

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Mirabilis Vita Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar Vallisoletanæ

Deprompta ex ijs, quæ ipsamet jussu Patrum suorum Spiritualium
consignavit

Vitæ Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar. Pars Prima

Puente, Luis de la

Pragæ, 1672

Liber Secundus. De admirandis Revelationibus, quas habuit de Mysterijs
nostræ Redemptionis, & inusitatis gratijs, quas in illis est assequuta.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38580

LIBER II.
 MIRABILIS VITÆ
 VENERABILIS VIRGINIS
 MARINÆ
 DE ESCOBAR.

De admirandis Revelationibus, quas habuit de My-
 sterijs nostræ Redemptionis, & inuiscatis gratijs, quas
 in illis est assequuta.

Magno sunt fidelibus so-
 latio peculiare reve-
 lationes, quibus DE-
 US confirmat ac de-
 clarat nostra Fidei my-
 steria, revelata sua Ec-
 clesia, dum simul suffi-
 cientia prabet testimonia, se esse earum au-
 thorem. Hunc in modum illa revelavit Ve-
 nembili Marina de Escobar, modis usq; adeo
 varijs, tum accommodis, ac admirandis, ut
 abundè ex ijs constet, esse revelata à DEO,
 volente (quod idemmet Dominus illi dixit)
 per simplicem feminam sua manifestare
 magnalia Sapientibus mundi, ad majorem
 gloriam suam. Ex his revelationibus quas-
 dam in secundo isto Libro recensimus, ser-
 vato ipsorum mysteriorum ordine, & ad-

junctis in quolibet mysterio ijs, quas diversis
 vita sua habuit temporibus, omisis autem
 multis alijs, pertinentibus ad argumentum
 sequentium librorum, ubi referentur. Atq;
 licet primum inter mysteria concernentia
 vitam sanctissimæ Virginis, fuerit Purissi-
 ma ipsius Conceptio, immunis à peccato
 originali, ac de ea Venerabilis Marina præ-
 claras habuerit revelationes, anno millesti-
 mo, sexcentesimo, decimo sexto, post annum
 sua ætatis sexagesimum, differemus tamen
 illas ad finem Libri quarti, eo quod istud my-
 sterium ipsi non fuerit ab initio datum pro
 argumento orationis & contemplationis,
 quemadmodum alia, tantumq; ex illis pau-
 ca quedam desumemus spectantia ad myste-
 ria deinceps enarranda.

☉)**(☉

V

CAPVT

CAPUT I.

De Beatissimæ Virginis Nativitate, ac Infantia,
cum purissimæ Conceptionis encomijs.

Approquinante Festo Nascentis Sacratissimæ Virginis, vidi oculis animæ hanc Dominam, instar puellulæ recenter natæ, unde intellexi; mihi à DEO præstandam specialem quampiam gratiã, ut consuevit, quod & factum est. Die siquidem antecedente Vigiliam Festi, dum vacarem recollectioni, mihi ostendit cimelia aurea, & lapides pretiosos elegantiores, quàm dici possit, vel cogitari. In his erat pretiosissimus, quem fixius fui intuita, torques aureus elegantissimus, habens lapidem pretiosissimum in medio, qui magnitudine adæquabat parvulum ovum, ad cuius similitudinem erat efformatus, & referebat colore purissimum rubinum, atq; vibrabat tales radios, & splendores lucis, ut videretur multo magis coruscare quavis lucidissimã stellã. Quia verò mihi Dominus non manifestabat, quidnam id rei esset, stupebam contemplando illum & cogitando, quid significaret. Aliquantò post mihi dixit Divina Majestas: Ista cimelia spectant ad desponsatam, ac recenter genitam, & significant præclarissimas, sublimissimásque virtutes, quibus exornavi ac locupletavi animam, & purissimum cor meæ Matris eo die, quo fuit nata. Hoc audito, fui repleta solatio, & mirata sum, expendens excellentissimas virtutes hujus Dominæ, quæ representabantur per illa pretiosa cimelia, præsertim charitatem, & amorem DEI, ac proximi, quo cor ipsius flagrabat, & quem significabat pretiosissimus rubinus, in medio aurei torquis collocatus.

§. I.

Duravit hic affectus usque ad ipsam Festi vigiliam, & subsequenter noctem; atque tum, postquam me dedissem orationi, vidi oculis animæ supereminen-

tem Virginem instar puellulæ, modo genitæ, formosiorè & splendidiorem, quam cogitari possit, cum corona aurea, quam gestabat in capite, radiantem ingenti splendore, & cimelijs ac torque ornatam, quæ præcedente nocte videram, & sacrum ipsius pectus exornabat cimelium, seu pretiosissimus lapis, qui erat in medio torquis, cuius mihi aspectus majora attulit dona, & gratias, quàm fuerint eatenus meæ animæ à DEO collatæ. Matutino deinde tempore postereæ diei, quæ erat ipsum Festum, rursum illam conspexi eodem modo, unde ipsius species fuit meæ memoriæ firmissimè impressa.

Alio Festo Nascentis ejusdem Virginis, vidi illam quasi infantulam modò genitã, in brachijs Sanctæ Annæ, adstante Sancto Joachimo. Flebat pupula amarè, ut tota videretur diffuere in lachrymas, neque tametsi illi Mater præberet ubera, conticescebat. Accepit ipsam Sanctus Joachimus, & blandiebat illi, quæ nihilominus eodem modo plorabat, quo ad usque conquiesceret veluti obdormiscens, ac tum eam reddidit Sanctæ Annæ. Ego mirabar, videns ipsam die tantæ lætitiæ, tantopere plorantem, videbanturque etiam sancti ejus Parentes ignorare, cur fleret. Ad erant nonnulli Angeli ex ijs, qui sunt in Cælo sublimiores, & unus illorum mihi manifestavit causam istius ploratus, significando mihi hanc pupulam, jam inde ab ipsa sua nativitate fuisse præditam usurationis, ac magnã sapientiã, & singulariter à DEO illuminatam, ab eademque tunc illi clarissimè revelatum Verbum Divinũ incarnandum (non tamen dictum, assumendam ab eo carnem in ipsa) & quàm multa passurum esset pro hominibus, eorundemque ingratitude, nec non multa peccata, quibus esset offendendus tantus Dominus: atque istam fuisse causam illius ploratus. Post unam deinde horã,

horam, vel ultrà, conspexi rursus istam Dominam, in specie puellæ, sed adultiorem, quasi trimulam, mirum in modum speciosam, & stipatam multis Angelis, quæ me in meis afflictionibus solabatur tam sapientibus ac Divinis alloquijs, ut ostenderet se ampliùs esse, quàm puellam, accedensque ad me, amplexata me est, quo amplexu fui quodammodo internè immutata.

§. II.

ALio anno 1623. die Nascensis Sanctissimæ Virginis, vidi ejusdem Majestatem recenter natam formosissimam, & pulcherrimam, circumdatam innumeris tuniculis, contextis ex purissimo auro, ac mirum in modum refulgentibus, qui extendebantur per totum mundum, unàque stipatam plurimis sanctis Angelis. Proximè ipsius Majestatem erat infinitus numerus lapidum pretiosorum, aureorum elegantissimorum cimeliorum, ac gemmarum, ingentèsque splendores luminis, & claritatis, multi soles lucidissimi, nec non alij copiosi thesauri, qui omnes significabant maximas recenter natæ pupulæ virtutes. Post hanc Dominam stabant tres Divinæ Personæ, ac tenebant in suis manibus titulum, qui continebat illa verba: *Tota pulchra es amica mea, & macula non est in te;* quibus indicabatur purissima ipsius Conceptio. Interea inceptorum instar vehementis grandinis decidere in terram Divini illi thesauri, in magna abundantia, & duodecim Angeli DEI adfuerunt perquam diligentes, & celeres, ut illos colligerent, ac deferrent ad thesaurum Ecclesiæ; erant autem superabundantia merita, quæ illa Sanctissima Domina in ea ætate habebat, & videbantur mihi tunc longè majora, quàm simul sumpta cæterorum Sanctorum. Sanctissima Virgo me aspiciebat blandissimè, & alloquebatur arcano modo, ut tantum videretur movere labia, dicebatque, se mihi adfuturam, & opitulaturam. Statim petivi à Sanctissima Virgine, ut mihi succurreret, seque faventem exhiberet, quod ipsum postulavi pro alijs, qui se mihi commendaverant. Dominus

autem mihi respondit loco suæ Sanctissimæ Matris: *Nè dubites, futurum, quidquid à me Sanctissima mea Mater petierit: & specialiter fiet, quod modo petis; datàque mihi suâ sanctissimâ benedictione, discessit à me.*

§. III.

Confirmatur hæc præcedens revelatio glorioso testimonio, quod de ista superbenedicta puellula mihi perhibuerunt sancti ejusdem Parentes. Dum die, quo recolitur purissima Conceptio Beatissimæ Virginis, agerem cum DEO (anno 1619) vidissimque prius gloriosam sanctam Annam, hæc mihi amanter dixit: *Amica, non potes intelligere, neque cogitando assequi, summum gaudium & jubulum, quo mea anima exultavit, quàm diu in visceribus meis tuli purissimam Virginem MARIAM, meam filiam; & illustrationes, quas habui à DEO ijs mensibus, ex quibus intelligebam id, quod ferebam in utero, esse quiddam valde admirandum ac Divinum, plurimum commodi ac boni allaturum universo mundo. Fuit autem MARIA Mater DEI purissima & concepta sine macula peccati originalis. Quidquid opponitur, abluat à vero, neque est credendum, sed nec dicendum ullà ratione.*

Solata me fui vehementer aliquot horis eò, quod audiveram à gloriosa Sancta Anna, agensque cum DEO, audivi suavissimam musicam Angelorum, laudantium ac magnificentium Immaculatam Conceptionem Beatissimæ Virginis, & subito vidi venientem cum magno Angelorum comitatu gloriosum Sanctum Joachimum Patrem DEIPARÆ, qui ipsam manu ducebat cum summa reverentia, & amore. Erat instar puellæ parvulæ, duorum ac dimidij anni, aut paulo ampliùs: veniebat autem hæc sacratissima pupula, quàm amabilissimè intuens suum sanctissimum Patrem, & vultu hilari, vicissimque Sanctus Pater ipsam intuebatur summo cum amore, & gaudio. Tota erat vestita auro, & lapidibus pretiosis, qui erant similes soli lucenti; vultus ejus, & capillus fuit elegantior ac pulchrior, quàm dici possit,

vel verbis explicari. Ingressa est hæc Domina meum cubiculum, quam statim sancti Angeli, qui apud me erant, humillimè & reverentissimè genibus humi defixis venerabantur: Domina verò illa, & Sanctus Joachimus ipsos aspexerunt jucundè & amanter: petita deinde venià accesserunt illam suo ordine, osculari pedes sanctissimæ Pupule; quod tamen ipsa, tergiversando non admisit. Cùm autem aspiceret suum Patrem, ille ei dixit: Filia, ac Domina mea, porrige tuam manum sanctis tuis Angelis. Tum extendit suam manum, quam habuerat aversam, applicueratque lateri ad cingulum, & illis porrexit, atque ipsi sunt eam reverenter osculati, & redierunt ad suum locum. Sanctus verò, & Virgo appropinquabant mihi, unde incipi multum turbari, & confundi; quod videns sanctus Joachimus, mihi dixit: Familia DEI, noli turbari, nec molestè ferre favores & gratias, quas tibi DEUS præstat, accepta illas cum solatio, & gratiarum actione. Et hoc dicendo sustulit ad sua brachia sanctissimam suam Pupulam, collocavitque illam supra lectum, in quo ego decumbebam infirma, & ipsa Domina convertit ad me oculos magno cum amore & charitate, dicens mihi: Quid habes, Amica mea? quid hic agis? ecce ego te amo, ob multas causas, & quia colis meam purissimam Conceptionem. Considera, quid à me velis, pete à me, quod volueris, quia ego sum ac ero tua Advocata & Patrona. Dum hæc verba audirem, & contemplerer eximiam hujus Domina pulchritudinem, atque cognoscerem magnitudinem donorum, & gratiarum sanctissimæ ipsius animæ, fui repleta stupore, ac delibuta solatio, dixique illi: Sanctissima Domina, ora pro me Dominum Majestatis, & pete ab illo, ut mihi det suam gratiam, suumque Divinum lumen, quò ipsum cognoscam, & amem ex toto meo corde: obsecro te etiam Domina humiliter, ut audias, quod tibi dicendum habeo nomine cujusdam Religiosi (quem ipsi nominavi) qui te suppliciter rogat, ut digneris esse ipsius Advocata, ac Patrona, oresque Dominum, ut illi det suam Divinam gratiam,

quã adjutus, ipsi in omnibus suis operibus placeat, ac serviat. Quod ipsum ego à te peto pro duabus personis. Faciam, quod mihi dicis, ajebat illa Domina, quàm libentissimè, ac instantissimè pro ea persona, de qua loqueris (quod, velim, illi significes) nec non pro alijs illis duabus, quia omnes plurimum amo, eò quòd addicte sunt meæ purissimæ Conceptioni. Et hoc dicto, strinxit brachijs collum hujus suæ famulæ, meque peramanter est amplexata, ac dixit mihi: Vale, Amica, usque dum revertar, quod non ità multò post fiet. Summum fuit meæ animæ solatium, quod cepit ex ista gratia, & quamvis fuerim turbata, quando ista Domina mihi appropinquabat, postea oscularar & amplexabar perquam reverenter & amanter ipsius manus, quas habebat elegantissimas, plenas annulis, jamque magnopere dolebam ob ejus abitum, ac absentiam: conformando me tamen Divinæ voluntati, dimisi illam ex meis brachijs, & Sanctus Joachimus ipsam sustulit in sua; statimque, dum inciperet abire, resonuit musica Sanctorum Angelorum, sicut initio, & videre fuit mirum spectaculum: quia cùm ità hæc Domina gestaretur à suo Patre, cœpit in abitu resplendere instar Solis, atque taliter quasi deificari, ut prorsus videretur induisse Spiritum sanctum, & ipse intimè illi esse unitus, replens quàm cumulatissimè suis Divinis gratijs ac donis totam illam sanctissimam animam. Dum contemplerer hoc mysterium, & istam magnificentiam, cum maxima admiratione & solatio meo, conjeci oculos etiam aliò; ubi vidi ingentem cohortem diabolorum, qui toti erant armati, & ferebant hastas mucronatas atque cuspidatas, ac edebant gestus quosdam truculentos, moliebanturque assultum aliquem crudelem ac terribilem, ut viderentur agi in rabiem, velleque invadere illud sanctissimum mysterium; quod tamen nullà ratione poterant, quia erant quasi vincti & ligati, ac impotentes ad invadendum. Quamvis autem quidam diabolus major ipsos animaret, & compelleret, ac vexaret, ut agerent, quod ipsis esset agendum, nihilominus reddebantur magis impoten-

potentes, & imbecilles, magisque deficiebant viribus. Mirata sum vehementer, videndo istam ferociam diabolorum, & intellexi rem hanc esse quandam figuram, quã representabatur id, quod accidit in mysterio purissimæ Conceptionis Domine Nostræ.

Post hoc redij ad contemplandum mysterium, cui mea anima erat intenta, & vidi hanc Sacratissimam Dominam prædicto modo discedentem, cum sanctissimo suo Patre, comitante eos, ipsisque interueniente magnâ multitudine Angelorum, qui procedebant bini longis Ordinibus, & omnes erant speciosissimi ac fortissimi, armati splendidissimis armis, gestantes in humeris hastas. Hi Domini antecede-

bant istam Reginam, Filiam, & Sponsam magis Regis, ac Domini Majestatis. Sequebantur autem eandem alij multi in specie Principum, & gravissimorum Dominorum, ac Magnatum, omnes candidissimis armis instructi, portantes diversa symbola virtutis ac fortitudinis in suis humeris. Hoc modo, & cum hac tanta, tamque sublimi Majestate, quæ non potest verbis exponi, vel explicari, progrediebatur ista Domina, sustentata brachijs sui Patris, quam abeuntem vidi, donec paulatim, me magnopere mirante ac stupente, meo eriperetur conspectui illud sacrum mysterium. Benedictus sit DEUS, in omnibus operibus suis! Amen.

CAPVT II.

De Præsentatione Beatissimæ Virginis in templo, unâque laudibus ipsius Immaculatæ Conceptionis.

§ I.

Ostquam aduenisset mensis November, triduo vel quadriduo, ante festum Beatissimæ Virginis in Templo Præsentatæ, ferebam illam semper in meæ animæ oculis, instar triennis puellulæ, sentiens in meo corde tam ardentem amorẽ erga istam sanctissimam Virginem, ut illum non possem dissimulare. Cum ergo adesset ipse dies festus, manẽ tempore meæ recollectionis, inspiravit mihi Dominus novum quendam modum Orationis, quẽ à multis jam annis non usurpaveram, ut meditando ac discurrendo mihi in memoriam revocarem gloriosam Sanctam Annam, Matrem Domine Nostræ, & Sanctum Joachimum ejus Patrem, quos mihi imaginabar sollicitos ac diligentes obire suam domum, ut providerent necessaria pro præsentanda sua sanctissima Filia in Templo, quam animo constanti & generoso ac obfirmatissimo volebant offerre,

atque dedicare obsequio sui DEI ac Domini, à quo ipsis fuerat miraculosè donata; erantq; parati, ad majorem ipsius gloriam, carere ingenti solatio, quod capiebant ex convictu talis Filie, quam merito intimè diligebant. Agnoscebam in istis gloriosis Sanctis, hinc firmum propositum, inde verò magnam difficultatem ac dolorem, propter jacturam boni, quo privabantur, ob sanctissimæ Filie suæ absentiam; & ista expendens, laudabam ac benedicebam eorum fortitudinem, & constantiam, unâque vehementer condolebam, & compatiebar ipsorum afflictioni, multò verò magis, quando deinde consideravi redeuntes illos gloriosos Sanctos solos, relicta sanctissimâ Virgine in Templo, non absq; grandi cordium suorum dolore, quapropter incepi lachrymari. Tunc mihi dixit Dominus: Sufficit, cessa, nec ultra progrediaris. *Volebat enim eam elevare à solito ipsius modo orandi, sicut consueverat.* Statim cessavi, & mansi satis diu abstracta, deinde sustuli oculos animæ, & vidi sanctissimam Virginem, in statura triennis puel-

puellæ, circumstantibus ab Angelis, qui illam sustentabant in aëre, & duo ex ipsis tenebant coronam pretiosissimam, impositam ejus capiti. Erat cooperta pallio exornato pretiosis lapidibus, fulgore superantibus stellas coeli, & habebat manus quam devotissime compositas, atque tota adeo resplendebat, & erat plena majestate, ut post se traheret meam animam. Contemplata sum illam cum magno solatio, vehementerque flagrans ipsius amore. Derepente autem vidi illos sanctos Angelos, accedentes ad sacratissimam Virginem, qui apprehenso utrinque ejus pallio, simulaverunt se velle cum ipsa abire, quos ego rogavi, ut mihi illam aliquantò diutius concederent, eò quod exultarem, me exiguo fuisse tempore fruitam illius conspectu. Permiserunt ipsam adhuc aliquamdiu subsistere, & postea abduxerunt; quos abeuntes, meum cor sequebatur. Non potui illius multis diebus oblivisci, cum ingenti meæ animæ solatio.

§. II.

Alio die Præsentatæ Deiparæ, vidi in spiritu Sanctissimam Virginem Dominam nostram, quasi puellam trimulam, comitantibus ipsam multis Angelis, & sancto Archangelo Gabriele. Erat formosissima, rapiebatque me ad sui contemplationem. Oculi ipsius erant cæsi, & capillitium quasi aureum, habebat calceamenta pellucida, tectis integrè pedibus. Accedens ad me, ostendit mihi præcinctorium, quod gerebat, dixitque mihi: Vide, Amica, quid tibi feram, omnia enim sunt tua. Et quamvis ego essem turbata, ac reluctarer, tandem aspexi, quid esset. Ferebat in præcinctorio pretiosum quendam torquem, confectum ex auro & gemmis, aliisque cimelijs magni valoris, nec non coronam auream, quæ omnia exponebat, ostendendo mihi illa, sibi que ipsi imponendo, & sic apparuit elegantior, quam antè, ac dixit mihi: Amica, omnia ista tua sunt, & Dominus illa tibi conservat, donec adveniat tempus, ut ijs fruaris. Fui attonita, dum contemplerer illius Majestatem, & quasi absorpta, visâ tantâ ma-

gnificentia. Rogavi ipsam, ut mihi liceret osculari sacratissimos suos pedes: Tum illam apprehenderunt duo Angeli, tanquã parvulam, infra brachia, & elevaverunt ad meum lectum, ubi illos sum osculata, & ipsius Majestas se modicum inclinavit, meque est amplexata: rogavi ipsam, ut me adjuvaret, plurimumque DEO commendaret, quod se facturam mihi promissit. Postea mansi abalienata à sensibus, & non vidi amplius meam Dominam.

Biduo post, ante diem, qui Deiparæ partum expectanti est sacer, vidi rursus eandem sanctissimam Virginem, quæ mihi peramanter dixit: Noveris, Amica mea, quod à die meæ Præsentationis in Templo, usque ad diem Incarnationis mei Sanctissimi Filij, me semper exercuerim continuâ oratione ac meditatione Divinorum mysteriorum ac magnalium DEI, amando ipsum omnibus meis viribus, contemplan-doque illum assidue, & nec ad momentum ab eo recedendo; continuè quoque cor meum, & anima mea ardentissime desiderabat adventum Filij DEI in mundum, ut esset Redemptor ac Reparator generis humani. Et cum recenseret suas istas virtutes, atque prærogativas, manifestavit mihi simul Divinissimam devotionem, quâ illas exercebat. Habui magnum solatium, vehementerque obstupui, cognoscendo aliquantum, ac intelligendo sublimitatem celestis & altissimæ contemplationis, cui dedita fuerat ista Celsissima Domina.

§. III.

Alio die Præsentatæ Beatissimæ Virginis (anno 1622) agens cum DEO, more solito, vidi Christum Dominum crucifixum, unaque Sanctum Patriarcham Joachimum, Patrem DEIPARÆ, qui juxta se habebat suam sanctissimam Filiam, Dominam nostram, puellam triennem, stringens ipsius manum quam reverentissime & amantissime, eidemque tenerrime ablandiens, & sanctissima Pupula similiter erga sanctissimum suum Patrem præ se ferebat magnum amorem, & reverentiam. Dum contemplerer hoc Mysterium, vidi

diabo-

diabolum, qui aliquantum distabat à Domina Nostra, & quasi volebat ipsam adorari à tergo, ac inferre illi aliquod damnū; quod tamen non poterat, quia erat destituta viribus. Vidi etiam ex Christo Domino crucifixo prodeuntem quandam Divinam virtutem, instar parvæ gratiosissimæ nebulæ, quæ humectabat totam illam sanctissimam Puellam, eandemque reddebat formosissimam, ut adæquaret mille soles, plurimumque illustrabat. Eximia fuit elegantia, bonitas, cæterique Divini thesauri, quos vidi & agnovi in illa sanctissima Domina, ut excedant captum omnis intellectus. Diabolus fugit, ac evanuit. Sanctus autem Patriarcha subito sustulit ad suas ulnas intemeratam Virginem valde reverenter, & amanter, intuebaturque ipsam, & se in ea contemplantur: amplexabatur etiam illam, & osculabatur, compellabatque mille blandis verbis, dicendo ipsi: Filia mea, Domina mea. Et Sanctissima Puella stringebat suis brachijs col-

lum sui sanctissimi Patris, ac amplexabatur ipsum, atque osculabatur cum magna honoris exhibitione: sic illam sanctus Patriarcha tulit ad me, ut ipsam venerarer, & contemplerer. Cum esset apud me, vidi venientes plurimos sanctos Angelos, ac adferentes quoddam pretiosum pallium, quo coopertum sanctum Patriarcham cum sanctissima Pupula Domina nostra, quam gestabat in brachijs, tulerunt ad cælum, cœcinendo eximias laudes istius Dominae, sanctique Patriarchæ: præsertim verò decantabant encomia purissimæ & sanctissimæ Conceptionis Dominae Nostræ, atque hoc modo illam portaverunt quoad usque effugeret meos oculos. *Dictum mihi est, significatum mihi. in hoc Mysterio fuisse, quod puritas Conceptionis Dominae Nostræ, sit attribuenda Christi Domini crucifixi virtuti ac meritis, quæ ipsi fuerunt ab eo applicata, quòdque fuerit preservata à lapsu in peccatum originale.*

(e) * * (a)

CAPUT III.

De Annuntiatione Beatissimæ Virginis.

§. I.

Agens cum DEO, in per-
vigilio quodam Festi Sa-
lutatæ DEIPARÆ, manè
converti oculos animæ
ad unam partem mei cu-
biculi, & conspexi San-
ctissimam Virginem Dominam Nostram,
cum sancto Archangelo Gabriele. Recur-
ri subito ob meos solitos timores ad DE-
UM, quemadmodum consuevi, postulans
ab eo lumen ad me conformandam in om-
nibus sanctæ ipsius voluntati, & cogno-
scendas ejusdem veritates. Non multo
post, sum illam denuò intuita, dixitq; mi-
hi sanctus Angelus: Quid times? quare
turbaris? ne fugias: eâ viâ, quâ cogitas
effugere gratias, quas tibi DEUS præstat,
magis te disponis ad illas consequendas.
Et ego ipsi respondi: Angele sancte, dum

considero ingentes favores, quos mihi
DEUS his diebus exhibet, adeo exceden-
tes meum meritum, timeo, & erubesco.
Sanctus Angelus autem mihi dixit: Timo-
res ac tergiversationes tuæ moderatæ &
convenientes, potius te disponunt pro ob-
tinendis his divinis favoribus: exceden-
tes autem, & iusto majores, tibi præbent
occasionem & materiam exercendæ mor-
tificationis. Si ergo, Sancte Archangele,
ajebam ego, ita est, doce me, quid sit faci-
endum, ut me conformem Divinae volun-
tati. Tum sanctus Archangelus extendit
manum quasi attingendo quàm reveren-
tissimè vestem Sanctissimæ Virginis, quæ
summa cum gravitate, & extraordinaria
modestia atque charitate, mihi dixit: Ego,
quando sanctus hic Angelus venit ad me,
nomine DEI invisendam, die meæ An-
nuntiationis, non fugi: turbata sum ta-
men inculpabiliter, sicut quando Princeps
quæ

quæpiam Virgo, humilis ac verecunda, videt coram se de repente Legatum, adferentem ipsi aliquod nuntium, naturaliter turbatur, & erubescit pro animi sui demissione, eoque amplius, si id requirat conditio nuntij, quod adfert. Ego respondi: Enimvero, Domina, Tua Majestas voluit bene ab Angelo edoceri de nuntio, & interrogavit illum de modo, & quâ ratione futurum esset, quod nuntiabat. Responditq; Domina Nostra: Hoc ideo feci, quia Angelo DEI aliquid dicente, quod repugnare videtur Divinæ Legi, ac Præcepto, necesse est scire, quomodo sit futurum istud, deque eo instrui. Voto, quo ego me obstrinxeram, castitatis, videbatur repugnare nuntium, quod mihi adferebat, ideoque de illo petivi edoceri, quomodo esset mandandum executioni: statim tamen, ac specialiter à DEO illustrata cognovi, Angelum illum esse ipsius, & modum, quo peragendum erat illud Mysterium, sine mora consensit, dicendo: *Ecce Ancilla Domini, fiat mihi secundum verbum tuum.* Prosequuta est sanctissima Virgo suum sermonem, explicando aliquot versus ex Cantico, Magnificat, Divinâ suâ Sapientiâ, & quomodo illius anima laudaverit ac benedixerit DEUM, propter magnam gratiâ, quam illi præstiterat, dum ipsam fecit suam Matrem; quomodo etiam omnes gentes illam deprædicent ac benedicant, eoque quod Dominus respexerit humilitatem ancillæ suæ, & alia his similia: quibus mea anima fuit recreata, & exultavit in Domino.

Sequenti die Festo Dominae nostræ, continuavit DEUS gratiam, quam fuerat exorsus pridie, & mane adverti in visione imaginaria, aliquem intrantem in meum conclave: quia audivi quasi strepentem vestem personæ ingredientis. Aspexi, quis esset, ac vidi sanctissimam Virginem Dominam Nostram, intentam altissimæ contemplationi, & sanctum Archangelum Gabrielem, venientem nomine DEI, ad felix illi ac fortunatum adferendum nuntium, eo prorsus modo, quo id ipsi die Annunciationis ejus attulerat. Audivi & vidi, ac si denuò perageretur hoc Mysterium,

Salutationem Angeli, turbationem Sanctissimæ Virginis, interrogationes ac responsa ejusdem Dominae, & sancti Archangelis Gabrielis, ad ultimum usque Virginis responsum: *Ecce Ancilla Domini, fiat mihi secundum verbum tuum:* atque tum passæ fui ecstasim.

§. II.

Distinctius mihi fuit manifestatum idem Mysterium alio die Annunciationis, anno 1619. Sub horam Salutationis Angelicæ, dum vacarem orationi, ostendit mihi Divina Majestas solennissimum Festum, quod in cœlesti Jerosolyma celebrabant in honorem Sacratissimæ Virginis MARIÆ Dominae nostræ, omnes Virgines illius cœlestis Curia, hunc in modum: Infiniti Angeli edentes cœlestem musicam, canebant suaviter ac admirabiliter, pulsando instrumenta musica. Sanctissima Virgo & Domina Nostra, erat induta vestitu regio, & pereleganti ac mystico; atque in sacro suo capite gestabat pretiosissimam coronam. Erat ad miraculum usque speciosa, & DEUS illuminavit meam animam, ut cognoscerem ipsius virtutes, donorumque excellentiam, quæ illi DEUS communicavit. Conspiciebatur hæc Domina quasi in quodam illustrissimo theatro, & magno stipata comitatu illorum beatorum Spirituum: Sanctæ illæ dictæ Virgines, veniebant binæ, splendidissimæ adornatæ, & comptæ, ac habentes in suis capitibus coronas aureas, accedentesque eandem Dominam, se prosternebant ac deponebant coronas ex capitibus, & offerebant illas ad ipsius pedes, summam reverentiam ac venerationem exhibentes ejus Majestati, cujus se reputabant ancillas. Subito autem se erigebant illæ Virgines, & sancti DEI Angeli, qui aderant, ut hoc munus obirent, reponebant ipsis coronas ad capita. Hoc modo multæ accesserunt nomine cæterarum omnium, quæ erant infinitæ in Aula illa cœlesti. Contemplata sum istud Mysterium aliquamdiu magno cum solatio, & agnovi eminentiam Beatissimæ Virginis, quamvis totum, quod ego sum assequuta, fuerit valde parum,

rūm, respectu plurimorum, quæ vidi, neque tamen cognovi propter meam exiguā capacitatem, vel quia itā DEO placuit. Dērepentē rapta sum in ecclāsim, fuitque finitum Myſterium. Poſt unam deinde horam, vidi ſacraſſimam iſtā Dominam in alia ſpecie. Intenta erat altiſſimæ euidam contemplationi, & quaſi ſola degebat in quodam reſeſſu. Interea vidi ſanctum Archangelum Gabrielē, qui intrans in conclauē illius Dominæ, maximā reverentiā illā ſalutavit, & peregit omnia, quæ nobis reſert Evangelium de hoc ſublimi Myſterio. Eo tempore, quo duravit colloquium Angeli & ſanctiſſimæ Virginis Dominæ Noſtræ, totum cœlum, & Spiritus Beati, cum omni natura creata, quodammodo admirabundi & ſuſpenſi hærebant, expectando aſſenſum illius Dominæ, tanquā id, quod omnes tantopere exoptabant, propter ſumma bona, quæ ex eo aſſenſu erant proventura univerſis, præſertim generi humano. Statim atque iſta ſacraſſima Domina protulit illa verba, & præbuit ſuum aſſenſum, cum tanto affectu, ut acceptando maternitatem DEI, acceptaverit unā, atque ex corde amplexa fuerit omnes moleſtias & anguſtias, ac dolores, quos ſacraſſiſſima ipſius anima erat perpeſſura, annuendo, ut eſſet Mater DEI; eo, inquam, ipſo momento, quo aſſenſit hæc Domina, vidi illam totam deificatam, & collucentem, ut appareret, inhabitari ipſiusmet animam à Verbo Æterno Incarnato. Sed in alia viſione ſimili, cum illam audirem dicentem ea verba: *Ecce Ancilla Domini*, &c. comparuit mihi quædam ſtella, ſimilis igni, immenſi ardoris ac ſplendoris, quæ eſt ingreſſa in iſtam Dominam, eamque itā deificavit, ut niſi nos Fides doceret, ipſam non eſſe DEUM, viſā fuiſſet eſſe DEUS. Et intellexi per hanc ſtellam reſpreſentari Verbum Divinum, quod tum aſſumpſit carnem ex ipſius viſceribus. Itā exhibebatur modus, quo contigit hoc ſacraſſiſſimum Myſterium. Paulo poſt acceſſit ad me ſanctiſſima Virgo, & ille ipſe Dominus, quem videram in ſpecie ſtellæ, univertit ſe meæ animæ arcetiſſimā unione.

§. III.

Alio die, placuit Domino, ut videret extremam parvitatem ipſius recenter incarnati & concepti in viſceribus ſuæ ſanctiſſimæ Matris, quæ in reliquis infantibus, quando anima infunditur corpuſculo, vix æquat magnitudinem digiti, unde magis expendere oportet dictum ſancti Pauli de Filio DEI, quod humiliaverit & exinanierit ſemet ipſum. Dum eſſem, inquit, infirma, & vehementer deſiderarem ſacram Communionem, viſitavit me ſanctus Pater Ignatius, dicens mihi, quod me ſuā manu eā vice eſſet communicaturus, non ſacramentaliter, ſed ſpiritualiter. Statimque ſe ſanctus Pater vertit ad altare, quod illic erat, & indutis talari lineā veſte ſacerdotali candidā, cum ſtola pereleganti & pretioſa, quam habebat in collo, ad me converſus, ferebat in ſuis manibus ſacraſſiſſimum Infantulum, valde parvum, qui quaſi ſedebat, aut media ex parte jacebat ſupra patenam: & è regione ſancti Patris conſpexi ſacraſſiſſimam Virginem Dominam Noſtram, quæ intuebatur attentiſſimè illum ſacraſſiſſimum Infantulum, & contemplabatur Myſterium Incarnationis ſui Filij ac Domini Noſtri, quem ibi videbat, amando illum atque adorando. Ego etiam hæſi, ac ſtupui iſta, & accenſa amore illius ſanctiſſimi Infantuli, contemplabar ipſius elegantiam & ſplendorem; ſacerrima namque ejus caro, videbatur facta & compoſita quaſi ex puriſſimo & pretioſiſſimo cœleſti auro, ſed videns illum tam parvum, mirabar ejus parvitatem; quia nunquam ipſum videram tam puſillum. Interea mihi dixit Virgo Domina noſtra: Quare itā miraris, quod videas parvitatem hujus ſanctiſſimi Infantis? an ignoras, quod quando ipſum concepti in meis viſceribus, fuerit tam parvus, imò minor, quàm ipſum nunc videas? Noveris, ipſum tibi modò exhiberi, atque à te ſuſcipiendum, in ea forma & magnitudine, cujus erat paucis diebus à peracto Myſterio ſanctiſſimæ ipſius Incarnationis intrā mea viſcera. Subito venit ſanctus noſter Pater Ignatius, qui ferebat, ſicut dixi, illum Pupulum ſuis manibus,

X

ex qui-

ex quibus illapsus est in meam animam & cor, quod & strinxit, unde sensi mirabilem quandam unionem cum eodem Domino DEO, & Homine vero, eosdemque effectus, quos operatur, quando illum fumo sacramentaliter, & replevit animam meam solatio, ac satiavit, nec non illuminavit novam cognitione Mysteriorum Incarnationis. His peractis abivit Virgo Domina Nostra, & Noster Sanctus Pater, multique Angeli, qui adfuerant vehementer stupentes id, quod ibi evenerat.

§. IV.

Aliis eodem Festo (anno 1618) vidi sacratissimam Virginem speciosissimam, & eleganter ornatam, atque auream redimitam coronam, quae erat refertissima gemmis, stipatam praeterea pluribus milibus Angelorum, summè exultantium. Et postquam me eadem Domina salutavisset, dixit mihi: Venio, ut mihi gratuleris magnam gratiam & favorem, quem mihi DEUS hoc die exhibuit, dum me fecit suam Matrem, utque illi agas gratias pro eximio beneficio, quod contulit mundo, dum homo factus est pro hominibus. Noveris autem infinitos esse favores & gratias, quas sum assequuta eo die, quo concepi Filium ipsius Unigenitum, easque esse tantas, ut non possint sufficienter aestimari. His aliisque dictis, amplexata est me valde amoenè, & discessit cum comitatu, quem, ad me veniens, habuerat.

Alio anno, qui fuit 1623. eodem Festo, dignatus est mihi Dominus dare lumen, & cognitionem clarissimam, non absque magna mea admiratione, infinitae charitatis Filij DEI, qui propter nos assumpsit humanam carnem, & ardentissimi amoris, quo nos usque ad mortem dilexit. Atque post satis longum tempus, vidi sanctissimam Virginem Dominam Nostram, qualis fuit, postquam conceperat in suis visceribus sacratissimum Filium suum, ac DEUM Nostrum: erat autem quam pulcherrima, tota Deificata, & resplendebat, ac si intrà se haberet Solem; evibrabat infinitam claritatem, & admirabiles ac

Divinos splendores, tantamque praeseferebat Majestatem, ut ipsam non auderem alloqui, quasi oppressa à gloria, quae mihi fuerat ostensa. Illuminavit me verò Dominus, ut specialiter duas illius praerogativas cognoscerem, videlicet Purissimam Conceptionem, immunem ab omni macula peccati, ac puritatem Virgineam sanctissimae ejus animae & corporis. Nihilominus illam rogavi, quantum potui, ut mihi favoreret, obtineretque à suo sanctissimo Filio lumen, nè deciperer; commendavi quoque ipsi illos, qui se mihi commenderant. Apparebat mihi ista Domina instar nitidissimae columnae crystallinae, continens in se Divinum quendam lucidissimum Solem, qui ipsam totam illustrabat suis Divinis splendoribus. Benedictus sit DEUS, Amen.

§. V.

Denique praestitit illi gratiam Domina Nostra, in quibusdam vehementibus afflictionibus, ut videret locum, in quo fuit peractum hoc Mystrium. Quodam die (19. Decembris anno 1623.) ait, ante Communionem, vidi Sanctissimam Virginem Dominam Nostram, cum comitatu plurimorum Angelorum, in meo cubiculo. Ego autem, propter meos ordinarios timores, satis diu tergiversabar, nè illam viderem, & communicavi. Inter communicandum dixi ad meum Dominum: Hoc equidem credo, mi Domine, id enim me Fides docet, estque certissimum, quod modò sis mecum, & ego tecum, neque de hoc metuo. Verum est, dixit Dominus, sed etiam certum est, esse Matrem meam illam, quae te hic praestolatur. Ità conquievi; Sanctissima autem Virgo me salutavit, ac dixit: Veni Soror & Amica mea, mecum: atque hoc dicto, apprehendit mea brachia, & applicuit suum vultum cum magna gravitate meae fronti, duxitque me secum, comitantibus ipsam omnibus Sanctis Angelis, qui recenter advenerant, unam cum meis. Transivi quosdam gradus valde latos, per maximum spatium, & ducebamur per campos amoenissimos ac suos,

vios, usque dum pervenissemus ad quendam parvum gratiosissimum campum, ubi substitimus. Erant in illo multi Angeli, qui decantabant laudes DEI, & Sanctissimæ Virginis, gratias agentes pro beneficio, quod DEUS contulit mundo, assumendo humanam carnem in visceribus istius Dominæ, & redimendo mundum. Ego interrogavi Dominam meam, qualem hoc esset mysterium? cuius Majestas mihi respondit: Noveris, Soror, istum campum esse Nazarenum, ubi sita fuit domus, ad quam venit Sanctus Archangelus Gabriel, allaturus mihi nuntium, nomine DEI, quem tibi campum volui ostendere.

Quolibet autem anno, die meæ Annunciationis, descendunt Angeli ex cælo, ad concelebrandum hunc diem, & decantandas hæc laudes, quas audivisti. Mansimus ibi satis diu, fruentes illâ cælesti musicâ, deinde Angeli elevaverunt Sanctissimam Virginem supra quandam nubem, meque unâ cum ejus Majestate ad Cælum, ubi fui unita cum meo DEO, & fruita sum aliquamdiu ipsius Majestate, ac postea fui reducta ad meum angulum. *Quod ad Domum Nazarethanam attinet, in capite 10. de Purificatione Beatissimæ Virginis Domina Nostræ, exponetur clarius ejus mysterium.*

☉*☉

CAPVT IV.

De modo, quo fuit peractum Mysterium Divinæ Incarnationis, Christi Domini Nostri.

Veniamus ad alias admirabiles visiones, de Mysterio Incarnationis, in quo ipsi per lumen spiritualesisimum fuit manifestatus modus, quo ex peracta est, nec non Divinitas Verbi Incarnati.

§. I.

Dum, ait, quodam die orarem, contempsi Christum Dominum adstantem in suo talari & modesto vestitu, sicut illum videre consuevi: præferebat tantam gravitatem, benignitatem ac mansuetudinem, ut illum nemo videret, qui inde quidem coram eo non contremisceret, hinc verò ipsum non amaret, in eodemque non consideret ex toto suo corde. Dum ita ipsum aspicerem, quantâ poteram reverentiâ & amore, vidi, quod haberet in suis manibus quoddam elegantissimum vas artificiosè elaboratum, ex purissimo & cælesti auro, instar pretiosissimæ & ornatissimæ cuspam ac magnæ Hierothecæ, cuius pes erat affabrè efformatus. Ex hoc sacro vase circumquaque & undique prodibant purissimi radij aurei, instar radio-

rum solarium. Quamvis autem id intuerer, non poteram intelligere, quid esset, donec DEUS meam animam illuminaret, ut cognoverim ac intellexerim in hoc Sacrario, seu theca, inclusum esse sacratissimum mysterium Incarnationis JESU Christi Domini Nostri. Sed tum adhuc non percepi, quale esset, donec paulò post vidissem momentaneè aperiri Reliquiarium, & ex speciali Divina illustratione vidi ac intellexi, quomodo fuerit peractum istud Divinum Mysterium Incarnationis, quasi re verâ tum perageretur, & postquam hoc inspectante meâ animâ fuisset factum, etiam rursus in momento est clausum, unde fui ita obstupefacta, & consternata, ut dicerem intra me: Quid est hoc, quod vidi? istud Mysterium non contigit, nisi semel, quomodo ergo illud modò vidi peragi? Itâ confusa hærebam, nec plura indagabam: quia nihil de magnalibus istis scio, quàm quod me DEUS docet. Sed cum Divina Majestas videret, quid ageretur in mea anima, dixit mihi quàm amantissimè: Nè consterneris, neque itâ confundaris, quia istud Mysterium non est modò peractum, sed ostenditur tibi, quâ ratione contigerit. Sic mea anima fuit

X 2

reple-

repleta solatio, & amore propter tantam bonitatem, quâ iste Dominus nobis afficitur. Atque ut redeam ad ea, quæ vidi, concernentia hoc Mysterium, & Modum, quo fuit peractum, non est lingua, à qua possit explicari, neque intellectus, qui id sciat intelligere vel assequi, ideoque ignoro, quid dicam: sed sicuti, quando præclarus quispiam & peritus Magister alicujus artis, & valde subtilis ac delicati operis, conficit opus illud, quod scit ac potest conficere pro sui acumine ingenij, & singulari scientia, inspectantibus alijs, qui nihil de eo sciunt, neque quod coram se peragi vident, intelligunt, admirantur & obstupescunt tantum ipsius ingenium ac scientiâ, nec tamen sciunt dicere, ac vix dum intelligere, quomodo perfecerit tam mirabile opus, etsi verè dicturi sint, se vidisse, dum fieret: ita etiam ego dico de hoc altissimo Mysterio, quod viderim uniri in momento Verbum Æternum DEL, & Filium ipsius cum nostra natura humana, in uno supposito Divino; & in uno Christo, Bono, ac Domino Nostro, intrâ viscera sacratissimæ Virginis Domine Nostre, modo quodam sublimissimo, Divino, ac cælesti, digno solâ potentiâ, sapientiâ, & bonitate illius magni ac potentis Artificis, infinitâ præditi sapientiâ, quamvis nesciam dicere vel intelligere quomodo, vel quâ ratione fuerit istud admirabile opus peractum. Post hoc, ubi adhuc modicum substitisset Christus Dominus, abivit cum sua Hierotheca, quam habebat in suis manibus. Abibat verò stipatus multis Angelis cum magna gloria, & hoc modo ascendit ad celos, qui fuerunt aperti, & patuerunt, ut intraret; per quos ingressus, conscendit locum gloriosum sui throni, nec illum ultra vidi eâ vice: sed post biduum, cum irem ad sacrâ Communionem, vidi ipsum similiter tenentem illud Sacramentum, in sacratissimis suis manibus, & sic venit ad me quando communicavi, ingressusque est in meam animam, in qua sensi infinitam ejus Majestatem.

§. I I.

Aliâ vice mihi Pater Æternus Divinitatem hujus Infantis, & quomodo ex ipso procedat per æternam generationem, miseritque illum in mundum, ostendit in hunc modum. Postquam unam circiter horam impendissem orationi, elevavi oculos animæ, & vidi, adesse quandam valde venerabilem personam, ac magnæ Majestatis, indutam vestitu candido, gravissimo, ad cujus latus conspexi puerulum, nonnihil coopertum, ita ipsi vicinû, ut mihi videretur illum tenere, ac fringere manu; alteri verò lateri Pueruli aditabat quædam Domina. Neminem tamen novi, neque ullum volui aspicere, sed statim ab illis averti oculos: quia verò mihi apparebat vir, dubitabam, essene Christus Dominus, & cum illum non intuerer in vultu, nihil certi sciebam. Videbatur mihi persona grandæva, dicebamque intrâ me ita dubitando: Christus Dominus habet Puerulum in brachijs, quid hoc erit? sic hæsi quasi mediâ horâ; quâ elapsâ, dignatus est mihi Dominus eximere dubiû, ne ad eò tergiversarer aspicere Mysterium, quod à me videri volebat Divina Majestas, mihi que ita proponebatur, ut fuerit impossibile, non videre illam sacratissimam Personam, quæ cõsistebat in sublimi throno, cum magna majestate, habebatque vultum valdè gravem & venerabilem: animadverti tamen vultum & corpus, quod exhibebat, non constare ex humana carne & ossè, quemadmodum constat; et ego constare agnosco, in Christo Domino Nostro. Dum ita illum intuerer, vehementer attonita, non agnoscens ipsum, quis esset, vidi quòd in suis manibus haberet elegantissimum populum, & splendidiorem Sole: utrumque autem circumdabant multi Angeli. Et mea anima accepit speciale lumen, quo illustrata, videbam illam Majestatem Magni Domini esse DEUM, Patrem Domini Nostri JESU Christi, primam Sanctissimæ Trinitatis personam, unaque intellexi, quomodo ab æterno generaret, atque ab eo procederet ille Sacratissimus Dominus, Filius e-

jus,

jus, quem tenebat in manibus, tanquam infantem jam incarnatum, ac vestitum nostrâ humanâ naturâ. Et cum majorem in modum stupere, afflueremque solatio, propter tam clarum lumen, quod mihi communicabatur, vidi, quod illa Domina, quæ aderat, esset sacratissima Virgo, quodque procubisset in genua, junctis ac elevatis manibus, coram eo magno Domino: erat autem quasi abrepta in altissimam sublimissimi mysterij, Incarnationis Filij sui ac Filij DEI contemplationem, expendens magnitudinem Bonitatis ac Sapientiæ DEI, quem habebat præsentem, & summam gratiam, quam ipsi præstabat, dando ei in Filium unicum illum, quem Divina Majestas habet ac generat ex sua natura, tam magnum, bonum & potentem, quàm est ipsius Pater. Contemplanti mihi hæc Mysteria, dixit Sacratissimus ille Dominus, ac Pater Aeternus, ostendens magnum amorem, quo amat, & amabat ab æterno suum sacratissimum Filiû: Ecce, hic est Filius meus plurimum dilectus, in quo mihi summè complaceo, & propter quem mihi placent homines, in terra degentes. Cùmque dixisset hæc verba, quæ meæ animæ plurimum boni attulerunt ac solatij; inveni me raptam in ecstasim, ut nescirem de me; & quando ad me redij, velut ex quodam somno, non vidi amplius istas Divinas Personas; sensi tamen nova desideria amandi ipsas, quia omnes hæc gratiæ, sunt quasi ardentes prunæ, quas Divina Majestas injicit in meam animam, ut illam in dies magis amem.

§. III.

ALio anno 1619. in festo Nativitatis Dominicæ, vacans orationi, vidi stellam lucidissimam, quæ evibrabat clarissimos, & quasi aureos radios. Confugi ad DEUM, more solito, & abstraxi me, quantum potui, nè viderem illud Mysterium, impossibile tamen erat, non videre eam lucidam stellam, quia quanto magis fugiebam, tanto magis mihi appropinquabat, seque ingerebat oculis, & quodammodo transibat ab una parte ad alteram, & quo-

cunque anima aspiciebat, ibi illam videbat emittentem quasi scintillas, ac radios, aurei & suavis ignis. Dum ita pugnarem, ille Dominus & Verbum Divinum, quod assumpserat speciem stellæ, se mihi manifestavit, illuminando me clarissimè; atque tum jam convicta ab ea Veritate Divina, quam grata venerabar, incepti dicere cum singulari sensu, & pleno amoris, ac humili affectu. O Verbum Divinum Incarnatum, & magne ac Potens DEUS! ô Domine immensæ Majestatis! ô Bonum meum, ac Domine mi, adoro te, ac revereor DEUM meum! quæ frequenter iterabam. Interea hæc Divina stella, in qua defixi erant oculi animæ, incepit magis magisque coruscare, & appropinquare paulatim ad me, usque dum arcano modo, & verè ac re ipsâ se constituit in mea anima, & pectore, atque ita animam secum univit, ut propterea resplenduerit, visâque fuerit esse unita cum ea Divina stella. Diu mansi in illa unione, tantis ab eo Domino cumulata bonis, quanta explicare nescirem. Post hoc se reperit mea anima in cœlesti Jerosolyma coram Beatissima Trinitate; ubi mihi fuit ostensum ab eo Domino sacratissimum illud ac Divinum Mysterium Processionis Verbi Divini, ab Aeterno Patre, ac Processio Spiritus sancti à Patre & Filio, & quomodo in illo Divino Consistorio decreta fuerit ab æterno Incarnatio Verbi Divini, & adventus in mundum, pro generis humani redemptione. Prorsus insoliti fuerunt affectus, quos in mea anima excitavit visio, & clara agnitio illius admirandi Mysterij, quam ipsi DEUS communicaverat. Stupebat attonita, humilis & venerabunda, videbaturque sibi à Domino consequuta fuisse singularem quandam scientiam, in sua ignorantia, & lumen clarum, ac certum, & securum; neque tamen scit dicere, vel intelligere, quid ibi viderit, senserit, ac intellexerit, eò quod sint res tam sublimes. Ità sui fati diu iterum constituta, ac deinde mihi, ac si paulatim descenderem ex immensa altitudine, fuit à DEO ostensum aliud Mysterium. Videbar mihi esse præsens Sacrosancto Mysterio Incarnationis

Filij DEI, sanctæque ejusdem Nativitatis; quod vidi & agnovi spiritualissimè, sine ullis speciebus & figuris, sed adjuncta à solo lumine, valde sublimi & alto, quod mihi DEUS erat largitus, vidi & agnovi hoc modo magnitudinem & excellentiam eorum operum tam eminentium, ac Divinorum Omnipotentis DEI; Sapientiam, Bonitatem, Amorem, Potentiam, quâ DEUS peregit tanta Mysteria, & modum, quo operatus est ingentia bona, quæ ex his operibus ac miserationibus ipsius provenerunt, & præstita fuerunt universo generi humano. Iterum fui longo tempore occupata cognitione horum Magnalium: deinde mansi cum DEO in magna ecstasi,

donec paulatim ad me rediissem. Multis mihi diebus duravit visio istius Divinæ stellæ, interpolata, ita ut etiam oculis corporeis mihi ipsam viderer intueri. Quodam die mihi illam DEUS exhibuit, quæ illa ipsa est in meam animam, & ingressa in ipsam, fuit conversa in minimum infantulum. Admiranti mihi hoc Mysterium, & desideranti scire, quid significaret, dixit Dominus: Nonne audivisti de triplici generatione, una æterna, quâ DEI Filius generatur ex Patre; altera temporali, quâ natus est ex sua Matre Virgine; & aliâ spirituali, quâ nascitur in animabus per gratiâ: hoc ultimum est, quod vidisti.

☉* * * ☉

CAPUT V.

De Beatissima Virgine, visitante Sanctam Elisabetham.

§. I.

AGens cum DEO quodam die Beatissimæ Virginis, visitantis sanctam Elisabetham, anno 1621. contempsi eandem sacratissimam Virginem mirabiliter formosam, & specialiter cœlitus illuminatam, agnovi esse ipsam. Vidi eam quasi iteragentem, & aliquantum festinantem? interrogavi illam magno affectu: Quò vadis, Celsissima Domina Nostra? quale iter vis conficere? duc me tecum, si est possibile eò ire. Et ipsa respondit quàm amantissimè: Amica, vado lætissima: abundo enim gaudio, & summas ago gratias pro tanta misericordia, quantam mihi DEUS præstitit, dum me fecit suam Matrem, atque cum hoc gaudio, & festinatione me confero ad montana, ut visitem cognatam meam Elisabetham, quæ, per DEI misericordiam, ejusdemque bonitatem, concepit in senectute sua. Deinde audiavi hanc magnam Dominam dicentem ista verba: *Ab initio & ante secula creata sum; quæ me affecerunt solatio; quia mi-*

hi DEUS unâ indidit magnam eorum æstimationem, & valde claram cognitionem virtutis ac sanctitatis hujus Excelsæ Dominæ, nec non gratiarum, ac donorum, quæ illi jam inde ab æterno decreverat conferre. Comitabantur ipsam infiniti Angeli, & tota Beatissima Trinitas illam habebat quodammodo in medio sui, ac si esset immersa in eam Divinam Essentiam: ubi ipsam derepente induit pretiosissimam & regiâ veste, quæ illam cum magna majestate cooperuit à collo usque ad pedes; vestivit verò ipsam ita DEUS, in signum indeptæ ab eo novæ dignitatis, ad quam fuit ab ipso evecta, ut esset Mater DEI, conciperetque in suis visceribus Verbum Divinum. Hæc mystica vestis erat præterea figura multorum donorum & gratiarum, quibus ipsam DEUS exornavit, ac replevit eâ horâ & momento, quo suscepit in suis visceribus Verbum Divinum, intra illa incarnatum, operâ Spiritus sancti. Hæc admirabilis visitatio, attulit meæ animæ ingens solatium, & vehementer stupebam, audiens laudes, quibus ipsam, quasi concinentes, extollebant omnes illi Beati Spiritus, qui appellando eam Reginam ac Dominam suam

suam dicebant: Tu es gloriosa Domina, per gratiam ac Bonitatem DEI, qui propter tuam puritatem atque præclarissima merita, propter tuam profundam humilitatem, ardentem charitatem, & amorem DEI, quem Divina ejus Majestas respexit oculis suæ bonitatis ac misericordiæ, se permittit à te velut vinci, quia potuisti detrahere DEUM ex cælo ad terram, & inducere in tuum purissimum uterum: Tu es illa heroina, quæ conculcavisti collum Draconis infernalis; Tu es ea, per quam DEUS Dominus Noster præstabit magnas gratias suis creaturis; Tu es Regina nostra ac Domina, quam omnes pro tali agnoscimus, & cui exhibemus homagium; Tu es benedicta à Domino, erisque semper. Hæc encomia dicebant ac decantabant omnes illi Beati Spiritus, in laudem istius gloriosæ Dominæ. *Tota verò Beatissima Trinitas, defixis Divinis oculis in ipsius Immaculatam Conceptionem, ac Angelicam sanctissimæ illius animæ puritatem, intuenso ipsam cum summo amore, dicebat: Tota es pura & munda Amica mea, & macula non est in te.* His peractis, passa fui ecstasim, stupens ista Mysteria, & quando mihi sum reddita, egi mille gratias DEO, pro omnibus ipsius operibus ac miserationibus; atque mea anima non potuit multis diebus oblivisci, durante eo magno affectu, & cognitione illorum verborum Sanctissimæ Virginis: *Ab initio, & ante secula creata sum.*

§. II.

ALio anno mihi cum specialibus circumstantijs ostendit Dominus hoc mysterium, biduo ante Festum Visitationis. Vidi oculis animæ istam Dominam, quæ videbatur iter agere, vultu specioso & ameno, quasi peculiare solatium caperet ex eo itinere, quod volebat conficere; & statim mihi aperuit secretum, exponendo mihi modum, quo est executioni mandatum illud Mysterium; tempus, quo contigit; & gaudium, quo fuit perfusa ejus anima in Visitatione Sanctæ Elisabethæ suæ cognatæ, eò quòd illuminata à Spiritu sancto, esset cognitura Mysterium Incarnati-

onis in illa peractum, essetque ipsam agnitura, & confessura Matrem DEI. His dictis discessit à me, relinquens me plenam solatio. Deinde verò eodem die Visitationis, dum versarer in mea recollectione, elevavi oculos animæ, & vidi nonnihil à me remotas duas Dominas, confidentes tam sanctè & modestè, ut earum aspectus incitaret ad devotionem, accenderentque animam ad sui amorem. Respiciebant se aliquantum invicem, præferentes singularem dilectionem mutuam, & utriusque manus erant collocatæ in sinu unius, quæ erat Sanctissima Virgo. Alloquebantur se cum summa modestia & compositione, voce demissa, & paucis verbis: quia plus cogitabant & concipiebant de sacris Mysterijs, de quibus conferebant parè loquendo, quam de illis proferrent ac dicerent. Cum admiratione nihilominus intellexi illuminata à DEO, hoc esse Mysterium Beatissimæ Virginis Visitationis gloriosam sanctam Elisabetham: auscultabam, quid dicerent, & quamvis non audiverim verba, eò quòd adeò submissè loquerentur, intelligebam optimè qua de re sermocinarentur, scilicet de sacratissimo Mysterio Incarnationis, quod ante paucos dies fuerat perfectum in visceribus sacratissimæ Virginis, de quo differebant cum maxima devotione, & stupore, atque eximia æstimatione hujus operis: specialiter Beatissima Virgo loquebatur, cogitabatque de illo sublimius, eò quòd fuisset peractum intra ipsius viscera.

§. III.

Addamus, quod illi postea evenit. Quadam Vigilâ Nativitatis, inquit, vidi Sanctissimam Virginem Dominam Nostram, in ætate, ut apparebat, quindecim annorum, formosissimam, & splendide coopertam pallio cæruleo, quod supra humeros erat elaboratum Phrygio opere; veniebat autem gravida, tanquam propinqua partui. Accessit ad me, dixitque mihi: Mea Marina, Dominus sit tecum, detque tibi felicia festa: & strinxit suis sacratissimis brachijs meum collum, quo factum est,

est, ut hinc vehementer erubescerem, videns tantam benignitatem, & amorem istius Dominæ; inde verò mea anima colliquesceret summo solatio, propter præsentiam illius Domini, quem sanctissimo utero habebat clausum. Dedit mihi DEUS magnum lumen, ut agnoscerem tum

illum, tum meritum & sanctitatem huius magnæ Dominæ, & Principis. Discessit à me dicendo mihi: Vale, quia manè diutius apud te morabor. *Alià quoq; vice prope Nativitatem Domini ipsam invisit Regina Angelorum, replens illam solatio & gaudio.*

☉) * * (☉)

CAPUT VI.

De Nativitate Christi Domini in stabulo Bethlehemitico.

Um Sacrosancta Nativitas Verbi Divini Incarnati sit usque adeo deliciofum-mysterium, voluit quoque DEUS exhilarare hanc suam Famulam, exhibendo ipsi modum, quo contigit, cum omnibus circumstantiis, quando in spiritu illi adsuit in stabulo Bethlehemitico, cum tanta vivacitate cognitionis, quantum habuisset, si eo ipso tempore fuisset presens, quo evenit. Toties invisit istud beatum stabulum, viditq; quid in illo esset vel fieret, ut tandem de se dixerit, se de eo loco posse loqui, ac si in eo fuisset. Quovis autem Festo Nativitatis, ipsi aliquid manifestabatur, quod aliis non vident, unde, illi præstabat Beatissima Virgo aliquas gratias competentes statui Virginali ejus, cui præstabantur. Ex quibus tantum illas, qua universim possunt adferre omnibus solatium ac fructum, referam propè ipsiusmet verbis.

§. I.

ANno 1597. triduo vel quadriduo ante Festum Nativitatis, dum essem collecta in oratione, & vehementer arderem amore DEI, dixit mihi Divina Majestas: Velle sine accipere in ulnas tuas Infantem JESUM, ubi fuerit natus? Ego agnoscebam meam indignitatem ac vilitatem, dixi statim animo obfirmatissimo: Non, Domine, certè non, Domine, quia ego id non mereor; aliæ, meis meliores, ulnæ sunt paratæ pro hoc ministerio, sanctissimæ scilicet Virginis Matris tuæ. Adveni-

ente nocte sanctissimi Natalis, quasi horâ noctis decimâ, me contuli ad meum cubicellum, & postrecitatum Matutinum, me consultui coram Domino, ut cogitarem modicum de illo Mysterio, tum quia erat illius tempus, tum etiam quia ijs diebus specialiter de eo mea anima illuminabatur. Postquam in ista cogitatione exegissem unam horam, reperi me in stabulo Bethlehemitico corâ Sanctissima Virgine Domina Nostra, quanquam cum tanta verecundia & confusione, ut vix illam auderè intueri. Erat ibi Sanctus Josephus, aliquantum remotus à Beatissima Virgine, in parte una stabuli, ac si advenisset exitinere, ordinans & componens pauca illa, quæ unâ attulerunt, atque adaptans, quàm posset optimè unam partem ejus stabuli, ubi illa magna Domina erat paritura suum sanctissimum Filium. Obambulabat sanctus vir cum silentio, & maxima modestia, ut videretur raptus in ecstasim, ac immersus sublimissimæ cuidam contemplationi. Sanctissima Virgo meditabunda in una parte stabuli, præferens serenissimum ac elegantissimum vultum, præstolabatur in suavissima contemplatione horam partus, atque cum hæc advenisset, vidi illam itâ vultu ardentem, ut videretur esse Seraphinus, & appareret quàm speciosissima; ostendebat quoque in eo nasci re ipsa ac verè ex sanctissimo ipsius utero, & ex purissimis ejusdem visceribus prodire sanctissimum Infantem suum Filium, & Dominum meum. Quod ubi duravisset, spatio, quo percurri posset Symbolum Apostolorum,

rum, ut mihi videbatur, con-
 ipfam sacratissimum Parvulum, qui fuerat
 natus, & replebat animam Virginis summo
 gaudio. Erat autem Parvulus subleuatus
 a terra, quia, quantum vidi, non decidit
 in terram, neque eam attingit; sed potius
 videbatur miraculosè quasi sustentari ma-
 nibus Angelorum. Postquam autem Iose-
 pho adorauisset & fuisset venerata, confes-
 dit, positisque in suo gremio fascijs ac pan-
 nis, accepit sanctissimum Infantulum, &
 in illis collocavit, aspexitque ipsius corpu-
 sculum quàm amantissimè ac reverentissi-
 mè, & subito involuit ijs pannis, & appli-
 cans illum sibi, porrexit ipsi sacra ubera.
 Omnia ista ego aspiciebam attonita, ac ta-
 cens, nullo verbo dicto, cum magno meae
 animæ solatio. Omnia durauerunt quasi
 duabus horis, tandemque valedixi Sanctis-
 simæ Virgini, nec illam amplius eâ nocte
 vidi. Verùm subito manè, & omnibus il-
 lis diebus, quando me recolligebam, eram
 in illo sancto stabulo Bethlehemitico, si-
 cut dum quis venit ad Patriam, ut videat
 ac visitet suos Parentes & Consanguineos,
 seque cum ipsis recreet, licet interdum ex-
 eat ad civitatem, propter peragenda neces-
 saria aliqua negotia, quando tamen rever-
 titur ad domum suorum Cognatorum,
 manet apud illos, & conuersantur, colle-
 tanturque, donec adsit dies abitûs; ita per
 omnes eos dies, etiamsi interdum agerem
 de alijs negotijs, tamen quando orationis
 causâ redibam ad meum cubicellum, re-
 periebam me in stabulo Bethlehemitico
 coram sanctissima Virgine. Jam illam vi-
 debam involuentem pannis suum Filium
 denudatum, excitato modico igne à San-
 cto Iosepho, in illo pauperrimo stabulo,
 alias vero eam videbam, quando ipsum
 contemplabatur, quàm esset elegans, præ-
 ferendo maximum suæ animæ gaudiû,
 quòd se videret Matrem talis Filij, & cum
 hoc affectu mihi dicebat: Aspice, aspice
 illum; quasi diceret: Aspice, quanta ele-
 gantia sit istius sanctissimi Pupuli. Sed ipse
 tantam Majestatem demonstrabat in vul-
 tu, ut illum vix auderem intueri. Alias vi-
 debam, quomodo ipsum lactaret. Deni-

que alio die vidi illam in eodem stabulo
 cum suo Parvulo in brachijs, & clarissimû
 lumen ante ipsam, à qua illuminabatur,
 nec tamen erat simile lumini candelæ, vel
 Solis, sed aliud quoddam vehementer re-
 fulgens, & modo valde illuminabat, mo-
 do non multum, sicut quando admouetur
 propè lucerna, & postea remouetur, ac e-
 mittit lumen ex loco remotiore, non cum
 tanta claritate revelat objecta, quantâ,
 dum esset vicina. Hæc autem omnia spe-
 ctando dixi intrâ me: O quis sit tam felix,
 qui audeat in hoc stabulo inservire San-
 ctissimæ Virgini, & ipsius pretioso Filio! &
 quis mereatur osculari pedes illius pretiosi
 Pupuli! Tunc me aspexit Divina Virgo,
 dixitque mihi: Vellesne etiam illum acci-
 pere in tuas ulnas? Hoc audiens, & consi-
 derans meam indignitatem fui modicum
 turbata, ac dixi: Certè non, Domina:
 tantane sit mea temeritas? & simne ego
 tam malè morata, ut audeam accipere ad
 meas indignas & miserabiles ulnas, Dominum
 Angelorum, & Filium tuum? Profectò
 non. Sed Sanctissima Virgo, neglecto
 hoc meo responso, assurrexit ex loco, in
 quo federat, & veniens ad me cum suo pre-
 tioso Filio, quem gestabat in brachijs, di-
 xit mihi: Visne ipsum accipere? Accipe
 illum, quia ego tibi cum do, & quidem
 quàm libentissimè. Ego tergiversabar,
 dicendo: Non, Domina, ac tremebam,
 videns, quòd mihi vellet tantam præstare
 gratiam, & exhibere tantum honorem.
 Verùm Sanctissima Virgo dixit: Accipe
 illum, accipe, quia ego ipsa cum tenebo in
 tuis brachijs. Et accedens ad me, dixit
 iterum: Accipe illum. Tunc videns per-
 severantiam, ac firmum hujus sanctissimæ
 Domine propositum præstandæ mihi il-
 lius gratiæ, flexi genua, & extendi brachia,
 quibus Sanctissima Virgo imposuit pretio-
 sissimum Infantulû, non dimittens ipsum
 ex suis manibus, ut indulgeret verecundiæ,
 ac turbationi suæ Famulæ, quæ est oscula-
 ta sanctissimi Pupuli vestes cum magno so-
 latio. Nescio quàm diu illum habuerim
 in meis brachijs; sed totam istam visionè
 duravisse scio, quasi duabus horis cum di-
 midia.

Y

§. II.

§. I I.

ANNO sequenti 1598. eâdem nocte ac die Nativitatis, adfui in spiritu huic stupendæ Nativitati, sicut alias, & vidi præferim cœlestem lætitiâ, quâ sancti Angeli illâ horâ gestiebant, quâque demonstrabant in illo stabulo, unâ cum ijs, qui annunciabant Pastoribus Gloriam in altissimis DEO, & in terra pacem hominibus; atque simul cætera omnia, spectantia ad modum, quo sanctissima Virgo, & ipsius Parvulus secum agebant. In eo adverti quiddam speciale, admiratione dignum, & plenum solatio, quod, cum sanctissima Virgo teneret in suis brachijs suum pretiosum Filium recenter natum, lactando ipsum, viderim, à DEO illuminata, in illa Divina persona parvuli, illum fugentem ubera suæ Matris, fecisse quidem, quæ sunt Infantis, non fictè neque simulatè, sed re verâ & naturaliter, qualia agunt cæteri, tam paucorum dierum infantes, eò quod esset verus homo, & infans, sicut alij; nihilominus eodem cœlesti lumine, illustrata, adverterim & cognoverim in illo Infante eandem naturam, intellectum, & Sapientiam Divinam, quam ejusdem Majestas habuit, quando in ætate trigintatium annorum verlabatur in terra, adeò ut in eo viderim hæc duo conjuncta, intellectum Viri perfectæ ætatis, & actiones, ac opera vera & naturalia Infantis, itâ per infinitam DEI Sapientiam composita & ordinata, ut alterum non repugnaret alteri, atque ut cum ipsa natura DEI constituerent simul unam Divinam Personam, & Humanam tam admirabilem, ut neque lingua, neque intellectus ullus id possit eloqui, vel intelligere. Quod non solum ego sum mirata, & obstupui, sed etiam sancti Angeli, qui præsentés aderant cum magna reverentia & admiratione rei adeò stupendæ. Vidi etiam deinde, quomodo Sanctissima Virgo, quæ tenebat Infantulum admotum uberibus, illum inceperit sopire, quasi submissè cantillando, re verâ tamen canendo, & agitando modicè corpusculum, ut sanctus Populus indormisceret: atque hoc modo cœpit ipsius anima

sublimissimè contemplari mysteria Humanitatis ac Divinitatis sui sacratissimi Filij, quem tenebat in suis brachijs fugentem lac, dum id Virgo ageret, & indormicentem in ulnis suæ Matris, quæ plena fuit solatio, & amore, atque effusa in agendas gratias, pro tantis donis, quibus cumulabatur.

§. III.

ALIâ nocte Nativitatis, anno 1613. vidi in cœlo magnam solennitatem & gaudium, acsi reïonarent multa instrumenta musica, sicut quando hic in terra, in ejusmodi Festis, pullantur tympana, ac insistantur tubæ, & accinunt tibicines: sed hoc fiebat alio modo divinissimo. Vidi subito prodeuntem exercitum lucidissimum militum cœlestium, & innumerabilium Angelorum, qui pertransiverunt universam terram, dicentes: Vivat Rex cœlorum! Deinde omnes processerunt ad stabulum Bethlehemiticum, quod circumdederunt ingenti splendore: atque ibi vidi, quod Beatissima Virgo adverterit adesse horam sui partus, non tantum propter inusitatam suam internam lætitiâ, verum etiam ex motu benedictissimi Infantis in suo utero, volentis egredi. *(quia sicut ajunt Medici, infans in utero caput habet obversum dorso Matris, seque inverit, ut nascens in lucem prodeat capite.)* Infante nato, & involuto pannis, vidi, quod sanctissima Virgo ipsum vellet collocare in præsepio, & cum illic ambularent bos & asinus, dixi ego: Non, Domina, quia ibi sunt illæ bestię. Responditque Virgo: Nè tibi id accidat molestum, quia scriptum est: *Cognovit bos possessorem suum, & asinus præsepe Domini.* Vidi his omnibus adesse sanctos Angelos, quorum erant tres vehementes affectus: primò admirationis, cum viderent tam prodigiosum DEI opus; deinde lætitiæ, propter gloriam, quæ eidem Domino accedebat; & propter utilitatem nostram; tum tristitiæ, quia dolabant, quod ipsorum Dominus inciperet pati pro hominibus. Et vestes, quibus erant induti, habebant tres colores, quibus præsentabant hos tres affectus.

Allo

Alio anno 1618. paulò ante Nativitatem Christi Domini, expendens magnam gratiam, quam DEUS mundo præstitit, quando in illum venit factus Homo & Infans, atq; sustinuit frigus & paupertatem, tantæque incommoda, ac denique mortem nostri causâ, & quòd fuerit malè exceptus tanta cum ingratitude, tenerè idcirco fui commota, & afflicta, magnòque affecta dolore. Videns autem me ità constitutam Dominus, dixit mihi ejusdem Majestas: Marina, quare te affligis? quis te turbat? Ego, ut obedirem meo Patri, veni quàm libentissimè in mundum, ad illum redimendum ac salvandum, quamvis scirem me malè accipiendum, atque tametsi pro uno solo venissem, bene impensum existimavissem, quidquid feci; quin & pro te sola in mundum venissem: noli tristari, nec te afflige. His à Domino dictis, fui plurimum recreata, & repleta solatio.

§. IV.

ALIÀ nocte Nativitatis me visitavit sanctissima Virgo, dicens mihi: Adfero tibi bona nova, quia hodie nascetur in te meus Filius, per specialem gratiam, atque etiam ego redibo ad te invisendam, & ostendâ tibi illum cum Divinis ipsius splendoribus. Quia verò hæc omnia me perturbaverant, cò quòd essent adeò mirabilia, dixit mihi Domina Nostra: Nè timeas; quia Dominus tecum est, & habitat in tuo corde, ut illud nemo possit perturbare, vel scandalizare. Et videbar mihi in ista prima visitatione videre venientem Dominam nostram, quasi ferret in suis visceribus benedictissimum suum Filium.

Post hoc vidi derepentè venientem magnam multitudinem Angelorum, portantium in suis manibus Parvulum JESUM, tanquam recenter natum, & cum ipsis sanctissimam Virginem. Tum conspexi benedictissimum Infantem coopertù velo, sicut illum gestabant, ijs tamen coruscantem splendoribus, qui manifestarent ejus Divinitatem, ac Majestatem infinitam. Et accedens ad ipsum, osculata sum sacratissimos ejus pedes, quem sensi spiri-

tualiter ingredientem in meam animam, quemadmodum etiam procedentes ex illo quosdam cœlestes influxus, qui se diffundebant per omnes potentias, cum magno meo solatio. Deinde Virgo Domina Nostra accepit sanctissimū Parvulum in suas ulnas, involvitque illum suis pannis, & sic ipsum aliquamdiu tenuit, ut se eo oblectaret.

Alio tempore matutino, anno 1622. vidi in medio mei cubiculi sanctissimum infantem JESUM, recenter natum, formosissimum, & lucidiorem sole meridiano. Jacebat supra mundissimum ac bene compositum stramen, & sanctissima Virgo flexis genibus, junctisque suis sacratissimis manibus illum adorabat, admirans infinitam Bonitatem DEI, qui factus sit Infans pro hominibus. Idem faciebat Sanctus Joseph, profundens lachrymas, quæ illi decurrebant per genas. Interea quidam Sancti Angeli accesserunt ad meum lectū, & me erexerunt, ducentesque me ad medium cubiculi, ubi erat sanctissimus Infans, provolverunt me in genua coram ipsius Majestate, & sanctissima Virgo mihi quàm amantissimè & gratiosissimè dixit: Soror, reverere, adora, & accipe ad tua brachia hunc Dominum DEUM Nostrū, qui pro te ac omnibus hominibus descendit de cœlo in terram, & factus est infans. Ego non nihil turbata respondi sanctissimæ Virgini: Domina mea, ego adoro, & veneror hunc Dominum DEUM meum, & magnas illi ago gratias, ipsumque laudo propter gratiam & misericordiam, quam Divina ejus Majestas præstitit generi humano: sed ut illum accipiam ad brachia, non deest, cum ego sim, quæ sum, tam malà ac tanta peccatrix; meaque brachia sint adeò immunda. Tu, mea Domina, quæ es jam ipsius Mater, & sanctissima Domina, illum suscipe ad tua. Sanctissima Virgo verò mihi denuò mandavit, ut illum fumerem ad mea brachia, & sancti Angeli me urgebant, ut obedirem. Ego renuebam id facere, & gloriosus Sanctus Josephus magnâ gravitate & auctoritate mihi præcepit, ut ipsum ulnis meis exciperem, & obtemperarem illi magnæ Domine.

Y 2

Hoc

Hoc modo mihi videbar aliquantum acquiescere, quamvis etiamnum repugnarem. Sancti Angeli videntes istam meam tergiversationem, imposuerunt meis manibus & brachijs quoddam velum, atque tam ipsi, quam sanctus Patriarcha, sustulerunt sanctissimum Infantem, quasi illi inservientes, collocaveruntque ipsum ad meas ulnas. Ego tota fui turbata, videntem hanc bonitatem, ac benignitatem sancti Pupuli, & cœpi dicere: DEUS ac Domine mi, Omnipotens, Æternæ, Immense, Infinite, qui amore mei factus es homo, concede mihi tuam gratiam, favorem, & auxilium, præbe mihi tuum lumen ad agnoscendas tuas veritates, & alia huiusmodi. Hæc me dicente sanctissimus Infans ingressus est in me, intremque se inclusit in mea anima, ut mihi videatur fuisse intram me, sicut intram Eucharisticam Hierothecam. Obstupui, considerans hanc Divinam Humanitatem in me inclusam, adoravi & amplexata sum illam, agendo ipsi magnas gratias pro præstito mihi beneficio. Quando putavi hoc mysterium esse completum, venerunt ad me quidam sancti Angeli, & coopertam splendido pallio, multisque exornatam cimelijs, ac torque in collum injecto, duxerunt ad caelestem Jerusalem, præsentaveruntque me Patri Æterno, ubi inveni sanctissimam Virginem, & cæteros sanctos Angelos, qui omnes invicem colloquebantur. Videbantur mihi dicere: Eja creatura, & sponsa, ac tanquam Mater huius Parvuli, offer Patri Æterno istum Divinum Puerulum. Audiens hoc dictum, *tanquam Mater*, fui multum turbata, ac dixi: Ego sum miserabilis creatura, Tua Majestas, mea Domina, est vera Mater huius Domini ac DEI mei. Tum Dominus mihi dixit: Nonne meministi, quod quando concionabar in mundo, ac mihi dixerunt, queri me à mea Matre, & meis Fratribus, illis responderim: Matrem meam, & Fratres meos esse, quicumque fecerint voluntatem Patris mei. Hoc igitur modò tu es Mater mea. Ità resumpsi animum, iterumque conspexi sanctissimum Puellum in meis brachijs supra linteum, sicut prius, & cum maximo affectu dixi:

Pater Æternæ, offero tibi hunc Dominum DEUM meum, atque Filium tuum, & istius sanctissimæ Dominæ, totam meam voluntatem, & corde, ut sit Redemptor mundi ac vivat, usque ad triginta tres annos, & patiat, tandemque moriatur pro salute hominum. Quamvis autem hanc Oblationem peregerim totam meam voluntatem, non absque magna tamen violentia, & ingenti dolore, quem tunc sensi: quia mihi representata fuit tota ipsius Passio & mors, ad eum modum, quo obversata fuerit animo Beatissimæ Virginis, quando ipsum obtulit in templo. Pater æternus accepit meam oblationem cum magna approbatione, & assensu. Et sanctissimus Infans rursus repente penetravit intem meam animam, in cuius amplexu fui abrepta in ecstasim. Quando autem nulli fui reddita, reperi me in angulo cum eodem Parvulo, & retinui illum intram me toto illo die, atque etiam diutius.

§. V.

ALio die Festorum Natalitiorum, anno 1622. vidi in meo paupertino cubiculo, sanctissimam Virginem cum suo sacratissimo Filio, quem tenebat in brachijs, unam cum sancto Josepho ejus Sponso, & magno numero sanctorum Angelorum. Postquam advenisset, dixit mihi hæc sanctissima Domina: Soror, ecce hæc tibi adfero pretiosum istud pignus, meum Filium dilectissimum, ut illum videas, ac adores, nascaturque in te spiritualiter, & in tua anima, per gratiam. Dedit mihi suum sanctissimum Filium, & accepi illum, ac vidi intram me ipsam cum ingenti gaudio, & læticia. Obstupui, & mirata sum tantam gratiam, quantam mihi Dominus præstabat. Et accessit ad me Sanctus Patriarcha Josephus, imposuitque meo oris suis sanctis manibus aliquid, quasi me cibaret; quo fui valde confortata, & sic à me discesserunt. Aduit subito meus sanctus Angelus Custos, & extendens conjunctas manuum volas, dixit: Soror, ejice huc, quod sanctus Patriarcha imposuit tuo ori. Incepi id ejicere, & prodiverunt ex me

me multæ gemmæ, ac lapides pretiosi, per-
elegantés ac lucidi, qui repleverunt manus
sancti Angeli, quosque ille recondidit in se
ipso. Dicebam intrâ me, dubitans: Quid
hoc potest esse? Dominus autem mihi re-
spondit, omnibus illis gemmis, & pretiosis
lapidibus, significari merita lachrymarum,
quas sanctissimus Infans JESUS profude-
rat in sua Nativitate, & merita lachryma-
rum ex devotione & gaudio profusarum,
à sanctissima Virgine, quorum me Domi-
nus meritorum eodem tempore partici-
pem reddiderat.

Postquam vidissem alio die, sicut soleo,
hoc Myſterium, in stabulo Bethlehemitico,
vidi cœlum Empyrium, & reliquos cœ-
los apertos, atque illos & terram coaluisse
quasi in unum cœlum. Descendebant in-
de Angeli, alijs hinc ascendentibus; hi ab-
ibant, redibant illi, omnes venerabundi,
adoraturi Dominum recenter natum; &
mihi fuit ingens solatium, videre tantam
Angelorum elegantiam, tam pulchrè or-

natorum, adeò exultantium, ac stupen-
tium, cum adorarent illum Dominum
DEUM nostrum, & Hominem verum.

Aliâ vice 1622. dum vacarem orationi,
meditando Nativitatem Domini, & in
memoriâ revocando multas inſtitutas gra-
tias, mihi ab ipſo alijs his diebus præſtitas,
mei Domini, sancti Angeli, me duxerunt
ad quendam parvulum horum, peramœ-
num tamen, concinnum, suaveolentem,
& jucundissimum, ubiq; me in medio ipſius
collocaverunt in quodam sedili, referente
speciem fellæ, ubi me sensu flammis vehe-
mentis & suavis ignis circumdatam, qui-
bus mea anima ardebat, neque combure-
batur, quia ipse DEUS erat in igne. Ibi
plurimum confortata, cum magno mee
animæ solatio diu manti, & Dominus mi-
hi revocavit in memoriâ rubum Moysis,
qui ardebat, & non comburebatur, atque
eum in modum fui toto illo tempore valde
unita DEO, donec ad me rediissem ex ra-
ptu. Benedictus sit DEUS.

CAPVT VII.

De quibusdam specialibus ac admirandis gratijs, quas ipsi Dominus præstitit in Festis suæ Nativitatis.

§. I.

Postquam mihi Dominus
dignatus est revelare My-
ſteria, quæ contigerunt
in stabulo Bethlehemitico,
quemadmodum di-
ctum est, vidi etiam in il-
lo sanctissimo stabulo Patrem Æternum,
qui in suo sacratissimo sinu tenebat suum
Filium, cum sacratissima ipsius Humani-
tate, & Spiritum sanctum, atque ex omni-
bus tribus Divinis Personis, promicabat
quædam Divina lux, Diviniq; radij ignis,
qui reverberabantur in sanctissima Virgi-
ne, & replebant illam gloriâ, Divinisque
splendoribus, sicut quando Sol ferit vas
cristallinum. Dixitque mihi subito Do-
minus: Vidisti jam, quod est factum in

terra? veni mecum, & videbis quid fiat in
Cœlo. Fui ducta ad cœlestem Jerusalem,
ubi inveni meos Dominos Angelos orna-
tissimos: quod me multum recreavit. Ce-
lebrabatur magna solennitas, & Festum in
Cœlo, in honorem sanctissimæ Humani-
tis Christi Domini, audiebantur sonore
musicæ, & ingens strepitus, quasi tonitru-
orum, ac fulminum: quo tumultu duran-
te cadebant in Cœlo quidam velut nummi
aurei (*coronati*) candentes igne Divino, a-
deò, ut instar stellarum collucerent, qui-
bus videbatur repleti Cœlum. Et quam-
vis disruptis Cœlis deciderent in terram;
non cadebant tamen ad illam, tam copio-
si, neque ita resplendentes, sicut in Cœlo.
Quia ij nummi mihi videbatur esse ingens
thesaurus, proripiebam me in medium, ut
ipſos colligerem; quidam autem sanctus

Y 3

Ange-

Angelus me detinuit, dicendo: Contine te, quia te combures. Hac voce auditâ, me continui, & recessi. Sed cum ipsos viderem secundo magno impetu decidentes, sicuti quando hic in terra grandinat, proripiebam me iterum cum proposito colligendi illos nummos, & idem Angelus mihi denuo dixit: Contine te, quia te combures. Tertio, vidi cadentem tantam copiam illorum Divinorum coronatorum, ut me non potuerim amplius vincere, & procurrerim, volens aliquos auferre; sanctus autem Angelus reperivit idem: Contine te, quia te combures. Tum ego audacter respondi: Non me comburam. Et Dominus gravissimè atque amabilissimè dixit: Permite illam, quia se non comburet. Inde concepi animum, ac proslivi, collegique nonnullos ex ijs nummis, qui omnes sunt ingressi in meam animam, & fui accensa, atque exarsi igne Divini Amoris, ita ut tota viderer conversa in ignem. Intellexi, illos nummos esse figuram Verbi Divini Incarnati, communicantis se suis creaturis in Cælo, & in terra, abundantius tamen existentibus in Cælo; & non multo post me inveni in meo angulo.

§. II.

Alio Festo Nascantis Domini, veniens ad me Sanctissima Virgo cum suo pretioso Filio, quem habebat in brachijs, benignissimè mihi illû ostendit, dicendo: Soror, tolle, suscipe & adora istum pretiosissimum thesaurum, ac Infantem, Filium DEI & meum, qui pro te natus est, seque hominibus dedit, atque ad vos juvandos venit in mundum. Erat ingens gaudium meæ animæ, quando vidi sanctum Infantem, adoravique illum ut DEUM, ac Dominum meum, & fui quasi aliquantum rapta in ecstasim; reveria autem ad me, habui meum Parvulum, & meum DEUM intrâ meum cor, atque Beatissimam Virginem vidi sine ipso. Magna fuit læticia meæ animæ, & consolatio, quâ me replevit tantus hospes, quæ res diu duravit: de repente autem rursus vidi sanctissimum Puellum in brachijs suæ Sanctæ Matris,

cui magnas egi gratias pro favore mihi præstito, & Virgo exhibendo mihi singularem amorem discessit; ego vero remansi plurimum recreata. Postea cum manè adesset Sacrificio Missæ, priusquam communicarem, vidi rursus sanctissimam Virginem cum suo sanctissimo Puella in brachijs, quem mihi secundo obtulit, eodem modo, quo prius, & habui Divinam ipsius Majestatem intrâ meum cor summo cum solatio, & gaudio meæ animæ, atque vehemētibus affectibus amoris, quo ipsum complectebam. Hac etiam vice mecum mansit sanctus Puellus, & sanctissima illius Mater ipso caruit, cui magnas egi gratias, pro isto speciali beneficio ac favore. Post hoc ingressus est Sacerdos, allaturus mihi sacramentaliter, atque tum mihi dixit Divina Majestas: Volui, Anima, ut me hodie sumeres semel sacramentaliter, & bis spiritualiter, quia me in mea Ecclesia hodie Sacerdotes ter sumunt sacramentaliter in honorem meæ triplicis Generationis, æternæ, spiritualis ac temporalis, quam tibi gratiam quadantenus præstiti; Vale.

Sequenti die, qui fuit sancti Stephani, vidi Christum Dominum in specie Divini Solis resplendentem, qui emittebat Divinos radios, potentes & attractivos; quæ singuli habebant quosdam quasi hamos, quibus abripiebant animam. Fui obstupefacta, & turbata, videns tam Divinum Solem, & quasi perterrita. Veniebat paulatim ad me, & illi radij feriebant meam animam, ut viderentur illam sibi ipsi eripere. Tandem tam propè accessit, ut totam animam meam occupaverit, meque abripuerit, ac totam intrâ se, & illos Divinos splendores, atque illam Divinam Infinitam ac immensam Essentiam immerferit. Quamvis autem hoc celeriter fuerit peractum, nihilominus vidi & cognovi ibi grandia ac admirabilia magnalia DEI.

Tertio, Festo Sancti Joannis agendo cum DEO, vidi grandem stellam, cum alijs quatuor minoribus lucidissimis, quæ emittebant magnos lucis ac splendoris radios, & repræsentabant quinque vulnera Christi. Omnes quinque stellæ paulatim

acce-

accedebant ad me, quarum maxima in-
hæsit meo lateri, quatuor se applicuerunt
pedibus & manibus, ubi diu coruscabant
cum ingenti solatio, & gaudio meæ ani-
mæ, atque etiam confortatione naturæ.
Non sensi ullum dolorem, sed tantum mo-
dicum contremui, quando aduenerunt;
postea paulatim abiverunt, quasi se occul-
tando, relictis loco sui quibusdam velut
nummis ex auro purissimo, & lucidissimo.

Quarto die Innocentium mihi Domi-
nus ostendit, unum ex illis sanctis Pueris,
quem ducebat quidam sanctus Angelus
per brachium. Erat mirum in modum
eiegans. Cepi ex hac visione magnum so-
latium, & Dominus mihi dixit, omnes fu-
isse passos verum martyrium pro Divina
ipsius Majestate.

Alio Festo Natiuitatis, ut me solaretur
in meis horrendis doloribus, dixit mihi
Dominus, præstiturum se mihi gratiam,
ut sequenti triduo venirent tres sancti ex
Cœlo, ad dicendam mihi Missam, & ap-
precandam suo nomine felicia Festa; primu-
fore sanctum Dominicum, secundum ve-
rò sanctum Ignatium; & interrogavit me
quem vellem esse tertium: ego autem fe-
stinanter respondi, ut esset sanctus Franci-
scus, non animadvertens, ipsum non fuisse
Sacerdotem. Dominus tacuit, & nihil
mihi dixit.

Die sequenti, qui erat Feria sexta, cum me
manè visita visset Christus Dominus, audi-
vi ipso præsentem magnam & admirandam mu-
sicam Angelorum in Cœlo, quamvis non in-
tellexerim, quid canerent, & paulò post vi-
di venientem, non tanquam ex cœlo, sed
ex loco inferiore, valde remoto à meo cu-
biculo, gloriosum sanctum Dominicum,
vestitum sacerdotaliter, cum multis San-
ctis Iuxæ Religionis, multisque Angelis: &
ferebat in suis manibus calicem tectum e-
leganti velo, ex cuius quatuor angulis pen-
debant quatuor campanulæ, quâ parte
autem patebat, videndam se mihi exhibuit
Divina Majestas. Postquam hac ratione
venit ad meum cubiculum, collocavit ca-
licem in quodam quasi altari, quod ibi fue-
rat extructum, sonantibus tum campanu-
lis, quæ pendebant ex velo. Sanctus, an-

tequam inchoaret Missam, se inclinavit
coram Christo Domino, qui aderat præ-
sens, sicut faciunt Sacerdotes, qui dicunt
Missam coram Episcopo, statimque dixit
duo vel tria verba Confessionis, deinde in
cornu Epistolæ, tenentibus Angelis aper-
tum quendam librum splendide exorna-
tum, dixit breviter, sed cum magna maje-
state, nonnullas Orationes, & in cornu E-
vangelij, in quadam quasi tabula, legit ac
dixit Evangelium Sancti Joannis: *In Prin-
cipio erat Verbum.* Hoc finito, dicenti-
busque mihi Angelis, me communicatu-
ram spiritualiter, Sanctus se ad me conuer-
tit, ferens hostiam super quendam quasi
patenam, intrâ quam hostiam vidi Chri-
stum Dominum in specie parvi & elegan-
tissimi Infantis, cujus, postquam Sanctus
hostiam meo ori admovisset, sum osculata
pedes. Atque hoc tantum facto, etsi in-
me per os non ingrederetur, sensi ipsum
spiritualiter introivisse in meam animam,
cum magno spiritali solatio, & sanctus si-
nè illo rediit ad altare. Christus Domi-
nus dedit omnibus benedictionem, rever-
sique sunt eo non odo, quo aduenerant. San-
ctus autè Dominicanus abiturus, me aman-
ter apexit, quamvis me non fuerit allo-
quutus, indicando mihi, tunc non esse
tempus loquendi.

Die Sabbati manè audiui rursus solen-
nem in Cœlo musicam Angelorum, & in-
tellexi ab illis cantari hymnum: *Pange
lingua gloriosi*, eo modo, quo canitur in
Festo Corporis Christi. Mox conspexi
gloriosum Sanctum Ignatium, inducum
quodam quasi pluviali, qui ferebat in ma-
nibus calicem coopertum splendido velo,
ubi mihi similiter fuit representata Divina
Majestas. Descendebat ex Cœlo per quos-
dam gradus augustissimos, refertus pretio-
sis splendidissimis lapidibus. Unum ipsius
latus stipabat quidam Pater Societatis, pa-
riter indutus, sustentando illi unum bra-
chium, alterum alius, qui descendebant
per alios diversos gradus, cohærentes ta-
men gradibus Sancti Patris, quem seque-
bantur multi sancti Patres è Societate, &
multi Angeli. Hoc modo venit ad meum
cubiculum, ubi erat erectum altare, in quo
collo-

collocavit calicem, positisque supra altare manibus dixit quasdam breves orationes, ac statim incepit canere voce clarâ, me audiente: *Gloria in Excelsis DEO*; quem hymnum Angeli compleverunt cum admiranda musica, ut eâ laudantes DEUM viderentur fatiscere. Sanctus Pater dixit Evangelium Festi: *Caro mea verè est cibus*, ac deinde acceptâ hostiâ venit ad me, tanquam me communicaturus spiritualiter, atque osculo tantum dato hostiæ, quam non sumpsi ore, sensi internè admirabiles effectus in anima, etiam magis, quam dum communico sacramentaliter. Post hoc Sanctus reversus est ad altare, & in habitu me amanter aspexit, quamvis & ipse me non sit alloquutus, quia illud non erat tempus loquendi, & discessit ascendens ad Cœlum, per eosdem gradus, per quos descenderat.

Deinde manè die Dominicâ audiui eandem musicam Angelorum in Cœlo, concinentium hymnos, ac laudes Divinas, & paulò post vidi in meo cubiculo Gloriosum sanctum Franciscum, indurum suo proprio habitu, comitantibus ipsum multis Sanctis suæ Religionis, & multis Angelis, qui me aspexit hilari vultu, ivitque ad partem anteriorem mei lecti, ubi vidi paratû altare, sicut parata fuerant alia. Sanctus constitit ad cornu Epistolæ è regione mei, ad alterum autem cornu Gloriosus Doctor Sanctus Bonaventura, indutus sacrâ epomide, quam gestant Sacerdotes, dum porrigunt Venerabile Sacramentum infirmis. Gloriosus Sanctus Franciscus elevavit suas manus obversis antrorsum palmis, ac tum conspexi vulnus lateris ipsius, & manuum in earundem volis, quæ erant ignitæ ac pulcherrimæ instar rubinorum, & scintillabant instar stellarum. Subito sensi emanare ex ipsis quasi influxum quandam cœlestem, qui attingit vulnus, quod habeo in latere, & vulnera manuum, unde illa vidi coruscantia, instar vulnerum Sancti. Postquam hæc mihi gratia fuisset præstata, gloriosus Sanctus Bonaventura ivit ad mediû altaris, ubi erat calix coopertus suo velo, & exposuit in patena quandam velut Hostiam, resonante cœlesti musicâ Angelo-

rum, & cum ad me veniret, vidi à DEO illuminata, in illa Hostia sanguinem Christi Domini, quasi ferventem, unaque corpus & animam ac Divinitatem, cum ceteris, quæ existunt in Sanctissimo Sacramento, atque dum subtimerem sumere, quod mihi porrigebatur, more solito, Angelus Custos mihi dixit, nè metuerem, per id enim non impediendam Communionem sacramentalem, eò quod totum fieret in spiritu, & sic illud sumpsi cum magno solatio. Post hoc, ubi me intuitus fuisset gloriosus Sanctus Franciscus, abiverunt omnes illi Beati: atque ita adimplevit Dominus summi promissum, quod his tribus diebus essent venturi isti Sancti, ad apprecanda mihi felicia Festa.

§. III.

ALio die Nativitatis, anno 1617. mihi dixit Angelus Custos; præpara te, aesi esses communicatura; unde intellexi, me debere esse jejunam. Post mediam noctem venit ad me invisendam Sanctissima Virgo speciosissima, cum suo Filio Infante, quem gestabat in brachijs, & accedens ad me, dixit mihi: Accipe hunc Infantem, Filium meum, qui est meus Redemptor: & verum est, illum esse meum Redemptorem, quia *Jesus sanguine ac meritis suis preservatus à peccato originali*. Ego renuebam ipsum accipere, dicendo illi: Ergone, Domina, mihi illum das, ut tu abique illo remaneas? Respondit: Libenter eum do omnibus, qui illum volunt ex corde accipere, neque ego propterea ipso careo. Dedit mihi illum, & sensi, quod introvisset in me.

Non multo post vidi Mysterium Sanctissimæ Trinitatis, pro meo captu, & more consueto, venientique ad me Dominus Majestatis, mihi dixit: Accipe hoc donum Potentiæ valiturum ad omnia, quibus indigeris pro tua anima, & alijs. Filius verò dixit: Accipe à me donum scientiæ. Spiritus Sanctus: Accipe à me donum Amoris.

Rursum post aliquod tempus, vidi advenientes ex Cœlo milliones Angelorum, quasi armatos, cum fistulis ac tympanis,

& varijs instrumentis musicis, qui concinebant laudes in honorem sanctissimi Sacramenti, unâq; infernum, ac dæmones, interea timentes, & trementes, multosque hæreticos, qui verecundabantur, & confundebantur. Postea vidi descendentem Christum Dominum cum maxima Majestate, & redimitum coronâ: in manibus gestabat sacrum Ciborium, & quamvis esset transparentis, non potui videre, quid intra illud contineretur. Angeli canebant hymnos de sanctissimo Sacramento, & Christus Dominus veniebat quasi dicens orationes, ad quas respondebant Sancti, qui ipsum comitabantur, quemadmodum hic facere consueverunt Sacerdotes. Unum latus stipabat Sanctus Dominicus, post Sanctum Benedictum, alterum noliter sanctus Pater Ignatius, post sanctum Bernardum, & omnes quatuor habebant superpellicea, fueruntque illis data thuribula. Postquam autem venissent ad cubiculum, ubi Angeli extruxerant elegantissimum altare, Christus Dominus in illo collocavit Ciborium Eucharisticum, quod Sancti thure sunt venerati. Tum ego petivi à DEO lumen, nè deciperer, & Christus Dominus me communicavit spiritualmente. Post hoc mihi Dominus dedit benedictionem. Sanctus Dominicus, & sanctus Ignatius mihi submissâ voce dixerunt: Soror, DEUS tibi det felicia Festa, qualia tibi dedit. Bene vale, quia modò non est tempus loquendi. Et sic abiverunt.

Alium eximium favorem illi DEUS exhibuit his Festis, manifestando ipsi id, quod nihil jucundius in mundo accidere potest homini justo, confirmatum multis testibus fide dignissimis, ut tantò redderetur de eo certior. Ipsa sic ait:

Die Sancti Joannis Evangelistæ, anno 1620. in diluculo matutino, dignati sunt me visitare Beati Patriarchæ, Sanctus Dominicus, Sanctus Franciscus, Sanctus Bernardus, & noster Sanctus Pater Ignatius. Quamvis autem in initio noluerim illos videre, tunc more, meque abstraxerim, propter meos timores; tandem fui coacta me subdere. Gloriosus Sanctus Dominicus cepit loqui suo & reliquorum Sanctorum

nomine, dixitque mihi: Venimus, Soror, jussu & nomine DEI, ut precemur tibi felicia Festa: DEUS tibi illa det, quam sanctissima! Eadem verò tibi apprecamur nomine nostrorum Beatorum Filiorum. Ego illis meo modo respondi, gratias agendo pro præstito mihi favore; Sanctus verò Patriarcha subjunxit: Nos in Cælo ea habuimus quam felicissima accidentaliter, propter gratiam, tibi à DEO collatam, & nobis revelatam, quòd scilicet illa quam felicissima tu quoque sis habitura in æternum. Ego interrogavi: Benedicte Sancte, constatne tibi hoc certò, vel constititne? Sanctus mihi respondit: DEUS revelavit istis Sanctis Patriarchis, & mihi, quòd te habeat ab æterno scriptam in Libro Vitæ: significando mihi, hanc revelationem factâ fuisse istis quatuor Sanctis Patriarchis, occasione alicujus gratiæ, quam mihi DEUS ante complures dies præstiterat. Hoc nuntio sum vehementer exhilarata, fuitque mihi satisfactum, neque de ista veritate dubitavi; verumtamen ità, ut simul majore cum sollicitudine ac zelo mea opera, peragam, & actiones, acsi nihil tale unquã mihi contigisset. Plura loquuta sum cum Sanctis, qui mihi alia dixerunt; ac deinde venit etiam gloriosus Doctor Sanctus Augustinus, ut mihi gratularetur felicia Festa.

§ IV.

Alio anno 1618. apparavit DEUS sue Famule his Festis admirabile Convivium; singuli autem ipsius Angeli illi obtulerunt suum quoddam mysticum munus, representans aliquam virtutem, accommodatam ejus indigentiæ. Dum, inquit, hoc die Nativitatis agerem cum DEO, dixit mihi ipsius Majestas: Marina, quid modò agis? Noveris à Regibus quandoque celebrari quot annis diem Natalem, ac tum, instrui convivium Magnatibus & Dominis, atque etiam inferioribus & pauperculis, si præditi sint charitate. Ità igitur nunc & Ego, qui sum Rex Regum, & Dominus Dominantium, tibi volo istam gratiam & favorem præstare: veni mecum, si vis, Anima. Mea anima fuit subito rapta in magnâ

Z

magnam ecstasim, & reperi me in illa cœlesti Jerosolyma, ubi quaquaversum respiciens, cum magna admiratione conspexi opiparam & mysticam mensam, cui affidebant multi Cives & Incolæ illius cœlestis Aulae. Erant illustrissimi gloriâ, quâ fruebantur, & ardentissimi, videbanturque esse ex omni statu. Ijs conspectis, accessi quàm proximè ad mensam, & vidi, quomodo illi felices convivæ, sumentes cum gustu quædam Divinum cibum, essent beati. Interea mihi etiam videbar degustare quasi micæ, quia non eram capax, ut sumerem amplius, sicut erant illi Beati. Dominus DEUS Majestatis, magnus ille Rex, qui præsidebat, conjecit oculos in meam animam, & in momento illam suaviter rapuit, ac tulit ad se ipsum, stringensque eam fortissimo amplexu, & arctè secum uniens, ut videretur sibi deficere, neque esse ferendo tanto bono, inclusit illam idem Dominus in quodam suo recessu secretissimo & intimo, ac Divino, ubi jam nesciebat de se, & experiebat, atque cognoscebat in Divina caligine quandam magnificentiam, & quasi bona infinita, adeoque Divina, ut non suppetant verba pro eo exprimendo, quod est experta; & intellexit in illo Divino penetrali; jamque sibi videbatur non posse unquam exire ex suo profundo pelago, & immenso mari Divino. Ità fuit comparata mea anima (modum autem planè ignoro) aliquamdiu, & postèa ipsam paulatim, ac perquam suaviter ille Dominus dimisit ex suis brachijs, & reliquit in loco, in quo prius fuerat, juxta illam mysticam mensam, vehementer admirantem tanta mysteria, & magnificentiam Divinam. Verti deinde oculos, & vidi juxta me stantes meos Dominos quinque Angelos, qui mihi dixerunt: Soror nostra, agedum, veni nobiscum, jam est enim tempus. Fui modicum contristata, & dixi: Quid volunt mei Domini? Eant; ego enim non possum ire. Veni huc Soror (dixerunt illi) magno cum amore & charitate. Non, Domini (inquebam ego) eant ipsi, quia ego non possum. Et aspiciebam Dominum, desiderans manere, ut me in ista occasione juvaret, mandarètque illis, ut me

relinquerent. Sed Dominus tacebat, & aspiciebat, qualem exitum esset res habitura, nihilque dicebat. Sancti Angeli autem perseverabant, ac dicebant: Veni huc, Soror nostra, veni nobiscum, quia necdum advenit hora, quam DEUS decrevit, ut migres ex exilio. Cum Bonitas & Misericordia DEI tunc videret meam imbecillitatem, & repugnantiam, quam sentiebat mea anima in eo, ut reverteretur ad suum exilium, dixit ejusdem Majestas Angelis: Relinquitè modò istam animam. Tum ipsi recesserunt modicum à me, & nihil mihi dixerunt. Paulo post ille Dominus DEUS misericordiarum venit ad me, & postquam circumdedit meam animam, collocavissetque quasi in medio sui Divini cordis, inclinavit se, ac descendit quodammodo ad terram, & ad illum pauperinum locellum mei cubiculi, ac lectuli, ibique me reliquit suaviter, & amabiliter sopitam somno spirituali; ex quo dum essem expergefacta, & rediissem ad me, finitum erat illud mysterium, ac admirabile opus DEI.

§. V.

BIduo vel triduo post, iisdem Festis, comparentes coram me Domini mei quinque Angeli, mihi dixerunt: Soror nostra, nos tibi nihil dedimus, modò autem id volumus facere, in honorem Festorum Nascantis Salvatoris, & dabimus tibi minus pretiosissimum, quod nobis dedit Dominus, ac attulimus ex Aula cœlesti eo die, quo tu ibi fuisti, neque nobiscum voluisti redire ad exilium, eò quòd tibi bene esset in illo felici loco. Et accedentes ad me, ostenderunt mihi singuli singulos pretiosos, ac ab invicem differentes annulos. Dum tergiversarer, & metuerem accipere illos mysticos annulos, ipsi institerunt ad eò, ut me suavi quadam violentiâ coegerint extendere manum sinistram, ac tum confestim ad me accessit omnium primus meus sanctus Angelus *Paranymphus*, quia cæteri illum comiter ad id compulerant. Accessit ille, & cum magno amore atque charitate dixit: Accipe, Soror mea; & inseruit in parvum meum digitum annulum

ex pu-

ex purissimo ac splendidissimo auro: deinde accessit similiter meus sanctus Angelus *Missus minor*, cum alio ex lapidibus admodum pretiosis, coloris cærulei, idemq; dicendo illum inferuit in secundum digitum, venit verò & ipse ex mandato duorum Angelorum Majorum. Postea eodem modo accessit meus sanctus Angelus *Raphaël*, eum alio etiam ex lapidibus pretiosis, coloris cujusdam viridis, valde mirabilis, idemq; dicendo imposuit illum in tertium digitum: neque absimili modo, vel aliud dicendo venit cum alio, ex pretiosissimo rubino, meus sanctus Angelus *Missus major*, quem inferuit meo quarto digito. Tandem etiam adfuit cum alio ex margaritis pretiosissimis meus sanctus Angelus *Fortitudo*, posuitque mihi illum ad quintum digitum. Dum vehementer mirarer hoc mysterium, & contemplerer meam manum, quam non poteram movere, vidi in ipsius medio illud signum, quod Dominus in ea expresserat, habere colorem recentissimæ & purpureæ rosæ. Ex hac visione sum passa quoddam deliquium, ac debilitatem naturalem, ut mihi viderer viribus deficere; quod videntes illi Domini Angeli, dixerunt mihi: Eja, Soror, eleva istam manum, ac pone illam supra tuum pectus & cor, ita enim relevaberis, & confortabitur cor tuum, atque tua anima accipiet novum robur & vires; quia vim hæc omnia præstandi, ac virtutem habet Divinum munus, quod tibi dedimus ac obtulimus. Feci, sicut mihi mandaverant, & sensi in meo corpore atque anima effectus, de quibus mihi dixerant. Interea sanctus Angelus meus Custos, constitit coram me, & nihil mihi dicendo, imposuit brachio meo dextro tres armillas ex auro, & gemmis, sensim sine sensu, ac modo quodam valde gravi, atque amabili, applicando singulas fe-

orsim, ac deinde rediit ad suum locum. Dum hæc mysteria & opera Divina considerarem, vidi ex mea manu dextra, per signum illud Divinum, quod in ea erat, erumpentem copiosum sanguinem, unde sensi multò majorem virium defectum, quàm antea; sed statim advenit sanctus Angelus *Raphaël*, & splendidissimo velo mihi involvit manum, substititque ille sanguis, qui mihi continuo tractu videbatur emanare, & Angelus meus Custos subito apprehendit meum brachium quàm amantissimè, posuitque supra pectus, ac dixit: Quiesce modò Soror, quia indiges, & gaude propter donum, quod tibi obtuli, quia Dominus mihi dedit facultatem, & virtutem, ad illud tibi offerendum, vehementer profuturum animæ, & corpori tuo; quo dicto me reliquit. Postridie, conspexi meos Dominos Angelos mirabiliter indutos pretiosis & elegantissimis vestibus. Habebant torques aureos, & gemmas splendidissimas. Illuminata à Domino illos agnovi, secundum propriam eorum virtutem, quæ erat tanta, ut fuerim attonita, & stupuerim videns tales creaturas DEI, talem Potentiã, talem Majestatem, talem Elegantiã, ac talem Sipientiã, unde mea anima devenit in magnã cognitionem Essentiæ Divinæ, & admirabilium ipsius Attributorum. Cum ita ipsos contemplerer, dixi eis: Mei Domini, verè mihi videntur esse prorsus Reges & Principes; Qui responderunt: Itã, tumus Soror nostra, Principes sumus, & Ministri ac Menini Magni Regis Majestatis, ac Domini omnium rerum creatarum. *Bene se vocaverunt Meninos, more Hispanico, quia sic appellantur Ephebuli Principum, dum sunt Infantes, & Princeps Cali in hos Festo se exhibet quasi Infantem.*

(e)**(20)

CAPVT VIII.

De Myſterio Circumciſionis.

De Circumciſionis etiam eſt in ſpiritu ducta ad ſtabulum Bethlehemiticum, ut videret modum, quo fui peractum id myſterium, cum quibusdam notabilibus circumſtantijs, quæ abundè oſtenderent ipſo modo, quo illud manifeſtabant, DEUM eſſe hujus revelationis authorem. Non vidit, an Circumciſio fuerit celebrata in ſtabulo Bethlehemitico, ſed ſolum, quod ſit peracta, ipſius opinione, in quadam domo. Certum autem eſt, celebratam fuiſſe intrâ domum, in qua Dominus natus eſt, ut communiter ajunt Doctores; & forte eſt peracta in alia parte domûs, quàm ſtabulo.

§. I.

Poſtquam advenſet hoc Feſtum, anno 1597. ſummo manè expergefacta, inquit, reperi me in ſpiritu in ſtabulo Bethlehemitico coram ſanctiſſima Virgine, tenente ſuum pretioſum Filium in brachijs, quem lætâbat & contemplabatur eum magna afflictione tuæ animæ; conſiderando acerbiffimos dolores, quos ille benediſſimus Populus brevi erat perpeſſurus, pro noſtris peccatis, incipiens jam inde à die octavo explere officium Redemptoris, & profundere modicum pretioſi ſui ſanguinis, in pignus & ſignum illius copioſi; quem amore noſtri erat profuſurus. Vidi quoque ex Matris oculis manantes lacrymas, inſtar pretioſarum margaritarum, quæ cadebant ſupra ſanctum Parvulum: obambulabat ibi Sanctus Joſephus, diſponendo ea, quæ erant facienda pro Circumciſione. Iſta omnia hinc mihi quidem cor præ dolore dilaniabant, inde verò me rubore ſuffundebant & pudefaciebant, expendentem gratias, quas mihi Dominus præſtabat, ita ut, ſi Dominus permiſſet, egreſſa fuiſſem ex ſtabulo: habebam enim ijs diebus in mea anima co-

gnitionem mei ipſius profundiffimâ, cum qua eram immerſa in abyſſum mearum miſeriarum, neque mihi ſupperebant vires ad emergendum ex illa, vel comparandum coram Domino. Quocirca me ſubdixi, & quia habui caput vehementer fatigatum, & volui modicum dormire. Cum autem quaſi eſſem ſopita, audivi vagientem ſanctiſſimum Infantem JESUM, ideoque fui ſubito expergefacta, & vidi illum in brachijs ſuæ ſanctiſſimæ Matris, jam enim fuerat ceſſatum à vulneranda ejus carne. Plorabat autem uſque ad eò, ut potuiſſet rumpere cor audientium, tremens, contrahensque ſe totum præ dolore, omnia agens, quæ ageret verus Infans, qualis erat. Sanctiſſima Virgo illum abſterſit, & collegit admodum dolenter eas pretioſas guttas ſanguinis, inducuntque induſiolo, celeriter involvit, & porrexit illi ubera, ut ipſum pacaret: ſed erat tantus dolor, què patiebatur ſanctus Infans, ut vix vellet conticeſcere, vel lac ſugere. Videns autem ego oculis animæ DEUM Infantem parvum, eo modo vulneratum, propter noſtra peccata ſentem, eram conſternata, & ſtupebam ralem amorem, bonitatem, ac ſapientiam, qualis in eo relucebat; aliunde verò fui repleta magno dolore, & ſum illi compaſſa, quòd ipſum viderem plorantem, ac patientem.

§. II.

Alio die Circumciſionis, auxit Dominus gratias: quia in mea recollectione, vidi coram me ſanctiſſimam Virginem, quæ geſtabat in ſuis brachijs ſuum pretioſum Filium denudatum, & ſpecioſiſſimū, præditum vel imaginabili pulchritudine, qui in ſuo ſacro collo portabat ſplendiſſimum torquem ex auro, & pretioſis lapidibus, mirè coruſcantibus, ac tam magnum, ut illi protenderetur ad pectus & dorſum, unde mirum in modum exornabatur. Stupenti

pentj mihi, quod viderem benedictissimū Infantem taliter ornatum, neque scirem, quid significaret ille torques, dixit Dominus: Hæc sunt cimelia, & hæc divitiæ, quas mihi Pater Æternus dedit, pro meis meritis, quæ ut homo habui, & specialiter nunc pro effusione modici illius mei sanguinis, quem die Circumcisionis profudi, ut ipsi obedirem, & salvarem homines. Postridie mane, in principio meæ orationis conspexi læceratissimam Virginem, & pretiosum ipsius Filium in ejusdem brachijs, ornatum torque, quem videram pridie. Sed ego propter profundam cognitionem mei ipsius magis eram immersa abyssō meæ vilitatis, tremens præ magna verecundia & confusione, quod me viderem corā DEO, ac tales ab illo iulciperem gratias. Advertens me hoc modo constitutam Clemētissimā Virgo, & ostendens se dolere meas vices, dixit mihi: Noli te modō taliter gerere, aspice. Et ostendebat mihi suum pretiosum puellum formosum, ac divitem suis maximis ac Divinis meritis. Intuebar illum, atque mea anima capiebat solatium ex ejus aspectu: sed non poteram egredi ex lacuna illa, cui eram immersa, & cum ista afflictione dixi sanctissimæ Virgini: Non possum, Domina, hinc emergere, neq; habeo vires ad id faciendum. Regina cœli mihi iterum idem dixit, addiditque: Nisi facias, abibo, ac deferam te: quo dicto, subduxit se modicum ex oculis meæ animæ. Ego illam amore DEI rogavi, ut mihi ignosceret, neque me propterea dereliqueret, proponendo emendationem cum Divina gratia. Ostendit se mihi denuō Domina nostra, & positā manu ad torquem ac pectus sui Filij, mihi dixit: Bono animo esto, quia etiam tu es particeps meritorum hujus sanctissimi Infantis, & illa supplebunt tuos defectus: quæ verba magno me solatio affecerunt.

Alio die Circumcisionis illam duxit quidam Angelus in spiritu, & vidit hoc mysterium Circumcisionis, ac Sacerdotem, qui circumcidit sanctissimum Infantem, representatis ipsi unū ys, quæ acciderunt, quando re ipsa fuit peractum.

(e)†(20)

Z 3

§. III.

Alio denique tali die illi Parvulus JESUS præstitit extraordinariam gratiā:
Quia cum vacarem orationi, inquit, videbatur mihi in momento apertum esse cor per medium, quod considerans cum inusitato stupore, intrā illud & supra aureas litteras, quas ibi Dominus inscripserat, videlicet: *Hic hospitatur JESUS*, vidi Christum Dominum, DEUM ac Hominem: talem enim ipsum conspexi, & cognovi in specie Infantis parvuli jacentis, ac dormientis. Quo viso admirabunda dicebat mea anima suo DEO: Quid est hoc, mi DEUS? quid facis? quæ mysteria sunt ista? quid mihi ostendis ex magna misericordia? ita præ teneritudine colliquecebam. Dum autem adverterem Dominum dormientem, & quia mihi videbatur non expergefieri, novis incitata affectibus dicebam: Dormisne mi Domine? dormis? adhuc somno teneris? expergiscere Dilecte mi, expergiscere. Ecce, Domine, hostis est in campo, ut cruentum inferat bellum animabus, inter quas una est mea: expergiscere Domine, expergiscere, nè dormias. Ad has voces evigilavit Dominus, & amanter me alloquens, dixit mihi: Anima mea, nè timeas, dum me tecum habes, & sum in tuo corde. Eja anima, bono esto animo, quia etiamsi tibi videar dormire, ut sum homo, semper vigilo, ut sum DEUS, noli metuere. Postquam hæc dixisset, fuit cor clausum, quod erat instar Paradisi, & instar Eucharisticæ Hierothecæ, exornatæ gemmis. Stupebat id mea anima, cogitans de eo, quod viderat, & ecce subito vidi secundo apertum cor meum ad eum modum, quo prius, atque in illius medio Christum Dominum, DEUM ac Hominem verum, non parvum Infantem, neque dormientem, sicut antecederet, sed virum magnum & vigilantem, qualis erat dum versaretur in mundo, & hoc me multo majori stupore affecit, quam quod videram prius: quia videbam Dominum non jacentem, neque parvum, sed stantē, ac magnum, quemadmodum dixi, & quia taliter occupabat quantus quantus est, illum

lum angustum locum mei cordis, quin ibidem esset contractus vel constrictus, sed gloriosus & retinens suam staturam. Eram quasi afflicta & turbata videndo meum DEUM ac Dominum in ea specie intrā meum cor, & me ipsam, ac si illum nunquam itā vidissem, unāque eram confusissima, & verecundabar, eò quòd intuerer meum DEUM ac Dominum adeò mihi vicinum, atque itā intrā me existentem. Videns Divina Majestas, quod in mea anima fiebat, dixit illi gravi quodam, ac Divino modo: Quid miraris, Anima? quid itā times, ac stupes? Ignorāsne meam magnitudinem, meam sapientiam, ac potentiam, quā ex mea bonitate operor magna

mysteria pro utilitate animarum, & me non posse contrahi vel constringi à loco parvo vel arcto, sed nec dilatari à magno & spatioso; siquidem ego sum Dominus absolutus omnium rerum, & universa dispono pro meo beneplacito, ac libitu, ut me nihil possit adstringere ad suas leges? Quocirca Anima, quiesce in me, neque turbetur cor tuum in meis mysterijs & operibus, quia omnia facio pro tuo majore bono & commodo, ac mea gloria. Quo dicto me replevit summo solatio, & cor meum denuò mysticè fuit clausum. Ego mirata sum ejusmodi opera Domini, & gratias illi egi pro omnibus. Ipse sit benedictus in æternum. Amen.

CAPUT IX.

De Adoratione Regum.

Admirabiliorem gratiam assequuta est à DEO die Epiphania, quo præcipuè celebrabatur adoratio Regum. Sed exordiemur à minoribus.

§. I.

HOc die, *inquit*, ante diluculum matutinum, me reperi in stabulo Bethlehemitico, sicut consueveram, cum sanctissima Virgine, & pretioso ipsius Filio, nec non Sancto Josepho, qui compositā modicā illā supellectile, quam habebant, exciverat ignem, & accenderat pro illuminando stabulo quandam quasi assulam, seu particulam tædæ, quæ suaviter lucebat, & sufficienter ad illustrandum eum locum. Virgo tenebat Infantem in suis brachijs, indurum solo indusiolo nitidissimo ac delicatissimo, & tectum velo, quo cooperiebatur corpusculum. Animadverti hoc modo à Virgine cum Sponso expectari Reges, quos jam à DEO intellexerant venturos, quamvis de hoc non loquerentur, sed ambo observarent sanctum silentium. Interea audivimus venientes ad

portam illius Atrij homines quasi ex itinere (dico autem, audivimus, quia etiam ego, quæ ibi in spiritu aderam, illos audivi) qui accedentes ad portam, inceperunt loqui, & conferre aliquantum clamorē: quævis autem non perciperentur verba, quæ dicebant sancti Reges, intelligebatur tamen, sermonem illis esse de stella, quæ steterat supra illud stabulum, & monstraverat ibi esse Regem ac Dominum, cujus quærendi & adorandi gratiā advenerant. Paulò post aperuerunt portam stabuli, & per illam ingressi iverunt rectā ad sanctissimam Virginem, quæ sedebat, tenens suum pretiosum Filium in brachijs valdè modestè & sanctè, atque animo usque adeò collecto, ut quamvis ingrederentur Reges, ipsam non viderem attollentem oculos ad eos aspiciendos. Venerunt sancti Reges ad sacratissimam Virginem, defixisq; humi genibus adoraverunt sanctissimum Infantem, & Regem ac Dominum nostrum, obtuleruntque illi sua munera. Postea se erexerunt, & profundissimā corporis inclinatione sunt reveriti Beatissimam Virginem, quæ etiam affurrexit, & illos venerata est, inclinando se coram illis. Tum se verterunt ad sanctum Josephum, quem si-

mili

mili honore sunt prosequuti, reverente illos vicissim sancto quam humillimè, ac deducente ipsos usque ad portam stabuli, ubi discesserunt. Hæc adoratio duravit exiguo tempore; sed tunc non vidi modum; quo obtulerunt sua munera, vel quis illi susceperit: quia id fuerat factum me non vidente; neq; enim ego plus video, quam quod Divina Majestas mihi vult ostendere. Sed post biduum deinde se mihi spectandū exhibuit Dominus rursus in specie Infantis, sicut solebat, licet non viderim, fueritne in brachijs suæ Matris. Videbam illum tamen indutum elegantissimā togulā, undiq; refertā ac distinctā pretiosis lapidibus, qui mirum in modum coruscabant. Diu eum intuebar cum magna attentione & stupore, cogitando qualisnam esset hæc tam parva togula. Et ipsius Majestas respondit meæ cogitationi, dicendo: Noveris istam esse togam regiā, quam modò indui in signum, quòd sim Rex, & Dominus omnium, atque pro tali jam agnitus ac adoratus à Regibus terræ: utque hoc significarem, & tu videres, volui tibi taliter comparere.

§. II.

*Aliam magis stupendam de hoc Myste-
rio habuit visionem multis annis post.*
Aliquando manè, propè Festum Epiphaniæ (16: 1.) inter orandum, converti, inquit, animæ oculos, quasi ad partem, ita DEO disponente, & vidi ibi sanctos tres Reges Magos, vestitos regiè, redimitos coronis aureis, valde graves, & magnam præferentes majestatem; qui me aspexerunt, & amanter sunt alloquuti, dicendo: Soror nostra, DEUS tibi det felicissimum Festum Epiphaniæ. Turbata nonnihil aspectu horum Sanctorum, quia mihi mirū accidit illos videre, confugi ad DEUM, more solito, pro implorando ipsius lumine, & aliquantum timui. Sancti Reges id videntes conabantur me componere, & graviter ac pacatè me expectabant, usque dum jam mea anima, Domino id ipsi inspirante, illos aspiceret sedatè, auscultaretque sanctos eorundem sermones, & ef-

set quieta. Tum illos statim interrogavi: Sancti & Beati Reges, dicant mihi, amore DEI, quare venerint ad quarendum Salvatorem mundi, & adorandum tanquam suum DEUM? Illi mihi quam sapientissimè responderunt: Vidimus stellam ejus in oriente, & habitā scientiā naturali, quam nobis DEUS dedit, atque accedente inspiratione & cognitione supernaturali ac lumine, quod communicavit animabus nostris, per illam stellam, per quam spiritus quidam Seraphicus nos efficaciter illuminabat, ut cognosceremus Verbum Divinum Incarnatum, quòd jam apparuerat in mundo; propter hoc cœleste lumen festinanter statim abivimus ad quarendum & adorandum hoc summum Bonum, acceptis nostris thesauris, quos ipsi offerimus; cum quibus obtulimus nos ipsos, præstando illi homagium, nomine omnium nostrorum Regnorum, ac totius Universi. Interrogavi præterea: Quæso, dicant mihi Domini, quando venerunt Jerosolymam, & disparuit ipsis stella, quid fecerint, & quid cogitaverint? Ipsi responderunt: Ecce, Anima, tunc DEUS replevit nostras animas quadam adeò magnā fide veritatis, quam nos docuerat, ac tantā in illum confidentiā, ut generosissimè & audacissimè pertransiverimus Civitatem, dicendo: Ubi est, qui natus est Rex Judæorum? Vidimus stellam ejus in oriente, & venimus adorare illum. Sed dicant mihi, inquiebam ego: Domini, quare illis disparuit stella? Responderunt, id evenisse ob duas causas. Primò: quia DEUS voluit probare nostram fidem, & an turbaremur, atque concideremus animis, deficiente bonis tanto lumine, ac Duce. Secundò: noluit DEUS tantā gratiā dignari illum malum Regem Jerosolymæ, & ipsius Aulam, ut illa cœlestis stella eam illuminaret, transcundo per ipsam: dederat namque, DEUS talem virtutem & efficaciam ad illuminandas animas, & trahendas ad cognitionem DEI, illi Seraphico Spiritui, qui erat in ea stella: ut possibile fuerit adduci, attrahique ad cognitionem DEI, illum malum Regem, & ipsius Aulam, fierique illi à DEO istam gratiam, quam ta-

men

men non promeruerant, quin potius valde se eâ reddiderant indignos, propter magnam superbiam, & duritiam cordium suorum, in cuius poenam non permisit DEUS, ut conspicerent lumen illius stellæ, & fruerentur tanto bono. Dixi præterea: Dicant verò Domini, quando egressi ex Civitate denuò conspexerunt stellâ, nonne fuerunt repleti magno solatio? Magno, & summo nobis fuit ea res solatio, reposuerunt illi. Dixi quoque ipsis: Ac tandem, Domini, illa stella illuminavitne & comitata est ipsos, donec pervenirent ad beatum stabulum Bethlehemiticum, ubi erat noster Salvator in brachijs suæ sanctissimæ Matris, unâ cum sancto Josepho? Itâ, anima, itâ Anima, dixerunt ipsi, atque ibi, illa Divina stella tam lucidè scintillabat, & radiabat, ut videretur incendi sanctum stabulum, quod fumus ingressi, ubi cum summo amore ac reverentia humi prostrati, adoravimus nostrum Salvatorem, DEUM ac Hominem verum, obtulimusque ipsi nostra munera, aurum ut Regi, thus ut DEO, myrrham ut Homini: atque si sanctissima Mater voluisset in suum usum convertere illum thesaurum, abundè ipsi suffecisset ad transigendam feliciter vitam. Indè fumus digressi cum summo solatio, quia Redemptor, & sanctissima ipsius Mater, nec non sanctus Josephus se nobis exhibuerunt quàm gratissimos pro nostra adoratione, & oblati muneribus; Dominus autem nobis dedit suam benedictionem, & apparuit nobis Angelus, præcepitque, ne reduces transiremus Jerosolymam. Hoc modo res contigit, Anima. Summo me affecit solatio ista communicatio. Post hoc sancti illi Reges mihi dixerunt: Nunc, Soror nostra, reliquum est, ut nobiscum proficiscaris eò, unde nos venimus, in nomine DEI. Dum hæc audirem ipsos dicentes, fui turbata, quia illos nunquam aliàs videram, ac proinde nesciens quid dicerem, respondi ipsis: Hoc non, Domini, hoc non: ego sum creatura mei DEI, atque ancilla ipsius, & sinè ejus voluntate ac dispositione nullò eò: quando placet meo Domino, & ducunt me isti Angeli, quos hîc vident, vado, quò DEUS vult. Illi

autem responderunt perbenevolè & amiter: Quid dicis, Anima? Nonne scis, nos per misericordiam DEI esse animas beatas, & versari in ejus conspectu, dum fruimur beatificâ ipsius visione, ideòque nos nihil posse facere sinè illius Divinâ dispositione? Nos, Anima, venimus ad te nomine DEI, & significamus tibi hoc ipsius mdatum, ut eas nobiscum, quò te ejusdem nomine ducemus. Dixeruntque deinde cum imperio & majestate: Quid dicis ad hoc, Anima? quid respondes Domino, qui nos ad te misit? Audiens, quod mihi à sanctis Regibus eo modo fuerat dictum, adverti animum ad mea verba, & prostrata humi dixi: Ecce Ancilla mei DEI, ac Domini, fiat in me ipsius sanctissima voluntas. Cùm hoc dixissem, sancti illi Reges se moverunt, emittentes ingentè splendorem, quod ipsum etiam fecerunt sex Angeli DEI, qui mecum erant, similiter formosi ac splendidi, & confestim resonuit quædam cælestis musica multorum Angelorum, assumensque me Angelus meus Custos, unâ cum cæteris, collocavit me in medio illorum sanctorum Regum, atque itâ fui ducta per diversas regiones. Et cùm ex alto vidissem multa Regna opulentissima, alia verò his disparia, nec non magnam populum diversorum statuum ac nationum, tunc mihi dixerunt illi sancti Reges, & mei Angeli: Anima, ora DEUM pro ista gentilitate. Postea fui ducta ad altissimum montem, unde per quosdam veluti gradus constructos ex cælesti quadam materia, me perduxerunt usque ad cælum, & patefacto mihi aditu à multis Angelis, ingressa sum illam cælestem Jerosolymam unâ cum sanctis Regibus, & meis Angelis. Sancti Reges autem me subito obtulerunt DEO, dicentes: DEUS, & Domine noster, hîc vides istam animâ, quam nos jussisti ad te perducere. Valde reluctabatur, sed tandem se submitit, & voluntati suæ conformavit. Bene est, dixit DEUS, relinquitte illam hîc. Tum illi recesserunt ad suum quisque locum, & ego mansi cum sanctis meis Angelis coram Domino, tremens tamen, & cum aliquo timore, an non aliquomodo ipsum offend-

dissem eâ repugnantia, quam habueram initio, nè venirem cum sanctis Regibus. Sed Dominus me pacavit, & aspexit benigne.

§. III.

Constitutam in ista ecstasi, abripuit Dominus, ponendo me intrâ semetipsum, & intrâ suam Divinam Essentiam, ubi altissimo quodam modo mihi manifestavit, & ostendit immensas perfectiones suorum Divinorum Attributorum, ac tum aliquantò post me eduxit Dominus, ut ipso fruerer alio modo arcano, acciditque mihi sicut alicui, qui postquam est ingressus portam magni, sumptuosi, & elegantissimi Palatij, educitur inde aliâ pretiosissimâ ac diversâ portâ. Hinc fui ducta à quodam supremo Angelo, quem ego non novi, ad quandam altitudinem, ex qua vidi immensam quandam Majestatem: non poteram satiari ijs bonis, neque complecti illam immensitatem. Luctabar cum meo DEO, & quamvis multum laboraverim, non poteram me tamen reddere capacem tantarum felicitatum. Cùm aliquamdiu duravisset ista lucta, abripuit me in icu oculi admirabiliter Angelus: atque dum me teneret juxta se, & animaret, incepi audire quandam ingentem tumultum, non formidabilem, etiamsi ego tremuerim, sed plenum solatio, instar tonitruorum, fulgurum, ac tempestatis, & radorum Divini ignis, inter quæ veniebat ipse DEUS, & illabebatur suaviter, atque quam spiritualissimè in potentias meæ animæ, implens illam se ipso: sed ego semper anhelabam, volens satiari, & complecti amplitudinem mei DEI, nec poteram propter meam limitatam & exiguam capacitatem. Post hoc venit vehemens ventus, delicatus, suavissimus, & urens, instar sibili, in quo veniebat ipse DEUS, & pervasit potenter meum sensum, ac auditum, meque penetravit, ac replevit DEO, & quidquid vidi, audiavi ac sensi, atque cognovi de istis mysterijs, totum erat DEUS, & magis DEUS.

Angelus ille supremus finito hoc mysterio me recreavit & solatus est, dicendo mihi: Anima es fatigata ex lucta cum tuo

DEO, fruita es immensis ipsius perfectionibus, & Essentiâ Divinâ, pro tuo captu; cætera, quibus potieris, non possunt fieri in hac vita mortali: post illam fruëris tuo DEO cum satietate, & claro lumine, dum te non impedit velum mortalitatis. Dic mihi tamen modò, quinam sint futuri illi tam felices, ut possideant ista infinita ac immensa bona tui DEI, quæ vidisti, & cognovisti, quemadmodum ego te edocui, & illuminavi? Obstupui vehementer, nesciens, quid esset respondendum ad talem interrogationem: quia mihi videbatur, bona, atque magnalia, quæ videram, & cognoveram, ac degustaveram mei DEI esse talia, ut ignorarem, an inveniretur ulla anima, quæ illa posset promereri, essetque eorundem capax.

Ita attonitam illuminavit DEUS, & provolvens ac prosternens me, ad motis ad os manibus, dixi Angelo: Sanctissime Angele, his bonis Divinis fruuntur humiles corde, parvuli, illi pauperes spiritu, contemptores sui ipsorum, & amantes suum DEUM perfecte, atque ex toto suo corde & anima, unaque proximum in eodem suo DEO. Oprimè respondi, dixit Angelus, surge nunc, & accipe meam benedictionem, in nomine totius Beatissimæ Trinitatis. Et postquam mihi ter bene fuisset precatus, apprehendit statim aspergillum, quo intincto in quodam pretioso sanguine me asperxit, dicendo: Accipe, Anima, in hunc modum applicationem virtutis, & valoris meritorum JESU Christi, ac pretiosi ipsius sanguinis pro omnibus effusi. Deinde me cooperuit quodam admirabili velo, & summo cum amore atque charitate collocavit in manibus mei sancti Angeli Custodis, ut me reponeret in meo loco. Tulit me cum magno gaudio, comitantibus illum sanctis Angelis ipsius socijs, & collocavit me in meo loco, sicut ipse mandaverat Angelus. Ultra octiduum, nescivi quis fuisset ille supremus Angelus, cujus operâ & ministerio peracta fuerant tanta mysteria; deinde verò me DEUS illuminavit, quòd Verbum Divinum Incarnatum, assumptâ illâ specie Angeli, fuerit author tantorum operum ac miseratio-

num. Ipsum sit benedictum in æternum. Amen.

Postquam me Dominus cūmulavisset illis favoribus & gratijs, intra biduum mihi ejusdem Majestas immisit valde terribilem & extraordinariam crucem, tam internam animæ, quàm externam corporis, quod fuit afflictum summis & insolitis doloribus, ardoribus, atque cruciatibus acerrimis, adeò ut per multos dies fuerim in continuo quodam martyrio, visaque mihi sim imposita in rotas plenas novaculis, & excoriari, atque igne torreri. Hujus tantæ gratiæ, & misericordiæ, quam mihi Dominus contulit, licet se natura non nihil exereret, mihi Divina Majestas ingenerabat tantam æstimationem, replebatque tanto solatio superiorem meæ animæ partem, dum cōfiderarem, quantum valeret coram DEO, utpote pretiosa illius gemma, quam ei oporteat esse gratam, ac placere, eò quòd illam mihi dedisset ipsius Majestas, meque ita tractavisset; ut proinde istam Crucem, & ejus bona non permutarem ullà re, non dico temporali, quia istas cupio proterere pedibus; sed neque omnibus favoribus, vel solatijs, & gratijs extraordinarijs, quas mihi DEUS potest conferre in hac vita: verumtamen cum omnimoda resignatione in Divinam voluntatem.

§. IV.

ALio die Epiphaniæ, anno 1622. dum manè agerem cum DEO, attollens oculos animæ, vidi quoddam Cælum stellatum, proximum terræ, & in ejus medio Seraphinum splendidissimum, emittentem magnos splendores, ac radios lucis. Vehementer mirabar, conspecto hoc mysterio, & subito vidi ab isto Seraphino designari crucem, in medio illius Cæli, optimè efformatam, ac lucidissimam, qui statim recessit ad unam Cæli partem, ubi incepit evibrare novos splendores & fulgures, videbaturque conflagrare, quasi indicando parvum stabulum Bethlehemiticum, in quo erat recenter natus DEUS, & Homo verus. Voluit Divina Majestas me breviter edocere de illo Divino mysterio

adorationis Regum. Vidi sanctissimam Virginem cum suo sanctissimo Puellulo in brachijs, & hunc adorari à tribus Sanctis Regibus, tanquam DEUM ac Dominum, offerrique ipsi munera. Postea mihi apparuit sanctissima Virgo cum suo sancto Filio, dixitque: Famula DEI, adfero tibi hunc pretiosum thesaurum, ut illum videas, ac adores: & confestim vidi sanctissimum Pupulum in meo corde, atque sanctissimam ipsius Matrem, absque illo, cui dixi: Domina mea, quid fecit tua Majestas? quomodo dimisit ex suis brachijs sanctissimum Filium DEI, & suum, posuitque in corde tam vilis creaturæ, quàm sum ego fordida, abominabilis, & instar sterquilinij plena miserijs? ac deinde incepi dicere de me multa mala, juxta lumen, quod mihi dederat DEUS, cognitionis propriæ. Sacratissima Virgo autem mihi respondit amanter & suaviter: Serva DEI, jam audivi, quid dixeris, quòdque tantopere doleas, te esse peccatricem. Hic Dominus est Agnus, qui tollit peccata mundi, & si es immunda, iste Dominus est puritas ac lux mundi, quæ illuminat animas, ac docet viam veritatis; si verò es miserabilis, ipse suâ misericordiâ abolet miseras omnium: atque ecce talem, qualis es, te esse vult idem Dominus ac Filius meus. Insuper tibi verè dico illos defectus, quos tu commemoras & invenis in te, non esse in DEI conspectu defectus, sed permissiones, pro tuo exercitio, & augmento crucis, tuorumque meritorum: Hoc audiens à Virgine, repleta fui solatio, & recreata, egique ipsi magnas gratias pro exhibito favore.

§. V.

ALio festo Epiphaniæ, anno 1623. dum occupata essem quadam re, spectante ad Divinum obsequium, etiamsi fuerit exterior, comparuerunt mihi sancti tres Reges, dixeruntque se venire, ut me ducant ad adorandum Infantem DEUM recenter natum, irem proinde cum illis ex eo loco, ex quo ipsi venerant: & cum ego distingerer dicto negotio, addiderunt; Nè solliciteris: expedi te, quia nos habebimus tui curam.

curam. Cessavi ab opere, quod habebam præ manibus, & ipsi disparuerunt. Mei autem Domini sancti Angeli me transtulerunt ad illas regiones orientales, ubi reperi tres Reges, qui me secum duxerunt unà cum meis sanctis Angelis. Proficiscebantur cum magna maiestate, & magnificentiâ Regiâ, & pervenimus Hierosolymâ, ubi accidit, quod refert Evangelium: tandem pertigimus ad stabulum Bethlehemiticum. Postquam eò venissemus, reperimus ibi sanctissimum Infantem DEUM nostrum in brachijs suæ sanctissimæ Matris, & ipsius Sponsum sanctum Iosephum. Sancti Reges me protruserunt ante, ut ego prius adorarem Dominum. Me verò valde puduit istius urbanitatis, & dixi illis: Non, Domini, absit, ut hoc faciam; in primis enim non decet; deinde venio vacua, non fero, quod præsentem Divinæ Majestati; qui ferunt munera, ingrediantur prius. Sanctus autem Angelus meus Cultos mihi dixit: Non fers, quod præsentem? Impone modò, Soror, manum in tuum sinum, & videbis, te habere ibi, quod offeras Domino. Imposui manum in sinum, & inveni in eo cor, quod habebat colorem vivacissimi rubini, atq; erat meum. Fui iussu accedere ad adorandum Dominum. Accessi, obtuli me in ancillam Divinæ Majestati, agnovi ipsum pro DEO, ac Domino meo, DEO & Homine vero, & præsentavi ei meum cor, quod sanctissima Virgo accepit in suas manus, & sibi applicuit, deditque deinde Domino, qui illud servavit in semetipso. Venerunt postea sancti tres Reges cum magna maiestate & pompa, prostraverunt se humi, & adoraverunt Dominum tanquam DEUM & Hominem verum, suo, atq; totius Gentilitatis nomine. Actus iste fuit magnæ devotionis, humilitatis, & magnificentiæ. Obtulerunt ipsi sua dona, & gloriosus sanctus Iosephus, qui stabat nonnihil remotus, illa suscepit. Cùm illum adoravissent, erexerunt se Reges, & exiverunt cum magna autoritate ex stabulo, retrogredientes averso dorso à Domino. Comitatus est illos sanctus Iosephus, atque tum post-

quam adhuc se profundè inclinavissent, verterunt dorso, ac discesserunt.

§. VI.

DEniq; ostendit Venemabilis Marina se majorem fecisse progressum in spiritu; quod gratias, quas erat solita suscipere in suis iuribus, itemò annis posterioribus consequeretur, præbuerit majora indicia suæ ardentis charitatis erga proximos, ut apparebit in his duobus, quæ ipsi ipsidem festis acciderunt.

Nocte, inquit, Nascantis DEI (anno 1623) venerunt ad me Domini mei Angeli cum magna festinatione, dixeruntque mihi: Veni Soror nobiscum, quia sanctissima Virgo est in stabulo Bethlehemitico. Et deduxerunt me illum in momento. Vidi sanctissimam Virginem Dominam Nostram, constitutam in altissima contemplatione, splendentem instar Solis, & Sanctum Iosephum remotum alibi, etiam provolutum in genua, & manibus junctis vacantem contemplationi. Subito autem adfuit hora felicissimi partus, & sanctissima Virgo suscitavit, atque cum gravitate, & autoritate, ac Divino quodam & admirando modo peperit suum sanctissimū Filium, qui comparuit apud ipsius pedes supra scœnum. Et venerunt continuo multi Angeli DEI, adoraveruntque illum, sed & sanctissima Virgo ipsum de genibus adoravit, ac sanctus Iosephus. Beatissima Virgo confedit, atque depositum ex suo capite superius velum extendit supra suum gremium, & suscitavit sanctissimum Infantem ad sua genua: Sanctus Ioseph attulit fascias, omnesq; unâ pannos, quibus Deipara involvit suum sanctissimum Filium, & lactatum, reclinavit in præsepio. Manifestavit mihi DEUS quodam valde spiritali ac Divino modo, partum hujus Domine, & quâ ratione fuerit, manseritque Virgo, ac illibata, eâ certitudine, atque a deo majore, quàm si id vidissem oculis corporeis. Petivi à DEO gratiam, ut omnes mei Amici & benefactores, quique se commendaverunt meis precibus, adessent, & frueretur hoc Divino mysterio. Et ecce vi-

di statim in illo sancto stabulo multos homines, tum Religiosos, & Moniales, tum sæculares, viros & fæminas, ex quibus nonnullos sigillatim agnovi. Sanctus Joseph subito apparavit quandam parvam mensam, quantumvis paupertinam, valde tamen nitidam & elegantem, in qua posuit delicatissimum & candidissimum panem instar spiræ. Mendicavi, ut mihi darent aliquid ex illo tam delicato pane, à Beatissima Virgine, & à sancto Patriarcha. Tum sanctus Joseph acceptum panem fregit super mensam, non admovendo illum ad se, deditque mihi unam partem: deinde sanctissima Virgo apprehendens panem suis sanctissimis manibus, sibi que applicans, divisit & dedit mihi aliud ingens frustum. Hunc panem ego distribui omnibus amicis præsentibus, dando singulis unum bolus. Postea intellexi à Domino, illum panem habuisse vim corroborandi & fortificandi animas. Fui deinde reducta ad meum angulum, postquam discessi à mea Domina, ac Divino ejus Sponso.

Cum post hoc audirem Sacrum, ante Communionem, Sanctissima Virgo venit ad meum cubiculum cum suo sanctissimo Filiolo, & dixit mihi: Anima, adfero tibi hic meum Filium, ut ipsum adores, eoque te oblectes. Adoravi illum & exosculatus sum ejus pedem ac humerum, cum magno timore, & fui rapta in ecstasim. Quando ad me redij, intrabat Sacerdos me communicaturus. Nocte sequentis Festi Triû Regum in Januario, 1624, venerunt ad me Domini mei Angeli, & dixerunt mihi festinanter: Veni nobiscum anima, vocat enim te Dominus. Duxerunt me ad cœlestem Jerosolymam, ut adessem solennitati, quæ celebrabatur eo die in honoré Verbi Incarnati. Vidi sanctissimam Virginem in pereleganti throno, & sede, conspicuam maximâ gloriâ, ac splendoribus, ut videretur mille Solibus circumdata. Tenebat in suis brachijs sanctissimum Puellum, DEUM & Hominem verum. Tota ista Domina erat quodammodo incincta à Beatissima Trinitate. Derepente cœpit exaudiri musica cœlestis, ac Divina Angelo-

rum, & Animarum sanctarum, in laudem Verbi Æterni, gratias ipsi agentium, pro beneficio præstito mundo, & hominibus: videbatur tota illa sancta civitas conflagrare amore & gloriâ DEI. Venerunt universi Angeli, & Sancti veteris ac novi testamenti, Apostoli, Patriarchæ Religionum, & omnes reliqui Sancti ac Sanctæ, suo que ordine, habentes coronas in capicibus, & prostrati adoraverunt illum Dominum, deponentes ex capicibus coronas, & collocantes illas ad ipsius pedes, contestando omnia sua bona, ac beatitudinem sibi provenisse per mysteria, & mortem, ac Passionem Verbi Incarnati, quod adorabant, ut DEUM ac Dominum totius Universi. Fuit Festum hoc tam solenne, & mirabile, tantæque majestatis, ut nequeat verbis explicari, quia excedit omnem humanam exaggerationem. Postquam adveni, omnes me jusserunt accedere ad adorandum Dominum. Ego agnoscens meam miseriam, & me non habere, quod ipsi offerrem, cum omnes obtulissent suas coronas, tergiverfabar, & volebam accedere. Sed mei sancti Angeli me duxerunt, & prostrata adoravi Dominum, ut scivi. Divina Majestas autem mihi dixit: Anima, offer mihi aliquid, sicut isti Sancti obtulerunt. Ego respondi: Mi Domine, non habeo, quod offeram; quia sum miserabilis creatura tua, atque si aliquid possideo, non est meum, sed tuum; neque aliud habeo, quam quod tu mihi dedisti. Itâ, habes, dixit Dominus, impone manum in tuum sinum. Feci, quod eram jussa à Domino, & exposui quinque nummos aureos splendidissimos, quos ipsi obtuli, & erant quinque virtutes, quas mihi Dominus dederat, significatæ per quinque nummos, quem admodum alibi dictum est.

Ab illo throno Divino, ubi erat Verbum Divinum Incarnatum in brachijs suæ sanctissimæ Matris, subtrus prodibat grandis fluvius, qui erat figura sanguinis JESU Christi Domini nostri, Divinorumque ipsius meritorum, quæ nobis communicantur per sanctum Baptismum, & reliqua Sacramenta. Et rogavi Dominum, ut dignaretur

retur omnes meos amicos, ac amicas reddere participes hujus Festi, sicut alterius reddiderat die Nativitatis: atque statim respiciens, vidi illos adesse. Tum Dominus dixit: Nuper illis dedisti Divinum panem, qui tibi fuerat datus, da illis modò aquarum Divinam hujus fluminis. Et cucurri arrepto magno vase, quod mihi fuerat oblatum, hausique illam aquam fluminis, & dedi ex ea omnibus; quâ fuerunt, ut videbatur, omnes satiati & exhilarati, ac recreati, & confortati. His peractis, largissimam benedictionem dedit Dominus omnibus Sanctis; ego verò fui reducta domum.

§. VII.

Addamus hîc, quod illi contigit alio anno 1615. Die Epiphaniæ. Cum valdè vexaretur à suis doloribus, dixit suis sanctis Angelis: Domini, in Festo trium Regum

celebrata fuerat magna solennitas in Cœlo: sed ego eam non vidi. *Et ipsi responderunt: Videbis illam in æternitate. Tunc illis dixit: Vellem ipsos videre solenniter celebrantes aliquod Festum; statimque illi comparuerunt eleganter vestiti, & splendidissimi. Protulerunt quadam instrumenta musica, quæ videbantur esse sambuca, pandura, & fides, atque melodiæ & harmoniâ cœlesti concinuerunt suavissimè certos versus, quos illa ipsa ex vehementia ardentis affectus erga suum DEUM composuerat, constantes magis inflammatis animæ suspirijs, quàm artificiosa consonantiâ. In his se ipsam aliquoties nominabat Ancillam Domini, & Angeli inter canendum substituebant vocem Sponsæ, loco Ancillæ, quos illa corripbat, sed ipsi prosequabantur substitutionem vocis.*

(e)**(a)

CAPUT X.

De Purificatione Beatissimæ Virginis, & reditu ex Bethlehem ad suam Domum Nazarethanam; quàmque Domina Nostra æstimaverit hanc sanctam Domum.

§. I.

Dum essem, ait, collecta, meo more, aliquando manè, prope Festum Purificationis Anno 1597. vidi sanctissimam Virginem, in stabulo Bethlehemitico sedentem cum suo pretioso Filio in brachijs, formosiorum quam possit cogitari, & in corpore suo ac vultu præseferbat ætatem quatuordecim vel quindecim annorum. Ad latus ipsius stabat sanctus Joseph, quem admirabiliter aspexit & cœpit alloqui, magnâ humilitate, ac sancto quodam amore, & reverentiâ cum ipso conferendo, ubi reperturi essent turtures, vel columbas pro oblatione, quæ peragenda esset die suæ Purificationis. Sanctus Coniunx respondit quàm humillimè, & reverentissimè dicendo, quis ea in re esset modus servandus. Deinde sanctissima Virgo surrexit ex loco,

in quo federat, reclinavitque suum pretiosum Filium in præsepio, ac tum illam aspexit, vidique pulchriorem, ac speciosiorum, quàm unquam ipsam viderim. Erat sanctum illius corpus mediocris staturæ, conspicuum modestiâ, gravitate, & animi demissione, atque compositione cœlesti; vestem habuit coloris ac formæ honestæ, & modestæ, itâ tamen, ut hic ipse vestitus representaret quandam Majestatem, ac tantum Dominium, ut nemo illum conspexisset, qui ipso considerato, non dixisset, eam Dominam esse magnam aliquam Reginam, & eum vestitum esse tam pretiosum ac sumptuosum, ut omnes mundi divitiæ cum eo comparatæ, essent sordes. Gestabat in capite velum quàm honestissimè expansum, longum & candidissimum, cujus una extremitas defluebat super humerum ipsius sinistrum, altera vero ambi-

Aa 3

bat

bat collum, ac dorsum, & recidebat ad humerum dextrum, atque sic apparebat quam formosissima. Rapiebat mihi cor ejus aspectus, & ex Divino instinctu, nesciens, quid vellem dicere, pronuntiavi Antiphonam: *Salve Regina*, usque ad finem, cum magno meae animae solatio, audiente me ista Dominâ, neque se movente ex loco, in quo erat. Converti deinde oculos ad praesepe, ubi reliquerat Infantem, quem clarissimè vidi cinctum Angelis; & qui in ipso se mihi manifestavit, DEUM, ac Dominum Nostrum, potentem & Magnum: atque in hoc DEO vidi & cognovi tres Divinas Personas, Patrem, Filium & Spiritum sanctum; ac mirata sum, videns stupenda, quae suo mihi lumine manifestabat: & ab ipso Domino mota, cognoscendo ex ejusdem illuminatione nostras necessitates & miseras, incepti dicere ad Personam Filij: *Christe audi nos: Christe exaudi nos*: ac deinde dicebam ad Personam Patris: *Pater de caelis DEUS, miserere nobis*, & sic ulterius progrediendo, petebam misericordiam ab omnibus tribus Divinis Personis, uno solo DEO, ac Domino Nostro: convertensque me ad Angelos, qui aderant praesentes, rogabam illos toto meo corde, ut intercederent apud DEUM pro nobis miserabilibus & indignis. Deinde verò me converti iterum ad sanctissimam Virginem, rogans ipsam, ut ageret Nostram Advocatâ, ac Patronam apud Divinam Majestatem, nosque duceret ac tueretur in hoc exilio, ac valle lachrymarum. Haec omnia duraverunt quasi duabus horis, post quae me reperi in meo angulo plenam amore sanctissimae Virginis, continuo memor modi, quo illam videram.

Postquam advenisset ipse dies Purificationis, manè inveni me in stabulo Bethlemitico, cum ista Celsissima Domina, & sancto Josepho, qui se in sancta quadâ pace ac silentio disponebant pro ita ad Templum; ut servarent legem, & Virgo praesentaret suum Filium Aeterno Patri, pro salute ac remedio hominum. Atque praeparatis necessarijs, vidi ipsos exeuntes ex illo stabulo; sanctissima Virgo gestabat suum pretiosum Filium in brachijs, quam comitabantur

duae feminae, ut ei inservirent, si qua reopus haberet, atque una mihi videbatur ferre turtures, seu columbas pro oblatione. Nescio quam longum fuerit iter (communiter dicitur fuisse duarum leucarum) sed meâ opinione multum insumperunt temporis, antequam pervenissent ad Templum, quod erat valde altum & magnum, pauci autem fuerunt in illo homines. Erat ibi quaedam sancta Femina, quae expectabat magno spiritu Redemptorem. In medio Templi erat ingens mensa quadrata, tecta panno, juxta quam stabat plenus spiritu ille sanctus vir DEI Simeon, vestitus more Sacerdotum veteris Testamenti, & praestolabatur sanctissimam Virginem, quia siquidem jam sciebat ex Divina inspiratione eò venturam, & allaturam suum pretiosum Filium ac Redemptorem mundi, quem erat oblatura aeterno ipsius Patri, & cujus solius videndi gratiâ optaverat vivere. Postquam ingressi fuissent Templum Virgo & sanctus Joseph, iverunt rectâ ad sanctum senem, quem sunt inclinatione corporis venerati, & ipse cum maxima humilitate, reverentiâ ac lætitiâ suae animae, accepit in ulnas suas Redemptorem mundi, atque cum hoc magno gaudio inchoavit altâ voce, in praesentia illius sanctae Feminae, de qua dixi, nec non reliquorum adstantium, suum illud canticum, quod incipit: *Nunc dimittis servum tuum Domine*; quo finito, loquutus est alia cum sanctissima Virgine, quae non audivi, neque intellexi, eò quòd tunc essem nonnihil remota, quamvis bene sciam, quales fuerint sermones. Haec omnia duraverunt quasi duabus horis. Mansit verò in mea anima tam fixa memoria sanctissimae Virginis, qualem videram per eos dies, ut diu non potuerim illius oblivisci, ideòque mihi aliquando compaeruerit ac dixerit: Itane tibi placui propter illum modum, & compositionem, cum qua me vidisti, ut intra tot dies non potueris mei oblivisci? Aliâ vice me videbis in veste magis pretiosa & gloriosa, quae te poterit amplius oblectare, & exhilarare; id quod praestitit: quia biduo vel triduo post, cum vacarem orationi, se exhibuit spectandam oculis animae, mirâ

in mo-

in modum formosam, in veste pretiosissima & gloriosissima, coloris quasi cœlestis; quo aspectu mea anima ita fuit exhilarata, ut quodammodo fuerim aliquantum oblita prioris visionis, multoque magis istius meminerim.

§. II.

Post multum temporis (anno 1615.) mihi alio die Purificationis DEUS ostendit hoc mysterium ferè eo modo, quo alias, præsentibus multis Angelis in eadem solennitate. Nocte insequenti, præsentem Christo Domino, vidi venientem dæmonem truculentissimum, & nigerrimum in specie ferocissimi tauri, frendentem dentibus, ac diducentem oculos rubros, & nigros, ut viderentur esse titiones ignis infernalis. Appropinquavit mihi, & non longè ab illo stetit gloriosus sanctus Gabriel, aliquantò autem remotior Christus Dominus. Timebam nonnihil, quia vidi, quòd illa bestia subito tentaret suis cornibus arripere, & elevare. Ego me conabar defendere, atque etiam mentem aliò avertere, & me animare, neque curare diabolum. Sed ipse perseverabat in sua malitia, & quo magis affligabar, erat, quòd existimarem, nec ab illo videri Angelum, neque à sancto Angelo diabolum, Christus Dominus autem abiverat, me non videntem. Mansi diu in hac angustia, & pugna, ac denique diabolus obtinuit, quod intendat, meque in medio corporis arreptam cornibus terjactavit in altum; ultimà verò vice rui tanquam mortua ad ipsa brachia illius sancti Angeli adstantis, qui tunc primum videtur animadvertisse, quid ageretur: vertens enim modicè faciem, conspexit dæmonem, & dixit illi: ô proditor! & unâ manu extrahens ex suo cingulo quandam ligneam, armatam ferro, crassam & brevem lanceolam, transfixit illà diabolum, & prostravit, atque confecit. Tum accurrerunt mei quatuor sancti Angeli, & omnes vehementer obstupefacti eo casu, me collocaverunt in meo lecto, notabiliter contractam & contusam, valde solliciti de meo dolore & cruciatu. Unus autem ex illis quatuor Angelis, qui vocatur *Ra-*

phaël (*Medicina DEI*) dixit: Heus Domini, permittant me accedere, quia ego ex officio, quod mihi habeo à DEO injectu, & obeo apud istam creaturam, medebor damnis, quæ illi dæmon intulit. Et accedens ad me, tangensque suâ manu partes illas vulneratas & afflictas, valde me sublevavit, quavis non abstulerit omnem prorsus concussionem, ac debilitatem. Ità ab hora duodecima illius noctis, usque ad sextam matutinam mansi cum illis spiritibus beatis, qui, ut me post præteritam afflictionem recrearent, mihi exhibuerunt musicam divinissimam, cantando quendam textum de mysterio Præsentationis Christi Domini in Templo. Vidi illos splendide indutos vestibus lucidissimorum ac diversorum colorum, omnes coopertos pretiosis lapidibus, qui splendebant tanquam Soles, & habebant in suis capitibus coronas, seu diademata pretiosissima, & fulgidissima, tenebantque singuli in suis manibus instrumentum aliquod musicu, diversum ab instrumentis aliorum, & aspicientes se invicem cum maxima modestia, & gravitate, abrepti altissimâ quadam contemplatione; & admiratione stupendoru operum sui Creatoris, ac ardentem Divino ejusdem amore, cum cognitione sublimissimi Mysterij Incarnati, & Nati, ac in Templo Præsentati Filij DEI, cujus præsentationi pridie mecum adfuerant, subito suavissimè ac altissimè inceperunt edere sonu illis instrumentis musicis, concinentes sublimissimum & Divinum cantum, tam divinè mulcentem aures, ut videretur quædam repræsentatio Beatitudinis.

§. III.

Aliâ vice, triduo vel quadriduo ante Purificationem (anno 1616.) dixeram ad DEUM hæc verba: Certum mihi est, Domine, nè modicum istud, quod mihi vitæ superest, velle ita transigere, ut habeam præ oculis meam salutem, tibi que placeam & satisfaciam, ac deseram cætera omnia, videlicet, negotia concernentia proximos; & hoc dicendo non intellexi, me perperam loqui. Verum in Festo Be-

atissi-

atissimæ Virginis sui per mentis excessum in quodam vasto Templo, quod erat plenum immenso splendore, & igne quasi Divino, atq; refertum innumerabilibus Angelis. Vidi etiam subito intrantem sacratissimam Virginem cum suo Filiolo in brachijs, & sanctum Josephum, nec non modum, quo ipsam collocavit in manibus sancti Simeonis, atque omnia alia spectantia ad hoc mysterium, sicut videram alijs annis. Stabam aliquantum remota, & vehementer optabam magis appropinquare Beatissimæ Virgini, sed experiebar ingentem difficultatem, & quasi impediabar, nè possem accedere, sicut fit alicui, qui perumpit per magnum populum. Postquam autem appropinquavissem, Beatissima Virgo avertit vultum, quasi indignabunda. Mansi ibi donec finiretur mysterium, & sequuta sum Dominam nostram, dum rediret domum, ubi juxta ipsam confedi, & sanctissima Virgo mihi porrexit Infantem, quem habebat in suis brachijs. Sed ego turbata, eò quòd apud me haberem tantum Dominum, volui illum statim restituere, atque interea mihi videbatur casurus ex manibus, quo sui multò magis consternata.

Reddidi ipsum sanctissimæ Virgini, quæ illum incepit evolvere ex fascijs, & videbatur splendidior Sole; ac tum accessi, & osculata sum sacratissimos ipsius pedes. Post hoc mihi fuit dictum, quòd illam difficultatem fuerim experta in adeunda Beatissima Virgine, quodq; ipsa mihi sit indignata, & ego existimaverim parvulum JESUM calurum ex meis manibus, non alia de causa, quàm in pœnam illius defectus, cujus fueram oblita; atque ut ipsum cognoscerem & emendarem: placere enim DEO, nè intermittam juvare proximos, pro viribus, donec Divina Majestas aliud statuat.

Die Dominico post Purificationem (anno 1623.) dum agerem cum DEO, nihil tale cogitans, vidi multos Angelos DEL, gestantes manibus accensos albos cereos, & post illos sanctissimam Virginem cum suo pretioso Filio in brachijs, plenam splendoribus cœlestibus, ac tantam utriusque cla-

ritatem & Majestatem, ut eà perstricti mei oculi caligarent. Ducebant secum gloriosum Patriarcham sanctum Josephum, & sanctum Simeonem, qui videbatur exivisse quasi ad portam Templi, ut exciperet sanctissimam Virginem, stipantes utrumque ipsorum latus. Cum isto comitatu est ingressa DEIPARA Templum, & ascendit per quatuor vel quinque gradus; Sanctus autem Simeon ascendit altiùs, suscepitq; ex manibus sanctissimæ Virginis pretiolum ipsius Filium, ac incepit canere altà voce illud canticum: *Nunc dimittis servituum Domine*, &c. & postquam cessavisset cantare, venit ad me, deditque mihi illum sacratissimum Infantem, tam elegantem ac splendidum, ut caligantibus oculis, vix discernere sanctum senem, dum mihi ipsum porrigeret. Omnes Angeli se humi prostraverunt, adorantes illum, qui subito est ingressus in meam animam, habuicque visionem admirabilem ac Divinam, & fructa sum satis diu eo felici bono, in magno raptu, cumque redivissem ad me, vidi sanctissimam Virginem stantem valde mihi vicinam, tenentem in brachijs suum sanctissimum Filiolum, quâ à me discedente, finitum fuit mysterium.

§. IV.

Triduo vel quatrinduo elapso à Festo Purificationis (1597.) illi voluit DEUS monstrare reditum Sanctissimæ Virginis, post celebratum hoc mysterium, ad suam domunculam Nazarethanam, priusquam migraret in Egyptum, quod innuit sanctus Evangelista Lucas, juxta expositionem multorum gravissimorum Doctorum; estque credibile, ipsam redivisse per Bethlehem ad videndum illud sanctum stabulum, ubi peracta fuerunt tanta mysteria, supposito quòd non distaret ultra duas leucas Jerosolymis; atque ex Bethlehem iter cepisse Nazarethum versus, quod distabat itinere quatuor dierum.

Cum essem, inquit, in mea recollectione manè, inveni me in stabulo Bethlemitico cum sanctissima Virgine, quam vidi inde abeuntem vectam asino, cum suo pretioso Filio in brachijs, tantâ compo-

tione

tionem, modestiã ac sanctitate, ut accenderet animam sui amore. Præcedebat Sanctus Joseph cum magna reverentia & amore, atque cura de hac Celsissima Domina, deque ipsius Filiolo. Dum illos viderem jam exeuntes per portam, ad proficuum suum iter, per quendam campum, comitata sum ipsos modicum extra portam, & ibi mansi, cum tanta tristitia, ut illam non potuerim dissimulare. Videns autem Beatissima Virgo meum dolorem, ejusdemque causam, vertit se ad me, & dixit mihi: Tace, nè doleas, quia non discedo à te, iterumque te aliàs video, esto bono & hilari animo. Sic me solata est Domina Nostra, & verò stetit promissis, visitando me frequenter, præsertim post octo dies, cum versarer in meo recessu, vidi illam quasi in quadam pereleganti capella, tota inaurata, & quam lucidissima. Habebat ante se hæc Domina suum pretiosum Filium jacentem quasi in quodam humili & parvulo lecto, similiter inaurato, & pretiosissimo, assistente ibidem sancto Josepho. Erant circumquaque, multi Angeli cantantes cum magna lætitia & gaudio; ego verò audiebam musicam, tanquam eminus, non audiens quid canerent, sed quantum intellexi, erant laudes & præconia sacratissimi Pueri JESU, & sanctæ ipsius Matris, quæ advertens, quòd

hæc omnia multum mirarer, neque scirem quid ageretur, dixit mihi: Ista, quam vides, est mea domus, in qua vixi, ac habitavi, quando sum profecta Bethlehemum, ubi peperit meum sanctissimum Filium, & quam, me absente, custodiebant ac colebant hi Angeli, qui modo gaudent de meo adventu, deque novo in illam ingressu mei Filij, jam in mundo nati, lætantur & exultant.

Ex verbis sanctissime Virginis colligitur, quod semper speciali amore fuerit proficua istam Domum Nazarethanam, ubi fuit peractum intra ipsius viscera sacrosanctum mysterium incarnationis, & vixit ante partum, ac à Purificatione, & postquam rediit ex Aegypto, conuivente illi in eadem sancto Josepho, ipsoque Verbo incarnato, usque ad trigesimum annum sue ætatis. Unde credibile est, semper fuisse custoditam ab Angelis, ut in hac revelatione asseritur, qui videntes, quòd Nazarethi non esset secum, neque ibi maneret cum maiestate conveniente tali Domui, illam miraculosè transtulerunt ad varias regiones, donec ipsam tandem constituerunt Laureti, ubi modo manet, & est in veneratione omnium Fidelium, qui ibidem consequuntur insignes gratias à sanctissima Virgine, propter magnum amorem, quo fertur in hanc domum.

☉*☉*☉

CAPUT XI.

De quibusdam visionibus Pueri JESU cum sua sanctissima Matre, & magnis utriusque gratijs, quæ ipsi ab illis fuerunt præstitæ.

§. I.

Hoc loco se commodè offerunt admiranda, quas Venerabilis Marina habuit diversis occasionibus, visiones, Christi Domini Infantis, comparentis ipsi in bmcchjs sacratissima Matris, cum illam unà inviserent, & inuistatis cumularent gratijs. Referemus verò tantum continentem aliquod Mysterium, vel specialem doctrinam.

Vistavit me, inquit, sacratissima Virgo cum suo pretioso Filio, quasi Puellulo unius anni, qui denudatus, eamque amplexans stabat in ipsius sinu, & modo aspicebat me, quasi mihi diceret, ut contemplerer pulchritudinem illius magnæ Dominæ suæ Matris, quam mihi monstrabat; modò verò illam ipse summo cum amore intuebatur, quo se erga ipsam ferri

Bb

osten-

ostendebat. Ego dum sustulifsem oculos animæ, ac vidissem utriusque pulchritudinem, fui repleta ingenti gaudio, nec potui ab illis oculos avertere. Color, modestia, gravitas, & sanctitas, quæ resplendebat in Virginis vultu, divinisque oculis, erat quidam cœleste, & incitabat ad magnam devotionem. Pulchritudinem autem sanctissimi Puelli, quis explicet? habebat faciem rotundam, & candidissimam, oculos grandes, & gravissimos, ac elegantissimos, quàm simillimos oculis sanctissimæ Matris, capilli capitis ejus erant flavissimi, instar purissimi auri, quos habebat gratiosissimè crispulos. Interea cùm tam Matrem, quàm Filium aspicerem, nescio, quomodo fuerim modicum distracta, & quando ad me redij, advertique defectum, quem in eo admiseram, valde dolui, ac vehementer fui confusa, petique veniam cum magna verecundia à sanctissima Virgine, quæ mihi respondit quàm amantissimè, id non esse mirum, eò quòd adhuc viverem in ista carne mortali; quòdque etiãsi visa fuerim ab illa abfuisse illo modico tempore, ipsa tamen propterea non manserit sola, quandoquidem habuerit suum pretiosum Filium in suis brachijs, & in suo corde, ac ipse fuerit cum illa. Dum eam contemplerer, & audirem nonnulla verba quæ mihi dicebat pro meo solatio, recordarèque, quàm essent speciosa sacra ipsius ubera, quorum conspectu aliàs fueram fruita, optavi illa videre. Quamvis autem hoc tantùm in meo animo volverem, Beatissima tamen Virgo bene rem intellexit, ac paulò post collocavit in suis brachijs suum pretiosum Pupulum, qui, ut dixi, steterat, exposuitque mamillam, ut eã ipsi porrigeret; sed sanctus Puer applicuit ad illam suum vultum, & non suxit lac. Sanctissima Virgo verò admovit manum uberi, & incepit ex eo emittere radios lactis, cujus pars, instar cœlestis roris, cecidit super faciem Pupuli, pars verò supra meum pauperem lectum. Dum viderem depluens istud lac, quia ultra oetiduum laborabam ex acri capitis dolore, protendi collum, ut mihi aliqua gutta in illud incideret, & in faciem ac nasum, quem habui

vehementer tumidum, valdeq; afflictum. Et fui resperfa suavissimo ac divinissimo rore illius sacratissimi lactis, qui mihi sustulit dolorem capitis; statimque Beatissima Virgo cooperuit ubera.

§. II.

Alias gratiosissimas duas visiones habuit, cùm egrouaret, presente itidem glorioso sancto Dominico, quocum multa describit, quæ suo loco recensebimus. Primà vice, inquit, erat sacratissima Virgo cooperta pretiosissimo pallio humeris ipsius adaptato, quo elevato mihi ostendit lacratissimum Infantem JESUM, qui in illius brachio ac sinu jacebat dormiens, & speciali lumine illustrata intellexi, Infantem illum esse pariter DEUM magnæ potentia, & majestatis, ac immensæ sapientia, & bonitatis, quem dum quàm attentissimè aspicerem, amarèque propter illas ipsius perfectiones, vidi etiam in eo Divino somno istum Dominum altissimè contemplantem mysteria suæ Incarnationis, Vitæ, Passionis ac Mortis, quod mea anima magis est admirata, ac obstupuit, magis quoque ideò exarsit amore sui Domini. Dum autem ità Infans esset sopitus, vidi, quòd ipsum sanctissima Virgo mulceret, & huc illucque agitarer, admoveretque pectori, ostendens, quasi illum vellet lactare, & expergefacere. Sed sanctissimus Infans continuabat suum Divinum somnum, donec perseverante Virgine in eo agitando expergeretur, singultiendo, & propemodum plorando; profundeabat verò ex suis Divinis oculis lachrymas, indices magni luctus ac doloris, quas sancta ipsius Mater abstergebat suis manibus, magno amore & reverentiã, admovendo illum suis Divinis uberibus, ut ipsi aliquid præberet solatij; sed quia advertebat, & agnoscebat quanto afficeretur dolore cor pretiosi sui Filij, profundeabat & ipsa ex suis virgineis oculis lachrymas compassionis, quæ modò cadebant super faciem Parvuli, modò supra ipsius vestes. Post fusas autem aliquas lachrymas, plene est expergefactus sanctissimus Infans, ex illo admirabili somno, ac

defigens suos sacratissimos oculos in me indignam, aspicebat me amantissimè, & quàm fixissimè, indicans se mihi bene esse affectum, ac optare, ut mihi gratificetur: quâ visione sunt in mea anima excitati ardentissimi affectus amoris erga illum, tantisque fui perfusa solatijs, ut excederent dolorem, quo meam animam affecerant ipsius lachrymæ, & sanctissimæ ejus Matris, quæ aliquantò post volens quasi à me discedere, mihi dixit: Amica, vellēsne amplexari hunc sacratissimum Infantem? Ego verò statim respondi, me non esse dignam tanto favore, ideoque hoc non præsumere. Sed sanctissima Virgo mihi peramanter dixit: Noli tantopere tergiversari, quamvis ita sit, sicut dicis. Aspice illum; quia licet sit magnus DEUS ac Dominus, fuit tamen etiam Infans, qualem tibi modò se spectandum exhibet. Cùmque ego adhuc reluctarer, propter meam indignitatem, sacratissimus Puffio JESUS, postquam statuisset mihi gratificari, nullo mihi ultrà dicto verbo, neque me ampliùs interrogatà, amplexatus est dulcissimè cor meum, ita ut anima mea sentiret dulcedinem & bona provenientia ex præsentia sui Domini, qui post hoc statim est reversus ad brachia suæ sanctissimæ Matris, & ipsa à me discessit.

Aliàs vidi sacratissimam Virginem cum suo Filiolo in brachijs, qui amabiliter jocabatur more Infantulorum colludentium suis Matribus, aspiciens jam Matrem, jam me quàm affabilissimè & gratiosissimè: aspectus ipsius confortavit cor meum, quod valde habebam debile, propter afflictiones meæ infirmitatis. Habebat parvulus palliolum, seu paludamentum pretiosissimū, distinctum lapidibus pretiosis, inæstimabilis valoris, ac elegantia, ut eo cor meum exhilararetur: & interrogavi Beatissimam Virginem, quis ipsi illud dedisset? quæ mihi respondit datum illi fuisse ab ipsius Patre, significans mihi illas tam pretiosas gemas, esse heroicis virtutes, & pretiosissima ac sublimissima dona, à Divinitate Patris æterni communicata sanctissimæ Humanitati Filij. Et vidi, quòd cum maxima

liberalitate ac benevolentia, quasi extendendo manum, avelleret illos lapides pretiosos, ac elegantes adamantes, eosque distribueret ac donaret suis servis, & amicis, quòdque etiamsi multos donaret, non diminueretur illorum numerus, neque paludamentum deperderet suam pulchritudinem, sed remaneret integrum, conservaretque suam elegantiam. Vidi deinde, quòd Infans haberet togulam, seu chlamydem valde speciosam, quamvis non ita sicut pallium, & interrogavi sanctissimam Virginem, à quonam illa ipsi data fuerit? Respondit, quòd à Matre. Unde intellexi esse Humanitatem, & vestem carneam, quam ipsi Mater ejus dedit. Animadverti etiam, quòd in togula habuerit manicillas albas, admirabiliter candicantes, concisas, ita ut per scissuras gratiosè appareret indusiolum. Et cùm interrogarem, quis ei istas dedisset, respondit eadem Domina, quòd & has illi dederit ejus Mater, atque intellexi in ijs repræsentari ipsius Puritatè, & Virginitatem, conjunctam Maternitati. Aspexi pedes Parvuli, & vidi ipsum indutum nitidis ac aperis cothurnulis inauratis, atque apparentia in illis capitella clavorum, qui mihi cor penetrabant, multoque magis, quando fui intuita ipsius manus, ac vidi etiam clavorum cuspides, & dixi valde dolenter ad eundem sanctissimum Parvulum: Quomodo tam citò Domine? Responditque ipsius Majestas: Ab instanti meæ Incarnationis mihi sunt impressa ista signa & clavi. Quo mihi significavit, se ab illo instanti vidisse ac sensisse in sua anima id, quod postea pro nobis sustinuit in Passione. Post hoc mihi dixit Deipara: Accede, Amica; quasi veller discedere. Ego protendi quàm reverentissimè caput, & Beatissima Virgo me strinxit brachio, estque amplexata, admovendo faciem suam meo capiti. Idem fecit benedictissimus Infans: quibus amplexibus fui abrepta in gratiosissimam unionem, quæ aliquamdiu duravit, & quando ad me redij, reperi me solam, absque tam gloriosa Societate.

Ista fuerunt dulcissima colloquia hujus Virginis cum Virgine Virginum, declamante ipse

per has rerum visibilibus similitudines excellentiam rerum invisibilium, consenturum in hoc sacrosancto Mysterio.

§. III.

ALio die (anno 1615.) agens cum DEO, afflicta gravibus doloribus, derepente adverti & audiivi Angelos DEI, suaviter ac divinè, altissimâ voce cantantes, & pulsantes ac cientes instrumenta musica. Verti oculos ad eam partem, unde resonabat illa cœlestis musica, & vidi sanctissimam Virginem Dominam nostram speciosissimè pretiosissimèque vestitam, sicut illam videre consuevi, confidentem humili valde loco, quasi prope terram, quæ habebat ante se sanctissimum Puerum JESUM stantem, in ætate viginti circiter mensium: videbaturque illum quàm pulcherrimè & gratiosissimè induere. Postquam illum vestivisset, vertit ipsum ad me, dixitque mihi: Amica, aspice istum Dominum, est enim Princeps Cœli, & Filius meus: aspice illum, & replebitur solatio, ac recreabitur anima tua. Aspexi ipsum subito, vidique admirabiliter formosum. Accessit ad me, vocavitque me de nomine, & quasi me excitaret, mihi dixit: Marina, quid agis? dormisne? evigila Amica, vide quid tibi feram, quod mihi pro te Mater mea dedit. Et ego excitata quodammodo ex somno, ac videns meum DEUM, meumque delictum juxta me, incepti illum amanter ac tenerè alloqui, appellando ipsum meum DEUM, meum Dilectum, & Dominum. Divina Majestas mihi dixit: Quid facis, Amica? quid habes? accipe hoc donum, quod tibi à me dari petijt mea Mater. Et ostendit mihi quendam speciosissimum fructum, instar pomi Appiani, duorum triumve pulcherrimorum colorum, quod in se continebat tres admirabiles virtutes, quas illi DEUS indiderat. Una erat Virtus Charitatis, altera Fortitudinis, alia vero Levaminis, & Corroborationis pro nostra debilitate. Dominus accepit illum mysticum fructum, posuitque intrâ meum pectus & cor, quem ego suscepit cum grati-

arum actione. Tum me cœpit Dominus alloqui alio modo valde mirabili, dicendo mihi: Anima mea, video te afflictam, timidam & anxiam, dic mihi, quænam sit causa tuæ afflictionis, ac turbationis? Cum me habeas, quid tibi deest, vel quid tibi deesse potest? si consurrexerint castra inimicorum, non timeat cor tuum: quia ego sum defensor vitæ tuæ, quem timebis? scis jam, quid tibi tum ego ipse dixerim, tum mei sancti Angeli jussu meo, te nempe exercendam per illas personas, quarum persecutionem possis magis sentire, & quæ possint tuam animam, & cor amplius turbare. Cum ergo jam de hoc sis monita, quare id non agnoscis, quando se tibi offert occasio. Experimentum est id, ac probatio, non autem sunt vera pericula, neque talia, quæ tibi possunt nocere, vel te confundere. Bono animo esto; hoc tibi volui intimare, quia adverte in te non nihil pusillanimitatis, eò quod tibi videaris me in aliquo offensa. Vive in pace mecum. Et rediit ad suam sanctissimam Matrem, ego autem mansi abrepta, nec ipsos amplius vidi.

§. IV.

ALiâ vice (anno 1616.) in quadam magna afflictione, me invisit sacratissima Virgo, gestans suum formosissimum Filiolum in brachijs, dixitque mihi: Cum hodie non possis communicare, accede huc, & accipe meum Filium. Accessi, & osculata sum illius pedes, sensique ipsum intrâ meam animam intimè ei unitum. Paulo post denuò illum vidi in ulnis Virginis, & quidem dormientem inclinato capite super humerum suæ sanctissimæ Matris. Ego dicebam in animo meo: DEUS bone, quomodo dormis! Beatissima Virgo imposuit digitum ori, innuendo mihi, ut tacerem. Videbam autem illam plorantem, & lachrymantem. Tunc intellexi Puellum in eo somno profunde cõsiderare peccata hominum, pro quorum salute illi erat moriendum, & exiguum fructum, quem ex multis ipsorum esset relaturus; Virginem verò sanctissimam hæc

omnia

omnia penetrare, ideoque commoveri, & flere: quæ ad me conversa, mihi dixit: Vidēsne quid fiat? Hoc frequenter accidebat, quando in mundo vivebamus. Tandem audiendo quodam die Sacrum, videbam oculis animæ, in Altari ad latus Epistolæ, jacentem valde parvum Infantulum, splendidum & elegantem, circumdatum radijs lucis, & summi splendoris. Contemplabar illum cum magna admiratione & solatio, quia advertebatur esse DEUS, & in vultu ipsius resplendebant radij Divinitatis, ac Majestatis infinitæ. Quamvis autem ibidem adesset quasi quiescens Beatissima Virgo, tota eram intenta a-

spiciendo Infanti. Deditque mihi Divina Majestas magnum lumen pro cognoscenda magnitudine infinitæ ipsius potentæ, eò quòd licet sit tantus DEUS, totus esset conclusus in tam exiguo Infante, nec non immensitate ejus Sapientiæ, quòd assumperit tale medium, & invenerit pro nostro commodo ac remedio. Cùmque ego potiùs desideravisssem fusè disserere de hoc mysterio, dixit mihi Dominus: Esne modò contenta? Respondi: Ità sanè mi Domine, quamvis etiam vehementer fuerim pudefacta, & confusa, quòd adeò blandè mecum ageret DEUS, cùm sim tam miserabilis, quàm sum.

CAPVT XII.

De Sapientia Christi Domini, quæ in eo elucebat, quando erat duodennis in medio Doctorum, atque etiam dum prædicaret.

§. I.

Omnich infra Octavam Epiphania, in cuius Missa canitur Evangelium de Ascensu Christi Domini ad Templum, cum factus esset annorum duodecim, habuit hanc visionem: quando ferventer agebatur, ut stabiliretur sententia de Purissima Conceptione Beatissimæ Virginis.

Agens, inquit, nocte quadam cum Domino, vidi derepentè intrantes meum cubiculum per gratiosissimam portam, quæ ducebat quasi ad quosdam amœnissimos hortos, multos sanctos Angelos parvos, instar puerorum circiter octennium, qui agebant ephebulos JESULLI, eleganter ornatos, & speciosissimos: veniebant bini, & fuerunt viginti quatuor. Postquam sunt ingressi, celeriter abiverunt ad alium hortum, in quo erant multi flores odoriferi, & varij, ibique stabant, quasi aliquid præstolantes. Licet verò ipsos viderem, nihilominus abstraheram ab illis meum animum, agens cum meo Domino, & expectans, quem finem esset habiturum illud

mysterium. Paulò post vidi revertentes, & invicem colloquentes, ac si dicerent: Jam venit Dominus. Et continuò vidi per quosdam gradus, qui pertingebant usque ad cælum, descendentes ad meum cubiculum multos Angelos majores, alios autem in aère concinentes divinè & mirabiliter cantilenas graves in laudem Divinæ Majestatis, quos omnes sequebatur Christus Dominus, præferens ætatem duodecim annorum, in eo vestitu, quem gerebat in mundo, magna cum gravitate ac majestate. Sancti Angeli ipsi præparaverunt thronum & suggestum cum sella, ubi confedit. Ego vehementer fui turbata, atque anxia, more solito, & quamvis omnia ista spectarem, avertebam mentem ab eo, quod videbam, ac recurri ad DEUM, ut me illuminaret, pro cognoscendis ipsius veritatibus. In hoc me satis diu detinui, & Dominus me expectabat. Tandem fui coacta redire ad mysterium, quod spectabam, & Dominus mihi dixit peramanter & graviter: Marina, quid facis? quid volvis animo? ego vehementer turbata illi respondi: Domine hic maneo in isto lecto miserabilis, & peccatrix, plena miserijs;

Bb 3

Sup-

Supplex rogo tuam Majestatem, ut præstes mihi favorem, & misericordiam, adjuvesque me, ac des mihi tuam sanctissimam gratiam, & amorem, ac lumen ad cognoscendas tuas veritates, & nè decipiar. Tum mihi Dominus respondit cum magna gravitate, & autoritate: *Concedo tibi id, sicut petis, pro omni tempore, & in perpetuum, in nomine mei Patris, ac meo, & Spiritus sancti.* Quo dicto dedit mihi suam benedictionem, & addidit: *Scito me venisse, ut tibi committerem aliquid concernens meam gloriam, & est, ut omnibus Secularibus, & Religiosis, ac Monialibus, quibuscum conversaris, suadeas devotionem erga meam Matrem, & ipsius Sanctissimam ac Purissimam Conceptionem, immunem à peccato originali.* Quando hoc audivi, fui recreata, & plurimum animata, atque exhilarata, & respondi: Domine, faciam id quam libentissimè, & promptissimè. Præterea Dominus prosequutus suum sermonem dixit: Scito, me ab instanti meæ Conceptionis habuisse scientiam & sapientiam, quam modò habeo, & semper habui, ideòque cum mea Matre, quando adhuc eram Infans, fuisse conversatum & colloquutum, ac revelavisse ipsi magna mysteria celestia, & mea; propter alios homines tamen occultavisse istam sapientiam, & sicut crescebam ætate, ac annis, patefecisse illam mundo; cumque essem duodecim annorum, incepisse eandem manifestare, & remansisse in Templo, ubi interrogabam illos Doctores Legis, iisdemque respondebam, annuntiando ipsis Messiam promissum jam advenisse. Et ecce quam parum id ipsis profuit! Vellem, non ita etiam nū contingeret; sed, ut veritates, & mysteria, quæ ego manifesto ac declaro Patribus spiritualibus & Ministris, quorum officium est illa explicare, iisdem stabilirent, & credibilia redderent, quantum possunt, pro mea gloria & honore, ac bono animarum, neque ea occultarent, & silendo infirmarent.

§. II.

PER idem tempus, ante Quagagesimam, dum aliquando manè essem

collecta, inter affectus ardentissimos Divini Amoris (quæ est frequentissima occasio, quâ Divina Majestas me dignatur visitare) elevavi oculos animæ, & vidi Christum Dominum indutum elegantissimâ veste, auro & gemmis ornatâ, quæ significabat ipsum verè esse Regem, ac Dominum: habebat quoque in suis manibus librum apertum non magnum, nec adeò parvum, pretiosissimum tamen, quem attentè inspiciebat, inclusum auro purissimo, & gemmis. Hæsi aliquamdiu attonita, spectando hæc miracula, & istam magnificentiam, ne sciens, quale mysterium continerent. Alloquuta autem me fuit Divina Majestas, & exposuit mihi, quid illa vestis ac liber significarent, dicendo mihi: Noveris, quòd cum Æternus meus Pater ac Dominus, cui sum æqualis in Divinitate, me creavisset, & constituisset secundum Humanitatem, Regem ac Dominum universalem omnium rerum creaturarum, propter eaq; mihi contulisset imperium, dominium, & potestatem super illas omnes, fuerim veluti incognitus, nulla præbens indicia hujus veritatis, triginta annis meæ ætatis, quia ita ita tuerat, ac disposuerat Divina Majestas. Sed illis transactis prodivi in publicum, demonstraturus hanc veritatem meis operibus, & miraculis, quæ eam attestabantur. Et quia id hoc tempore contigit, volui tibi exhibere hunc favorem, & gratiam, ut me videres in ista specie, & veste, quæ significat hanc veritatem, illuminando simul specialiter tuam animam, ut agnosceres me esse Regem, ac Dominum omnium rerum creaturarum, non solum ut sum DEUS, sed etiam ut sum Homo. Dum hoc Divina Majestas diceret, inspiciebat nihilominus librum, quem tenebat in manibus, in quo mea anima peculiariter illustrata cognovit, quòd Christus Dominus, quæ Homo, Divino illo suo obtutu, penetrante altissima mysteria, inspiciendo illum sacrum librum, qui significabat ipsius sacratissimam Divinitatem, videret in eodem, & cognosceret sublimissimè ac divinissimè omnes res præteritas, præsentis, & futuras, omnesque haberet præsentis, & omnes exactissimè sciret, atque intelligeret.

Tali.

Taliter se mihi spectandum exhibuit ali quamdiu Dominus, ostendens mihi ista sua magnalia, cum magno stupore, & solatio meæ animæ.

§. III.

ALio die, intenta meæ orationi, conspexi Christum Dominum, in ordinario ipsius, gravi ac modesto vestitu, ad cuius latus dextrum erat alia quædam persona valde gravis, & magnæ Majestatis, cuius vestitum nescirem describere, quem tantum memini fuisse valde candidum & gravem, neque etiam vultum. Quia etsi mihi videretur homo propter figuram & formam, nihilominus etiam videbam clarè corpus illud & vultum, quem præseferbat, non fuisse verè humanum, neque ipsum constare ex carne, & ossibus, qualis est, & qualem video, atque agnosco re ipsâ, ac verè esse Christum Dominum, quem ego intuebar magno cum solatio; & similiter aspiciebam alteram sacratissimâ Personam, quæ stabat ad manum ipsius dextram. Erat autem quiddam mirabile, quod mihi Dominus ostendebat, ut non nihil intelligerem de eò mysterio: esse videlicet unum solum DEUM, & duas Personas, quas videbam distinctas. Quia, cum intuerer unam solam, videbam in illa utramque, neque aliud in iisdem videbam, quàm unum Esse Divinum. Statim autem mihi dedit Dominus lumen, quo illustrata, cognovi unam earum Personarum esse Patrem Æternum, alteram vero Christum JESUM Dominum nostrum, Filium ipsius, atque licet sint ab invicem distinctæ, utramq; tamen esse unum solum

DEUM, ac Dominum nostrum, unam Majestatem, unam Potentiam, & unum Esse infinitum. Dum vehementer obstupescerem contemplando hoc Mysterium, vidi ante illas duas Divinas Personas, quendam vultum elegantissimum, instar vultus Angelici, qui Divinis & perspicacissimis oculis, magnam præseferens sapientiam, attentissimè & fixissimè intuebatur pectora illarum duarum Divinarum Personarum, ita ut uno solo intuitu penetraret, videret, atque cognosceret altissima mysteria, quæ erant recondita in earundem pectoribus. Videns istum vultum stupebam, cogitando intra me, ipsum esse quempiam Angelum magnæ sapientiæ, dicebamque tacitè: Quis potest esse iste Angelus, tam sapiens? Cum ita stupere, dixit mihi Dominus: Non intelligis hoc mysterium: neq; enim est Angelus, quemadmodum cogitas, sed est Sapientia, quam habuit Christus ut homo, quâ assequutus est, & sublimissimè ac divine intellexit omnia mysteria Divina ac cœlestia Divinæ Majestatis & Magnitudinis. Ego plena stupore & amore DEI, se cum tanta bonitate communicantis huic miserabili creaturæ, cucurri, & abjeci me ad pedes JESU Christi Domini nostri, quos sum osculata cum summo amore & reverentia. Fuit autem res mira, quòd cum oscularer, ut mihi videbatur, solos illos Divinos pedes Christi Domini, fuerim in ipsis osculata pedes sacratissimæ Personæ Patris, cum sit distincta à Persona Filij. Tum mihi largitus est suam benedictionem, cum magno amore, atque solatio, & utraque Persona discessit innumerabilibus circumdata Angelis.

CAPUT XIII.

De Transfiguratione Christi Domini.

De Transfigurationis (anno 1616.) mihi Dominus ostendit gloriam suæ animæ & corporis, hunc in modum: Vidi sanctos Angelos lætissimos, qui mihi cum magno gaudio dixerunt: Lætare, Soror, quia Dominus tibi vult exhibere ingentem gratiam. Respondi illis: Mei Domini, ego magnifacio Divinas gratias, in hac tamen vita nollem ista solatia. Ipsi autem mihi responderunt: Verè es Amica DEI, quia abnegavisti id, quod maxime poteras amare, ac desiderare: sed non ideo intermittere DEUS te suis cumulare favoribus. Paulò post conplexi in alto monte Christum Dominum, qui mihi ibidem manifestavit gloriam suæ sanctissimæ animæ, & vidi tantum, ut admirabunda dixerim: Istene est fons, ex quo oritur gloria Beatorum? Respondit mihi Dominus: Quiesce, statim enim videbis amplius. Aliquantò post, vidi quomodo sanctissima anima communicaverit suam gloriam suo sanctissimo corpori, quod fuit ad stuporem speciosissimum & gloriosissimum. Rursum post aliquod tempus, manifestavit mihi Dominus, pro meo captu suam Divinitatem, & infinitum Esse, cum omnibus suis perfectionibus, atque tunc mihi dixit: Hic est Fons gloriæ, quæ fruuntur Beati.

Alio die Transfigurationis (anno 1618.) illam duxerunt ipsius sancti Angeli ad quandam altum locum, ubi representatam vidit

Transfigurationem Christi Domini. Et subito, addit, vidi venientes ex cælo duos Angelos magnæ Majestatis, qui erant duo Seraphini, toti ardentes igne Divini Amoris, & ferebant perlegans thuribulum, pendens ex duabus distinctis catenulis, in quo erant quædam prunæ, & suffimentum quoddam fragrantissimum, unde ascendebar in altum suavissimus fumus, & appropinquantibus mihi dixerunt: Soror, hoc thuribulum tibi adferimus nomine DEI, accipe illud. Mox comparuit meus Angelus Custos, ac dixit: Hoc donum est à me suscipiendum, & custodiendum; me enim illud oportet adhibere, quando opus fuerit. Susceptum thuribulum tenuit supra suum pectus, ac deinde imposuit meo pectori, dixitque mihi: Hoc thuribulum est donum orationis, quod tibi Dominus denuò concedit, & ille fumus est oratio, quæ ascendit ad thronum DEI, ipsique vehementer placet. Ego tibi illud semper applicabo, & præsertim in rebus gravibus, ac majoris momenti; noli verò ægrè ferre, mihi fuisse datum: quia quando parvulo Filio datur pretiosum aliquod munus, bene fit, si id accipiat ipsius Parens, ut illud conserve; hoc enim ipse melius præstabit, quàm puer.

Istud donum orationis est fructus gloriosissimus, qui colligitur ex hujusmodi visionibus, & accommodatissimus huic mysterio Transfigurationis, quod dicit sanctus Lucas contigisse, orante Christo Domino.

CAPVT XIV.

De mysterijs Sacrae Passionis, & speciatim de

Sudore sanguineo.

Siquidem mysteria Passionis magnopere alliciunt ad toleranda aduersa, nec modice affligunt, eâ compassione, ad quam incitant animum, voluit illa Dominus huic suæ Famula distinctè ac minutatim declarare; quia constituerat ipsam multis exercere doloribus, significando illi, hunc esse affectum, quem Divina ejus Majestas præ ceteris à nobis desiderat. Ac proinde dum aliquando magnopere quereretur, se non sentire dolores Passionis Dominice, dixit illi: Semper veraris in cruce, & dicis, te non sentire meos dolores? hoc ipsum est sentire meos dolores, angere propter me, ejusmodi desiderijs. *Quid verò illi quoad hæc mysteria evenierit, refert hunc in modum.*

§. I.

Quodam die Sabbathi ante Dominicam Quinquagesimæ (anno 1623.) inter orandum, mihi revocavit Dominus in memoriam partem Evangelij, quod canitur illâ Dominicâ, & incipit: *Ecce ascendimus Ierosolimam, & consummabuntur, &c.* impresitque meæ animæ memoriam suæ Passionis, ac Mortis tantâ vi, & cum iis supernaturalibus affectibus, ut totam occupaverit dolor, atque existimem me absque dubio, non solum in anima, sed etiam in corpore omnes dolores, ac tormenta, quæ Dominus sustinuit in sua Passione, pro mea capacitate sustinuisse, eâ vehementiâ, ut mihi viderer confici, atque consumi dolore. Sicut enim nebula permeat hominem, qui se in illa diu detinet, ita omnes cruciatus ac dolores Christi me sensim sine sensu permeaverunt, & commiseratio, quâ compatiebar Domino, fuit tam vehemens, quam si illum re ipsâ vidissem patientem. Inter hæc ei dixi: **DEUS** meus, & Domine mi, quare Tua Majestas

voluit tantum pati pro hominibus, cum nos posses redimere unicâ sanguinis guttâ, vel uno duntaxat passu, quem pro nobis fecisses? Respondit mihi Dominus: Sustinui vestri causâ tam multum, ut vobis demonstrarem infinitum amorem, & charitatem, quâ vos amavi, & amo, utque agnosceretis, quanti vos faciam, quantumque valeatis, & quanto opere vestras animas æstimem: præterea ut vobis præberem exemplum, & vos animarem ad patiendum pro me, cum ego tantum pro vobis fuero passus, voluerimque ipse experiri omnes vestras molestias & afflictiones. Post hæc representationem mortis, & Passionis Dominicæ, quæ duravit triduo, fui valde afflictus, & contractus, atque adeo debilitata, ut mihi viderer expiratura, nisi sic Dominus confortavisset, qui mihi dixit: Anima, tu mihi dedisti, quod tuum est; ego pariter tibi dedi, quod meum est: dedi tibi meos dolores, & cruciatus, quos pertuli; & tu illos sustinuisti mei causâ.

§. II.

Cum appropinquaret tempus Passionis, vidi Christum Dominum, vultu valde mæsto, & afflicto, in quo expressissimè demonstrabat ingentem dolorem, quo ipsius anima erat illis diebus oppressa, ob memoriam nostrorum peccatorum (pro quibus illi erant sustinenda tanta tormenta, ut satisfaceret Æterno Patri) nostræque ingratitude, eò quod tam parùm essemus profecturi, ex tanto ac tam pretioso remedio. Et quia hoc illi semper verfabatur ante oculos, ideo anima ejus extreme angebatur, id quod apparebat quasi delineatum in tam tristi ac lamentabili specie vultus, ut nequeat verbis exprimi, qualis fuerit. Tristitia namque ipsius non erat melancholica, qualem solent præferre homines, quando patiuntur quampiam affli-

admodum promeruit ac irritavit tuam iram. Divina Majestas audivit illas preces, & petitionem sacratissimi sui Filij, summo cum amore & affectu, responditque ipsi: Fili mi dilectissime, ego te amavi ardentissimo ac infinito amore, & sum is, qui mihi in te plurimum complaceo, tua quoque merita & sanguis, quem profudisti, sunt infiniti valoris, ut salvetur mundus, utque ignoscantur illi omnia ipsius peccata, quantumlibet sint multa, & magna; quod mihi sufficit, ut miserear mei Populi Christiani, ei que ignoscam, nec illum derelinquam, ut dicis. Scis tamen bene, mi Fili, ab æterno charissime, concedendum esse locum meæ justitiæ, atque dum deest dispositio ex parte creaturæ, ac firma voluntas, requisita ad non peccandum, & quando illa mihi non cooperatur, ac meis auxilijs, quæ ipsi præbeo, non posse propter

ea omnia fieri, quæ fierent, si creatura col laboraret, mihi que cooperaretur. Quia tamen tu me rogas, ac deprecaris per tua merita, & fufum sanguinem, faciam in tui gratiam, quod à me postulas, quantum erit possibile, & expectabo, contineboque meam justitiam, ac juvabo ipsos efficacius. Audivit Christus Dominus, quod à Patre ipsius Æterno dicebatur, & se, exhibitâ illi summiâ reverentiâ, inclinavit, præfereundo gratitudinem, & infinitas agendo gratias eidem Æterno Patri, pro præstito sibi beneficio. Post hoc autem fuit subito abstracta, & obstupui, videns, quomodo Christus Dominus, quâ Homo, sit noster Advocatus apud suum Æternum Patrem, & ei que repræsentet sua merita, & fufum sanguinem, pro quo illi agebam infinitas gratias, ipsumque benedicebam, nec non pro bonitate ejus ac misericordia.

CAPUT XV.

De mysterijs Passionis Feriæ Sextæ in
Paralceve.

Postmodum Dominus mihi ostendit mysteria Sancti diei Veneris. Cum enim illa desiderarem meditari modo ordinario, qui docetur à Sanctis, fui in spiritu ducta eò, ubi Dominus est passus sua tormenta. Et quidem circa horam quartam matutinam, vidi illum in quadam aula solum, antequam fuissent ingressi milites, & ministri infernales. Ego tantummodo stebam, attollens oculos, ut aspicerem Divinam ipsius Majestatem, atque agnoscens tantam tristitiam & angustiam, quam patiebatur, iterum illos demittebam, neque ipsam audebam intueri ejus faciem, eò quod mihi non suppetere vires ad sustinendum tantum dolorem, quem mihi allaturus erat ille intuitus. Amabam autem illum toto meo corde, ac fundebam lachrymas propter dolores & cruciatus, qui ipsi imminebant, & quos erat perpesurus in suo tenero corpore, dicebamque illi cum

ingenti dolore: Estne possibile, mi Domine, tibi toleranda esse talia flagella, ac spinas, & clavos, atque crucem? & talia tormenta esse parata tuo sacratissimo corpori, quod est delicatissimum inter filios hominum? tum Divina ejus Majestas, quasi ostendens se desiderare, ut inde abirem & excederem illâ Aulâ, in qua eram, mihi dixit: Surge & exi foras, jam enim est tempus; siquidem modò venient ministri Justitiæ, neque convenit tuæ debilitati, ut hic diutius moreris. Dum hoc audirem, dici à Christo Domino, mea anima fuit repleta magno dolore, dixique illi: Non, non, Domine mi, & Delicium meum, non oportet me hinc egredi. Nunquid te derelinquam solum in manibus tuorum inimicorum, qui te sunt tam crudeliter tractaturi? Hic volo tecum manere, tibi assistere, & particeps fieri tuorum dolorum, sentiendo illos in mea anima, ut par est. Reposuit mihi ipsius Majestas: Non, Filia, egredere & quiesce; quia mihi soli patien-

Cc 2

dum

dum est. Egressa sum, & intraverunt cum ingenti tumultu illi impij ministri, clausuruntque portam. Ego verò cum illa sollicitudine meæ animæ introsiciebam per rimas portæ, ut aliquatenus viderem, quid intus ageretur; sed quia Dominus volebat à me quidquam videri vel audiri, nihil ampliùs videre vel audire poteram, quàm si multis ab illa Aula abessem levcis. Unde post satis longum tempus, cum me Dominus noller ulterius progredi, me reperi in mea recollectione, sicut priùs.

§. I.

De Flagellatione.

ALio die sancto Veneris (anno 1615.) mihi Dominus est dignatus hæc mysteria distinctiùs manifestare. Fui ibi in spiritu, ubi sustinuit cruciatum ac tormentum flagellorum, & vidi cum maximo mei cordis dolore illos carnifices infernales, cum ingenti strepitu & festinatione præparantes terribilia, & crudelia instrumenta flagellorum, quibus erant concisuri purissimum dorsum, & carnes Agni immaculati, qui pro nostra salute se dignatus est tradere manibus peccatorum. Vidi quomodo urserint illum sacratissimum Dominum, & unicum Bonum Nostrum, ut se exueret suis sacris vestibus, & quomodo duo ex illis leonibus ceperint furiosis ictibus, magis ac magis horrendis verberibus sævire in Divinum & sacratissimū dorsum innocentissimi illius Domini Angelorum, & DEI ac Domini nostri, cum infernali illà rabie, quæ agebantur. Dum id mea anima spectaret, fuit maximus illius dolor & afflictio, atque compassio, propter illud spectaculum tam triste ac dolorosum, & cruciatum illum tam terribilem, quem Divina Majestas mihi representavit, à se, mei causâ toleratum, & pro omnibus peccatoribus. Atque cum hac angustia & dolore, ut viderem mihi erepta, tantum dicebam & repetebam frequenter altâ voce, exhibendo indicia maximæ afflictionis, ac doloris: *Eheu! eheu! heu! Delictum anima mea! Hæu Domine cæli & terra, quis te po-*

ruit eo usque deducere, & constituere in tali angustia ac tormento! eheu mi Domine! Cum his & alijs mœstis lamentationibus rapta fuit anima mea in ecstasim, neque vidit progredientem ultrâ cruciatum, ac tormentum flagellorum sui DEI; quia si hæc visio duravisset diutiùs, defecisset. Gerebam autem tristem, non sinè vehementi affectu ac teneritudine, memoriam afflictionis ac doloris, quem sanctissima Virgo, Domini Mater, passa erat. Mansitque mea anima aliquamdiu in hoc mentis excessu, quasi modicum quiescens, ac deinde sibi reddita, se invenit in eodem loco, in quo fuerat antea, viditque non ampliùs sustineri à suo sanctissimo Domino, illud tam triste tormentum flagellorum. Sed sacratissima DEI Majestas, & Dominus Angelorum nudus, manante sanguine ex facerrimo ejus corpore, quasi manu palpando, quærebat in terra suas sacras vestes, ut se illis indueret, ac tegetet vulneratum corpus; quod videns, sensi incredibilem dolorem, & compassionem. Dominus me aspiciebat vultu pleno immense charitatis, & dicebat mihi: Quale fers iudicium de eo, quod me hîc vides passum esse pro animabus? Quid tibi de hoc videtur, Marina? Audiens id à Domino, cum summo dolore & sensu, fui secundo rapta in ecstasim eo modo, quo priùs: atque ita per breve tempus quasi quievi post tantum dolorem.

§. II.

De Corona Spinea.

QVando ad me redij, reperi me in eodem loco, & vidi in quodam exteriori impluvio multos homines viles & perversos, quasi famulos, & milites, medastinos & carnifices, qui edebant ingentem strepitum ac tumultum cachinnando, & conferebant de conficienda ac texenda corona spinea. Postquam autem illam perfecerunt, lusùs & recreationis infernalis causâ ipsam probabant, imponebantque sibi invicem super sua maledicta capita, quàm lenissimè, nè se læderent; sed cum illam per jocum imposuissent cuidam pue-

ro cli-

ro, elicuerunt ex ejus capite copiosum sanguinem, qui defuebat per oculos & faciē, ut idcirco vehementer ejularet, ac vociferaretur. Contextum tulerunt eò, ubi erat Dominus tam afflictus & cruentatus toto suo sacratissimo corpore, à tormento flagellorum, & nocturni frigoris. Accedentes ad Divinam Majestatem illi rabidi canes, imposuerunt ipsam cum magna crudelitate delicatissimo ejus capiti, ita ut ex illa erumperet magna copia sanguinis, qui manabat per Divinos ipsius oculos, decidens super ejusdem sacratissimas manus ac vestem. Videns id mea anima cum maximo dolore, & intimo sensu, repetebat verba, quæ in prius viso mysterio dixerat, cum iisdem demonstrationibus afflictionis ac doloris: atque dum ita mea anima esset afflicta ac dolens, fuit abrepta, neque plus vidit de hoc mysterio, quam dictum sit.

§. III.

De Bajulatione Crucis.

ITa in illo raptu mansi aliquamdiu abstracta, quasi quiescens, ne deficerem, sic disponente Domino. Postea vidi Christum Dominum apud portam, per quam erat egressurus ad montem Calvarie, onustum cruce, vehementer fatigatum, debilitatum, ac viribus destitutum, tum ad ambulandum, tum ad consistendum sanctissimis suis pedibus. Erat prorsus extraordinarius dolor meæ animæ, videre hoc spectaculum & mysterium adeò dolorosum, atque turbam illam infernalem ita confusam, ut videretur repræsentare infernum. Clamabant, vociferabantur, non consentiebant, quomodo crux illa terribilis, & gravis esset bene collocanda super Divinos, & innocentissimos humeros illius Agni Divini, qui tollit peccata mundi: quia alij ipsum crasso quodam fune, quem Dominus gerebat in suo collo, trahebant retrorsum, alij verò alio fune antrorsum, cum ingenti vociferatione, atque ita quassabant & concutiebant, dejiciebantque in genua Divinam illam Majestatem ac Dominum Angelorum. Cum hac molestia

illum extraxerunt extra portam, ubi erat maxima multitudo hominum, & ministrorum Justitiæ. Cæperunt progredi cum summo tumultu, & clamoribus ad montem Calvarie. Quod videns mea anima, sensit incredibilem dolorem, & derivabat in corpus insolitam angustiam, & afflictionem, adeò ut quantumcunque conarer occludere portas externorum sensuum, fuerit impossibile, nè per illos erumperet ipsius cruciatus ac dolor, atque cum hac angustia & afflictione meæ animæ egrediebar celerrimè, & quasi currendo, postquam verò anima mea præferendo summum dolorem, & cruciatum in conspectum venisset illius tam afflicti, mœsti, & excarnificati Domini, antecedebat clamando & vociferando intrâ illam hominû turbam, quasi divilam in turmas ex utraq; parte illius spaciôsæ viæ passu concitatore suum Dominum dicens: *Quò vadis mea Anima, & mi Domine? quò te mea peccata & scelem ducunt?* Cum istis, aliisque lamentationibus, & hoc dolore ego præiba, & sacratissimus Dominus sequebatur, malè affecto, concusso, & cruentato suo sacratissimo corpore. Atque ecce derepentè illi ministri Justitiæ, & infernales carnifices, cæperunt cum magno strepitu ac tumultu abigere populum, qui erat innumerable, & parare locum, ac spatium pro peragendo Sacrificio Divini Agni. Ego verò mansi immota, neque recessi à meo Domino.

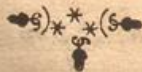
Aliàs cum mihi Dominus exhiberet hoc mysterium, corruì quasi destituta spiritu, in medio hujus viæ, præ amaritudine, & quando venit Dominus eò, ubi ego fueram, dixit mihi: *Abi, Amica; significando mihi augeri suam afflictionem, fierique sibi graviorem crucem, propter meum dolorem: atque ut scirem, quòd compassionem ac dolorem, quem habituri erant sui famuli, considerantes illum adeò malè tractatum, habuerit tunc præsentem, fueritque illo ipsius crux magis aggravata.*

•••*•••

§. IV.

De Crucifixione.

Post hoc illi crudeles carnifices deposuerunt crucem ex conquassatis humeris Domini, quam humi prostraverunt, ac tum apprehenderunt illum Dominum Majestatis, & innocentissimum Agnum trudendo & raptando, atque postquam illi detraxissent sacram vestem inversam, extenderunt sanctissimum ipsius corpus nudum in ligno crucis, & cum magna crudelitate, instar infernalium leonum, arripuerunt unam illius sanctissimam manum, atque crassum clavum, applicatâ cuspide, ad palmam sanctissimæ manûs, inceperunt illum solido malleo terribilissimè & validissimè incutere. Quando mea anima spectavit ac audivit tam acerbum & iniquum tormentum, quo excruciabant sacratissimum suum & cæli terræque Dominum, sensit incredibilem dolorem, & afflictionem, quæ fuit tanta, ut cum jam non esset illi ferendæ, derivato ad corpus & sensus externos cruciatu ipsius & angustia, proruperit in externas lachrymas, & fletum; unde cum summa, tam corporis quàm animæ afflictione ac dolore, lamentabar clarâ & sensibili voce. Inter hos gemitus mansi aliquamdiu à sensibus abrepta, & in illo raptu Dominus sibi univit meam animam, sustulitque ipsam quasi ad sua brachia, & sic natura modicum conquievit, recepitque vires: quia, si id non fuisset factum, nescio, an non re ipsâ & verè defecissem. Postquam autem mea anima itâ aliquamdiu adhæsisset suo Domino, quando ad me redij, jam præterierat illud mysterium, neque tunc ampliùs vidi meum Dominum representatum in eo tam lamentabili aëtu. Remansi vehementer fatigata, confRACTA, & plena magnis doloribus; animæ quoque meæ inhæsit dolor, ac tristitia, quæ duravit toto illo die Veneris, & Sabbatho sequenti.

§. V.

*De afflictione & Solitudine
Beatissime Virginis.*

Magna mei doloris ac luctus pars oriebatur, ex memoria, quâ mea anima recolebat, afflictionem ac solitudinem sacratissimæ Virginis, quam ipsa illo mortis & Passionis sui sacratissimi Filij, & mei Domini tempore, sensit ac pertulit, & cum hac memoria illam sæpe alloquebar, videbâque mihi ipsam videre in sua solitudine, & solatium capiebam ex hac sacratissima Domina, adeo plena memorie, afflictione, ac dolore, cujus etiam Majestas videbatur quodammodo ex me capere solatium, & per me sublevari. Disferebam enim cum ipsa de gloriosa Resurrectione sanctissimi ejus Filij ac Domini mei, dicendo, quàm primùm adfuturam illam felicem horam. Atque itâ miscentes præterlapsam afflictionem, ac dolorem, futuro gaudio, ac lætitiæ, hæc Domina, & mea pauper anima colloquebamur.

Sequenti Sabbatho manè, volui considerare istam solitudinem Beatissimæ Virginis destitutæ suò Filio, & apparuit mihi tristior ac afflictior, quàm possit cogitari, in veste cærulea valde obscura. Sedebat brachijs & manibus compositis in sinu, oculis modicè elevatis in altum cum magna modestia, è quibus tristes profluebant lachrymæ, & in suo Divino vultu habebat quasi depictum dolorem & angustiam, quam nulla creatura potest assequi cogitando, & quæ à nullo potest percipi, nisi cui illam Dominus dignatur manifestare. Nilominus in eodem vultu & oculis unâ relucebat tam admirabilis pulchritudo, & elegantia, qualem solus DEUS potest depingere. Quia erat quædam elegantia, proveniens ex eminentissimis virtutibus & perfectionibus, quibus erat prædita ipsius anima, sicut quando solares radij seriant clarissimum aliquod speculum, à quo reverberantur, ut quasi ipsemet Sol in illo videatur conspici. Quemadmodum enim tunc virtutes hujus Domine erant in altissimo perfectionis gradu, itâ in ejusdem vultu

vultu comparebant illarum colores & imago eorum, quæ erant intrâ ipsius animam; utpote illius ardens charitas, & amor DEI ac proximi, quo perfectissimè desiderabat gloriam Æterni Patris, & salutem hominum; obedientia & conformitas cum voluntate Patris Æterni, quâ volebat, amabat, acceptabat libentissimè omnia tormenta, & afflictionem, quam sustinebat in suo corde, videns patientem suum sanctissimum Filium, quem promptissimè offerebat Æterno ipsius Patri pro salute hominum; præterea ejus confidentia in DEO tam sublimis & excellens, quâ certò sibi & securè persuadebat Resurrectionè sui præciosi Filij, & salutem hominum, quos noverat ipsius morte & Passione esse redemptos, ac liberatos ex potestate diaboli, nec non apertam esse portam cœli. Omnes istæ virtutes, & multæ aliæ resplendebant in hac magna Domina, & illam exornabant cœlesti quadam pulchritudine. Cùm autem eam viderem tam speciosam unâque afflictam, incepti ipsam contemplari & amare, nec poteram faciri illius contemplatione ac dilectione. Volui progredi in ista consideratione, quam inchoaveram de ejus angustia & solitudine, propter absentiam Filij, & quia ob meam debilitatem non habebam vires ad sustinendum, quod in ea consideratione patiebar, Sanctissima Virgo videns qualiter essem affecta, dixit mihi, alloquendo meam animam: Noli angustari, neque affligi, eò quòd te deficient vires: mane hic in meo sinu, & absque consideratione contemplare, quod in me vides, hoc enim tibi sufficit, & hic tibi dabitur, quo opus habes, quòdque tibi expedit, quia te amo instar Filie. Ad quòd ego respondi cum mea magna verecundia: Domina mea, quomodo est tolerabile, quòd dum te video tam afflictam ac desolatam, ego, quæ sui causa tuorum dolorum, & afflictionum, hic maneam, quin etiàm mihi rumpatur meum cor dolore. Et quamvis non haberem aliud motivum, quàm quòd videam tuum Divinum vultum

tantopere afflictum ac dolentem, hoc solum deberet sufficere, ut fieret, quòd dico. Sed cùm Tu Domina jubeas, ac velis, tacebo & aspiciam te simpliciter, siquidem tanta est mea exiguitas & miseria. Tum mihi sanctissima Virgo respondit verbis tam sapientibus ac discretis, ut illa nescirem ita referre sicut audivi, etsi dictura sim aliquid ruditer ac simpliciter: Nunquam, aiebat, vidisti mulierem valde afflictam, deplorantem sui mariti mortem vel filij, aut personæ specialiter dilectæ, quæ unicùm ipsius fuerit solatium? atque si ista mulier habeat aliquam parvulam filiolum, quam non potest non prosequi amore & benevolentia tanquam filiam, cujus causam ipsam oportuerit pati, videatque, quòd ista illius filia, ob defectum ætatis, non possit esse capax doloris, & afflictionis, quam patitur Mater, imò quiescens in ipsius sinu, aspiciensque ejusdem vultum, ac videns eam flentem, & lamentantem, jam ploret cum exiguo dolore, pro sua ætate & captu, ac sine sua culpa; jam verò tanquam oblita afflictionis ac doloris suæ Matris, petit ab ipsa id, quo indiget; jam iterum blandiendo suæ Matri, velit illam solari suis teneris alloquijs, quæ magis proveniunt ex eo affectu naturali filie, quàm ex prudentia, quia ætas & ejus conditio ipsam non patitur aliud agere, putasne, quòd talis mulier, si esset discreta, & amaret suam filiam, amore materno, propter illum defectum cognitionis inculpabilem, ab ipsa abhorreret, & illam non curaret, atque omitteret satisfacere ejus petitioni, & præbere illi id, quo opus habet? certè non. Imò compatiens ipsius immaturæ ætati, & incapacitati, magis illam fovet, ac amaret, conareturque eam solari. Ità ego, spectando tuam imbecillitatem, me volo erga te similiter gerere, & multò amabilius, quàm ulla mater se gerere possit erga suam Filiam. Tum remansi ad ipsius pedes, sicut mihi dixerat, plena solatio, quo me illius dicta affecerant.

☉*☉*☉

☉*☉*☉

CAPIT

CAPUT XVI.

De quibusdam visionibus Christi Domini crucifixi, quibus illam animabat ad sustinenda patienter adversa, & quomodo ipsi præstiterit alias insignes gratias.

Habuit & alias admodum mirabiles Venabilis Marina visiones de mysterijs Dominica Passionis, specialiter vero de crucifixione, qua ipsi Dominus plerumq; exhibebat, quando erat solido afflictior, ut illam isto exemplo animaret ad patiendum: & recensentur ab ea, ut sequitur:

§. I.

ANimadverti aliquando, quòd se mihi Christus Dominus esset spectandum oblaturus cruci affixum. Quia verò videbat debilitatem mearum virium, non comparebat mihi usque adeò manifestè, sed sensim sine sensu. Dum enim intuerer quandam Crucifixi effigiem, quæ erat in altari Templi Societatis, vidi per illam ipsummet Christum Dominum pendentem è cruce, quasi illum aspicerem per fenestram vitreâ, vel per delicatissimum velum, ità ut non possem clarè discernere lamentabilem ipsius speciem. Rapiebat ad se oculos meæ animæ ità, ut non possem fatiari ejus aspectu, & quando illum non vidi amplius visu intellectuâli, non poteram oculos corporeos avellere ab eo Crucifixo, per quem ipsum videram, acsi cogitarem, quòd illum ibi semper essem visura. Post tres vel quatuor deinde dies conspexi eundem Dominum rursus cruci affixum, acsi viderem in aliquo obscuro conclavi, non habète aliud lumen quàm unius candelæ, ardentis ad illius latus, quòd solum videre potui, & unum brachium, atque caput aliquantum inclinatum, & capillum longum ac pendulum, ità ut non possem intueri Divinum vultum. Sic illum aliquamdiu contemplabar cum magna attentione & compassione, ac ingenti dolore meæ animæ.

Alio die ipsum vidi crucifixum, & sanctissimum corpus pendens ex conclavatis brachijs, ità ut scapulæ propter pondus corporis distarent à Cruce. Habebat caput inclinatum, & capillum unâ dependentem, qui cooperiebat partem Divini vultus. Quamvis autem illum non viderim totum, quia Divina Majestas id nolebat, eò quòd sciret mihi non suppetere vires ad talem visionem sustinendam, vidi ipsum tamen ità mcestum & afflictum, ut existimaverim mihi fuisse disruptum corpus præ turbatione, ac vehementi commotione meæ animæ. *Hic modus apparitionû abundè manifestabat amabilem Providentiam Servatoris nostri, & quomodo prebeat bibendas ad mensuram lacrymas, velitque ut juxta illam compatiamur ipsius doloribus, quos ejus Majestas adeò absque mensura tolerandos assumpsit. Et hæc ipsa etiam mensura ità cor affligit, ut nihilominus illud soletur & confortet.*

Aliàs cum essem magnopere afflictâ molestijs ac turbationibus, offerebat se oculis meæ animæ spectandum Christus Dominus crucifixus, ut me solaretur, & aliquando manè mihi hunc in modum cõparuit. Videbar mihi esse in quodam Conventu sancti Dominici, ibique videre adventantes tres Religiosos illius Conventus, tanquam ingressuros per unam portam Claustrî, quorum unus ferebat Christum Dominum pendentem ex Cruce, in statura viri, & antèrius coopertum candido velo; alij verò duo antecedeabant, gestantes suos accensos cereos in candelabris, sicut consuevit fieri, dum aliquid ejusmodi peragitur. Expectabam eorum adventum, & cum pertransirent portam, elevavi oculos, ac aspexi ex una parte, qua velum erat modicè elevatum, vidique illam Christi Domini effigiem esse devotissimam & luctuosissimam; sed cum eandem intuerer, dedit

cruce, tibi dedi hodie unicam guttam, atque hoc est, quod es passa. Quo audito fui consternata, & dixi illi: Mi Domine, si unica parvula gutta ex ijs, quæ tu es passus, sufficit ad ita affligendam meam animam, sicut fuit afflicta, qualiter necesse est fuisse afflictam tuam, cum esset oppressa tantis ac tot gravissimis cruciatibus, & imensis doloribus? Id si bene expendere, fieret sanè, meo iudicio, ut nobis non videretur multum, neque difficile, sustinere amore ipsius qualemcunque crucem, quam nobis ejusdem Majestas ferendam offerret.

Alià ferià sextâ sacratoris hebdomadæ (1603.) cum mihi comparuisset cruci affixus, & ego me coram ipsius Majestate humiliarem, amarémq; illum toto meo corde, & peterem ab eo remedium pro necessitatibus proximorum, dimisit unum brachium, quod fuerat acclavatum, & amplexatus est me inter collum ac scapulas quàm amantissimè, prodeuntibus radijs sanguineis ex pretiosissimis ejus vulneribus, qui me vulneraverunt in meis pedibus & manibus cum ingenti dolore. Dum autem me humiliarem & exinanirem præ confusione, propter tantam gratiam, addidit Divina Majestas aliam multò majorem, dicendo mihi, quòd, si aliquando pingerentur meæ Imagines, seu Effigies, essent dicto modo pingendæ.

§. III.

Aggravata quodam die doloribus, exponebam illos Domino, cum magna resignatione, offerendo me ad illos libenter amore ipsius tolerandos, qui mihi statim exhibuit mysticè quandam piam imaginem Christi crucifixi, perfusam & coopertam pretiosissimo sanguine, cui mirabili quodam ac Divino modo assistebat ipse DEUS. Obstupui videns hoc mysterium, & in eo cognovi eximium, fervidum ac ardentem amorem, quo me iste Dominus amavit, & profudit illum pretiosum sanguinem. Intellexi præterea, quòd mihi Divina Majestas applicuerit magnam suorum meritorum partem, propter

quæ conjuncta cum teruncio mearum molestarum, dolorum & afflictionum, quas ego patiebar, mihi fuit communicatus pretiosissimus thesaurus cœlestium bonorum. Vidi etiam ex illo pretioso sanguine, quo Dominus erat perfusus, profluentem, instar suavissimi roris, clarissimam ac divinam aquam, quâ conspersa ac perluta, recreabar, & corroborabar in meis doloribus, afflictionibus, & angustijs. Post hoc me recollegi modico temporis spatio: verum conjectis iterum subito, volente Domino, oculis animæ in sanctissimam illam Christi crucifixi effigiem, adverti exterius in ea sanguineum madorem, quem prius videram, totamque manantem copiosissimo sudore mysticæ ac Divinæ aquæ, in qua mihi manifestavit labores, itinera, & sudores, lassitudines, vigilijs, orationes, & jejunia, quæ pro me, & pro omnibus hominibus subivit ac passus est; unde fui confusa, pudefacta, & humiliata, quòd viderem me tam parum respondere tantis Domini beneficijs, qui mihi dixit: Nunquid non vidisti omnia, quæ sunt facta? ideo te excita ad patiendum amore mei, quidquid ego tibi amanter obtulero; tam enim certo tibi dico, quàm sum, qui sum, te brevi ad me migraturam. Ex his verbis cepi ingens solatium, & fui confortata in omnibus, quæ sum passa ijs diebus.

§. IV.

Alià vice (anno 1620.) agens cum DEO, conspexi effigiem & imaginem Christi Domini crucifixi, à quo spectaculo mentem averti spatio unius horæ; postea verò se Dominus iterum objecit oculis meæ animæ, adeò ut me non possem amplius cohibere vel abstrahere ab illa visione. Tum vehementer afflicta ac dolens, quòd viderem Dominum ita crucifixum, & male habitum ab hominibus, dixi illi: Domine, & DEUS mi, si te taliter exhibeas spectandum oculis animæ, moriar. Et Dominus mihi respondit: Non morieris, imò videndo me vives; quo dicto venit ad me, & reflexo uno brachio ex cruce, me est amplexatus; in quo amplexu mea anima se quàm arctissimè advertit conjungi suo DEO.

DEO. Subitò autem elevavit brachium, & reposuit in cruce, sicut illud habuerat antè. Ego mansi aliquamdiu in illo mentis excessu, & interea mea anima appropinquavit Domino, & immerfa in balneum cuiusdam Divini, pretiosissimi, & suavissimi liquoris, qui erat quasi sanguinei coloris, se ibi aliquamdiu detinuit, expertaque est ingentia bona, & applicationem Divinæ virtutis, ac valoris pretiosi sanguinis JESU Christi Domini nostri, effusi pro nostra salute & remedio, nec non sublimissimorum ipsius meritorum. Indè sum extracta à sanctis Angelis, à quibus fui continuo induta pretiosissimâ veste, exornatâ auro, & gemmis, quæ erat instar Dalmaticæ; & habebat insignia efformata ex illis pretiosis lapidibus, referentia splendētē solem, circumdatum à stellis, & pulcherrimam ac lucidissimam lunam. Hæ figuræ erant anteriùs, in posteriori verò parte ejusdem vestis erat forma grandis & pulchræ Aquilæ, repræsentantis Spiritum sanctum. Insigne Solis referebat Personam Christi Domini; Luna & stellarum significationem non bene intellexi, videbantur mihi tamen exprimere puritatem, virtutes, & altissima merita sanctissimæ Virginis MARIÆ Dominiæ Nostræ. Imposita etiam fuit capiti meo corona, ac deinde mihi data est ingens crux, quam sum amplexata. Multi sancti Angeli stupebant hoc admirabile opus Domini, & dicebant: Quæ est ista? qualisnam est hæc anima, tam felix, cui Dominus Majestatis tantas confert gratias? Interea mea anima fuit ducta ad illam cœlestem Jerosolymam, & constituta coram Beatissima Trinitate, quam Dominus & Persona Patris aspexit cum amabili complacentia, & quasi attentione. Dixitque Divina Majestas: Quæ est ista creatura? quæ est hæc anima mea? quasi dissimulanter loqueretur. Deinde, inquebat Dominus: Tunc es, creatura mea, tunc es, Anima? probè novi, te esse meam, quia gestas in tuis brachijs crucem, quæ est symbolum & insigne mei Filij JESU Christi. Deinde mandavit Dominus quibusdâ sanctis Angelis, ut mihi auferrent crucem, datâq; mihi suâ sanctâ benedicti-

one, dixit alijs sanctis Angelis: Accipite istâ Animam, ac ducite, & constituite illam in loco, quem illi designavi; id quod ipsi fecerunt amantissime & lætissime: atq; mea anima fuit abrepta in ecstasim, in qua percepi ingentia bona, & solatium. Quando mihi fui reddita, inveni me in meo angulo.

§. V.

Aliàs vidi Christum Dominum Crucifixum spineâ redimitum coronâ, & timui aliquantum, cogitando, quòd illud mysterium mihi esset allaturum majores dolores tolerandos. Sanctus autem meus Angelus Custos mihi dixit: Noli timere, Anima, quia tibi non adferet afflictionem mysterium, quod Dominus modò vult in te operari. Hoc dicto fui animata, promptamque me ad quidvis DEO exhibui. Accessit ad me Divina Majestas in ea specie, pervenitq; ipsius virtus spiritualissimè ad mea vulnera, unde sensi summos dolores, quia fuerunt renovata, sed non absque ingenti solatio, eò quòd mihi Dominus dixerit, meos timores, quibus angor, acceptandis à DEO favoribus evadere gratiores, & utiliores animæ.

Post paucos abhinc dies, conspexi rursus Christum Dominum crucifixum, & statim correpta meis timoribus, quia illum paulò ante eodem modo videram, pugnavam, ut me abstraherem ab ipso videndo, donec tandem ultrâ non possem sistere. Defixi igitur oculos in meo Domino, qui erat valde afflictus, & videbatur se commovere in cruce, ideòque magnâ tangebam commiseratione; neque tamen sciebam causam ejus motus, donec vidissem post crucem stantes quosdam carnifices, qui uncis & alijs instrumentis attollebant crucem, ut ipsam infingerent foramini, in quo erat erigenda. Recrudescabant autem per eum motum vulnera, & vultus Domini erat afflictissimus, adeò ut illum Dominus non nihil obtexerit prolixo capillitio, avertendo caput ad partem, nè ipsam tantopere viderem, quia nisi id fecisset, nescio quid de me fuisset factum, propter meam compassionem. Ex impulsu crucis, ut ingrederetur in foramen, inceperunt magis aperi-

aperiri vulnera pedum ac manuum, fluxitque ex illis cum impetu sanguis quàm celerrimè. Mei Domini Angeli adfuerunt huic mysterio cum magna reverentia & flexis genibus, arripueruntque me, ac duxerunt ad pedem Crucis, & collocaverunt sub uno ipsius brachio, ubi totus ille sanguis cecidit supra meum caput & corpus, atque dum eo perfunderer, dicebant Angeli: *Unxit te DEUS, DEUS tuus oleo laticis, pro consortibus tuis.* Deinde me posuerunt sub altero crucis brachio, dicendo eadem verba, cadente pretiosissimo sanguine supra meum caput, humeros & corpus. Postea me provolutam in genua, constituerunt ad pedes Domini, ubi ille sanctissimus sanguis aspersit meam faciè, & oculos. Tum deducta à sanctis Angelis, me inveni in meo angulo, atque hìc me vidi ab iisdem impositam cuidam aureæ sandapilæ, & usque ad collum coopertâ panno, pariter aureo ac nigro. Sic me intulerunt in cœlestem patriam ad conspectû Divinæ Majestatis tanquam defunctam, ubi Domino dixerunt: DEUS ac Domine Noster, hìc habemus istam tuam creaturam, quam tuus unigenitus Filius diligit, & unxit suo pretiosissimo sanguine: deprecamur suppliciter Tuam Majestaté, ut confirmet istam gratiam. Dominus me est diutissimè contemplatus, ac dixit: Ità, est verum, confirmo id; deditq; mihi suam sanctissimam benedictionem. Quo factò statim abstulerunt nigrum pannum, & cooperuerunt me alio panno pretioso, qui erat totus intertextus auro, in signum, quòd portitura essem vitâ æternâ. Tum Dominus præcepit meis Dominis, ut me reducerent ad meam domum.

§. V I.

DUm aliàs manè (anno 1619.) agerem cum DEO, præter morem, demùm mihi dixit: Anima mea; vellèsne venire mecum? & statim conticuit, anima verò mea perseveravit coram ipso, sicut aliàs consuevit. Post quod temporis spatium, elevavit oculos, quia sic disposuerat Dominus, ac vidit Christum Dominum.

cruci affixum, & sacratissimum ipsius latus apertum manans sanguine, unaq; sanctissimos ejus pedes ac manus. Habebat inclinatum sacrum caput, vultumq; tristem ac sanguinolentum, & per illum protensam partem capillorum, quibus aliquantum tegebatur. Videns mea anima speciem tam luctuosam sui DEI, rapta fuit in ecstasim cum summa afflictione. Tum illam apprehenderunt ipsius sancti Angeli, & in momento applicuerunt os ejus pretioso illi vulnere sacratissimi lateris, ubi admirabili modo, ac si ex illo sacro fonte hauriret ipsum DEUM, ipsi fuit communicatum donum Sapientiæ, & applicatio veritatum sui DEI, ac meritum pretiosi sanguinis Agni DEI, qui pro nostra salute & remedio fuit fusus in cruce. Postquam ibi anima mea aliquantum se detinuerit, percipiendo ista bona, & sentiendo illa in se ipsa, subito illam inde abduxerunt, & reposerunt in suo loco. Paulo post ipsam iteratò admoverunt eidem sacro pectori, ubi ille Dominus Majestatis denuò confirmavit misericordiam, & gratiam, quam antea præstiterat meæ animæ.

Peraçto hoc opere tot pleno mysterijs, quando jam mihi videbar redivisse ex eo mentis excessu, vidi eundem Dominum, qui tempore illius mysterij manebat quasi in alto, descendentem cum maxima majestate & comitatu infinitorum Angelorû, usque ad terram. Prostravi me, & mea anima adoravit illum Dominum, quem agnovit pro suo DEO. Dum me hæc admiratio teneret, iverunt duo Angeli, & appenderunt quàm reverentissimè duas cortinas, cooperueruntq; meum Dominum, unde mea anima fuit desolata, nec poterat avertere oculos ab illis cortinis seu velis, quæ obtexerant ejus DEUM cogitando, an fortè ibi esset ipsius Dominus, ubi prius fuerat. Sed illi sancti Angeli me torvè sunt intuiti, ac dixerunt: Quid aspicias anima? cogitasne fortè etiamnum hìc esse tuum DEUM? vide, quòd non adsit. Et aperuerunt cortinas cum aliquo impetu, atque mea anima non vidit suum DEUM, qui abiverat, ac fuit aliquantum contristata propter ipsius absentiam. Illi autem.

Domini

Domini Angeli, qui antea videbantur quasi irati, affecerunt magno solatio meam animam, dicendo ipsi: Bono animo esto Anima, neque te afflige: breui enim ad te reuertetur tuus DEUS ac Dominus, manetque te aeternitas, quam illo ex eius bonitate & misericordia fruaris. Vale nunc, Anima: & sic à me discesserunt, fuitque finitum illud sacrum mysterium. Benedictus sit DEUS millies in omnibus operibus & misericordijs! Amen.

Alio die (anno 1622.) vidi Christum Dominum crucifixum, eoque conspecto, nescio quomodo vehementer incitata affectu procurrerim, & amplexata fuerim crucem; applicando os sanctissimis ipsius pedibus. Tunc mihi Divina Majestas dixit: Anima, quid agis? recede, dimitte me. Ego verò dixi meo Domino: Absit, ut te dimittam mi Domine, vel à te recedam. Dominus reposuit: Dimitte me Anima. Et ego respondi: DEUS meus, & Dominus meus! hinc nata sum, hinc educata, hinc mihi moriendum est: absit, ut te dimittat. Rursum mihi Dominus dixit: Anima, adverte, es debilis, atque si hinc ascendero ad caelum, non poteris me sequi, dimitte me. Cui ego: Non, mi Domine, non dimittam te. Dum ita perseverarem in proposito, coeperunt profluere guttae sanguinis ex pedibus mei Domini, adeò ut eo fuerit perfusum meum caput & corpus. Quando autem incipiebat super me cadere sanguis, fui rapta in ecstasim, & passa sum quasi deliquium animi, ac removi brachia à cruce. Tum venerunt mei Domini Angeli, & benignissimè me confortaverunt. Postquam ad me redij, dixi: Abivit meus Dominus, & me reliquit! id quod inhærebat meae memoriae per plures dies, dicebamque identidem: Abivit meus Dominus.

§. VII.

Concludamus illam visionem, in qua ipsi Dominus post sumptam sacram Eucharistiam patefecit immensitatem suae Essentiae, & Justitiae, ac Misericordiae, quae relucet in Christo crucifixo. Quodam die, inquit, anno 1620, à Communionem me contuli

cum humili fervore, ad amplexandos, nostro modo loquendi, pedes DEI Nostri, & accedens cum hoc affectu, sustuli oculos, ac vidi in Divino illo Domino tam sublimem Majestatem, tantamque potentiam, ut fuerim absorpta, obstupefacta, ac turbata adeò, ut ultra modum metuens ac tremens, quam diligentissimè & sollicitissimè circumspicerem, quid agerem, quòve irem, ubi effugerem conspectum tam potentis Domini, tamque terribilis & imensae Majestatis. Aspiciebam quaquam, ac dicebam magno affectu: DEUS mi omnipotens, & magnae Majestatis, quò ibo, ut te effugiam? ubi me abscondam à potenti vultu tuo? quia si abivero, meque voluero occultare, ut evitem tuam potentiam, & justitiam, in profundis speluncis, ibi me videbis, & reperies; cum nulla creatura unquam se possit abscondere coram te, siquidem omnia vides, & es ubique: si me contulero ad profundum maris, & me cooperuero multitudine aquarum, ibi me videbis, & inde me educet dextera tua, ac tua potens manus, atque Divina Justitia. Quò ibo, DEUS meus? ubi me abscondam, nè me videas? Hoc lumen, & timor iste meus ac tremor duravit quam diutissimè, quando derepente fui quasi alienata à sensibus, ac tum quievi in DEO meo. Apertis autem quasi denuò oculis, vidi quodammodo in me ipsa existentem JESUM Christum DEUM ac Hominem verum, cumque me prostravissem ad ejus pedes, dixit mihi idem Dominus benignè & amanter: Surge, Anima mea, & cesset jam timor tuus, atque anxietas, ac vide, quòd licet quàm DEUS, sim fortis ac terribilis, quàm Homo tamen, & quia assumpsi tuam naturam, sim Agnus benignus, sim mansuetus, sim Pater pauperum, sim misericordia, & salus in me sperantium, sim remedium lapsorum, & medicus ac medicina, nec non salus infirmorum. Aspice, Anima, haec vulnera in meis pedibus, manibus, & latere, quae pro omnium remedio sum passus: in illis te abscondes, in illis quiesces, ac invenies omne tuum absolutum bonum, poterisque comparere absque dolore, & angustia in conspectu tui DEI; qui-

esce in me Anima. Postquam ita Dominus fuisset alloquutus meam animam, remansi in forti unione cum meo DEO, & quando ex isto raptu redij, stupebam vehementer, agebamque illi magnas gratias, pro universis ipsius operibus ac milericordijs.

Biduo post, mihi manè agenti cum DEO, spectandam Divina ejusdem Majestas exhibuit in loco alto, & velut in aère, speciem ac effigiem JESU Christi Domini nostri crucifixi. Crux hujus mysterij erat fusca, & species Domini ex illa pendens erat quasi fusa ex ære solido, terribili & inflammato, coloris ignei. Viso hoc mysterio fui valde mirata, & timens vehementer, nè esset imaginatio, vel aliquid simile, celeriter ab illo averti oculos, meque distraxi, quamvis difficulter, quòd quam sæpissimè interdum observaretur meæ memoriæ, ut mihi illud viderer habere ante oculos. In hac pugna ac diversione permansi tribus diebus, quia mihi per illos Divina Majestas quovis matutino tempore, secum agenti exhibebat istam effigiem, ac tandem ultimâ die, cum idem spectaculum meæ animæ objiceretur, neque sciret qualenam esset, mihi dixit Dominus: Anima, iste est serpens ille æneus, quem Moyses erexit in deserto Filijs Israel, ut ipsum aspicientes liberarentur ac sanarentur à mortibus serpentium. Istud est mysteriũ, quod tibi ostendi his diebus, quòdque tu tantopere refugiebas, ac timebas. Dum audirem id dici à meo DEO ac Domino, fui vehementer cõsternata, eò quòd similitum Scripturæ locorum minimè recorderer: quia tamen habui sublimissimũ lumen, quod mihi tunc Divina Majestas communicaverat, intellexi internè magnã vi & efficaciam veritatem ac valorem rei representatæ ab illo serpente æneo, quem exegerat Moyses, utpote sacrosanctum Mysterium Crucis Christi JESU Domini Nostri, & valorem ac pretium mortis ejus ac pretiosi sanguinis, quem in illa profudit pro nostra salute, & remedio omnium: quod ipsum, atque unã ingentia bona, quæ

nobis provenerunt ab isto Domino, & à sacrosancta ipsius morte ac Passione, nobisque etiamnũ ab hoc eodem Domino conferuntur & communicantur, clarissimè agnovi illuminata à DEO, ideòque ipsi sæpissimè & cum ingenti affectu amoris, nec non æstimatione tam eximij beneficii, & gratiarum actione dicebã: O Divine Serpens, quem cum amore, fide, & confidentia induentes omnes creaturæ sanantur, & liberantur à veneno ac moribus serpentis infernalis, multò melius, quàm filij Israel aspiciendo illum serpentem æneum, sanati fuerint à suis moribus. Tu es, mi Christe ac Domine noster, Salus & Vita, ac Medicus noster, & nostra Medicina, nostra Virtus & Fortitudo, nostra Lux, & Dux noster; in te, mi DEUS ac Domine, habemus omnia bona, per te salvati sumus & redempti ex captivitate diaboli, nostri adversarij. Hæc frequenter repetebat anima, & cum magno lumine, atque affectu, ut non posset eorum oblivisci. Sed dixi deinde ad DEUM meum: Bene video, & intelligo ex tua illustratione, quid mihi dixeris, Domine, de hoc mysterio: quæro nihilominus etiam modò, cum tua venia: Quare mihi ostendisti hunc Divinum Agnum mansuetum, amabilem, humilem, & benignum, ac benefactorem nostrum, in tam terribili specie, & fortem instar æris, ac adeò accensum ut referret colorem ignis? Anima (dixit Dominus) quamvis omnia sint vera, sicut vidisti & intellexisti ex mea illuminatione, noveris, quòd in hoc Domino, Filio meo, ac DEO, & Homine vero, ut est Homo, & Redemptor mundi, habeatis universa ista bona, quæ commemoratis & agnoscitis, ob quam causam illum vobis donavit ac tradidi in manus peccatorum; ut tamen est DEUS, antequam ingrederetur in uterum suæ Matris, erat terribilis, & erat fortis, erat vindex, erat DEUS ultionum; ac proinde ita volui, ut à me illuminatus videres, intelligeres, & cognosceres omnes has veritates, pro solatio ac bono tuo

☉)**(☉)

CAPIT

CAPVT XVII.

Quomodo quodam Sancto die Veneris viderit Christum Dominum defunctum, fueritque miraculosè ducta ad ipsum suscipiendum in Regio templo Sancti Benedicti, ac susceptum in sacra Communionem tulerit intrà se, tanquam in sepulchro, usque ad Pascha.

Quodam die sancto Veneris (anno 1616) mihi comparuit Christus Dominus defunctus, in specie lamentabili, ut vehementer obstupescerem, & consternerer, quòd illum viderem tantà dignum commiseratione; conabar ab eo auertere oculos, & recurrere ad DEUM, petitura ab ipso lumen, nè deciperer. Cùmque aliquamdiu ita fuisset comparata, intulit mihi Divina Majestas suavem vim, ut aspicerem illud exanime corpus, ac tum Persona Christi Domini, quæ erat unita illi corpori, mihi dixit: Marina, quare me auerfaris, quare me spernis? respondi: Domine, tu scis, quòd te non auerfer, multoque minus spernam; sed reluctor, quia timeo, nè decipiar in rebus adeò inuistatis. Dominus mihi dixit: Accede huc, & tangere vulnus mei lateris. Accessi, & tetigi illud, statimque sensu prodeuntes ex corde Christi Domini per idem vulnus quosdam radios, quasi igneos, amoris Divini, pertinentes usque ad meum cor, quod amore ipsius incendebant. Postquam autem ita aliquamdiu fuisset affecta, dixit mihi Dominus: Noli esse incredula.

Aliàs eodem die sibi Dominus delegit vivum sepulchrum, in quo recondideretur tanquam defunctus, utpote in corde istius sue Famule, quemadmodum ipsa refert sequentibus verbis: Cùm pluribus diebus caruisset sacrâ Communionem, eò quòd tunc necdum haberem Oratorium domi, quodam die Jovis sancto sub vesperum, ex Divino instinctu, ardentissimis æstuans desiderijs, dixi: Magnopere Te, Dilecte ac Domine mi opto suscipere in Divino Sacramento; sed contines meum corpus in-

firmum ac imbecille, quò minus possit adire Templum ad te sumendum. Si tu, mi Domine velles, posses me bene deducere ad Templum sancti Benedicti, ubi hodie, ex privilegio tui Vicarij Apostolici, te possunt suscipere tui Fideles, præsertim in tali necessitate constituti, in quali sum ego. Duc me Domine, quia potes, & noli me usque adeò affligere. Sed non volo miracula. Bene est (dixit Dominus) vis denique ire ad Templum, ut me suscipias, & nè id fiat corporaliter. Bene dixisti. Itaq; parate, ac attende, volo enim tibi præstare istâ gratiam: sumes me, eritque tua anima sepulchrum mei mortui corporis, & tridui spatio illud ibi videbis cum stupore, ac intimo dolore, & solatio tuo, usque ad diem festum meæ Resurrectionis, atque tum ibi ostendam, quomodo fuerit peractum hoc mysterium. Sed cave, nè tibi eveniat in ista præparatione, de qua tibi dixi, quòd eveniret cuiquam fæminæ rusticæ, ad cuius domum Rex, benefactorus ipsi, & gratificaturus, vellet venire, ut in ea diversaretur, atque cui præcepisset, ut sibi præpararet hospitium, & ipsa hoc facto cogitabunda ac sollicita prospiceret per fenestras, & januas suæ domus visura, veniatne Rex, & num compareat, jamque egrediatur ex palatio, cogitans, quòd nisi id faceret, nec haberet istam sollicitudinem, Rex non esset venturus ad ipsius domum, neque illi exhibiturus promissam gratiam. *Hac similitudine Divina Majestas illam voluit instruere & monere, ut moderaretur nimios timores, atque consternationes, quibus in ejusmodi eventibus percelleretur, applicando mentem rebus alijs, quòd metueret illusionem.* Audità istâ reprehensione, nè delinquerem in eo, de quo fueram monita, valdè

valdè mihi attendi totà illà die, & nocte, usque ad diem Sanctum Veneris, quo sub horam dici undecimam agens in meo recessu cum DEO, vidi advenientes quasi aliquantum eminus, bono ordine, multos Angelos, qui appropinquantes dixerunt quatuor Angelis mihi assistentibus: Venimus nomine DEI ad istam creaturam, ut ipsam comitemur, ducamúsque ad quendam locum nobis à Domino constitutum. Et conversi ad me, dixerunt mihi: Soror nostra, venimus nomine DEI, ut te abducamus: visne ire nobiscum, unà cum istis tuis sanctis Angelis, qui etiam te deducunt, & comitabuntur? Ego stupens id, quod mihi dicebatur, respondi, me velle, ac desiderare, ut in me impleatur Divina voluntas. Hoc dicto, venerunt quatuor Angeli cum cæteris, & cooperuerunt me pallio coloris amœnissimi, quasi cœlestis, valde cærulei & lucidi, intexti splendidissimo auro, duxeruntque me tali tamque arcano modo, ut quasi me non viderim, neque senserim, donec me reperissem in Templo Regio sancti Benedicti, circumdatam ab omnibus illis beatis Angelis, qui me duxerant, & collocatam ad pedes Sacerdotis Religiosi, eo tempore porrigentis sacram Eucharistiam alijs pijs hominibus, unde & ego eam ex manibus ipsius suscepi, quem, puto, bene agnovissem, si illum deinde vidissem. Post sumptum Divinum Sacramentum me inveni in quadam magna & interiore profunditate, vidi que me conversam quasi in quoddam sepulchrum, in quo quiescebat cadaver Christi Domini, ad cuius pedes prostrata ipsum adorabam, & venerabar admirandis affectibus, quos mihi Dominus communicabat, erantque modo commiserationis ac doloris, propter mortem & passionem Divini Agni, quem Æternus ejus Pater pro salute hominum tradiderat ad mortem in manus peccatorum; modo gaudij, propterea quod viderem jam cessavisse afflictiones, dolores, ac tormenta, & crucem mei amantissimi Domini, & mundum naturamque humanam salvatam, ac redemptam ex captivitate diaboli per eundem Dominum, & valore pretiosi ipsius sanguinis; atque etiam, quòd

brevi illum essem visura gloriosum & resuscitatum suà proprià virtute, ac impassibilem. Hæc omnia simul, & alia, quæ mihi Dominus communicabat, me mirabiliter afficiebant. Post hoc fui reducta ad meum Angelum ab iisdem Angelis, qui me deduxerant, & illo triduo perseveravi in dictis affectibus. Adveniente die Dominicâ Resurrectionis, sub diluculum agens cum DEO, vidi sacratissimam animam Salvatoris, in specie Divini, speciosissimi & ardentissimi, lucidi ac splendidissimi Solis, qui se collocans quasi in conspectu sui sacratissimi cadaveris, illi appropinquabat, quoad usque contingeretur à Divinis ipsius radijs, & sic se infudit sanctissimo corpori, vivificando illud ac animando ad motum omnia ejus sacra membra: quo mysterio peracto, surrexit admirabiliter Dominus suà proprià virtute, resuscitatus, gloriosus, ac retinens stigmata suorum vulnerum in latere, manibus, atque pedibus, & tanquã victor ac destructor mortis. Ego sui magno interno gaudio repleta, propter gloriam istius Domini, & quando ad me redij ex raptu, non vidi ipsum amplius.

Hæc visio fuit tam admiranda, quam proficua, de qua dubitari potest, fuerintne istius ad sanctum Benedictum duntaxat spiritalis, cum ipsa non potuerit se eo conferre corporaliter? hoc enim fuisset petere miraculum, & DEUS approbaverit bonum modum, quem ea in re observaverat. Nihilominus potuit utique Divina Majestas plus illi dare, quam petiverit, atque facere, ut eam Angeli ducerent corporaliter (quamvis modo invisibili hominibus) utque ibidem re ipsa ac verè sumeret sanctissimum Sacramentum ex manu Sacerdotis: quod quidem ita fuisse factum, intellexit (anno 1614) à suis Angelis.

Denig, voluit Dominus suam Familiam recreare, deducendo illam operâ Angelorum ad ipsum sanctum sepulchrum, ubi fuerat sepultus, quemadmodum ipsa refert:

Quodam die, ait, me duxerunt mei sancti Angeli per quandam longam viam suavissimè olentem, & virentem, atque rapti in ecstasim, inveni me tandem in magno templo, in cuius quodam sacello vidi se-

pulchra

pulchrum cum prægrandi lapide sepulchrali, aliquantum elevato à terra, versus anteriorem Capellæ partem. Contuli me eò, & adoravi sanctum illum locum, utpote sepulchrum, quod ego valde opraveram videre, ubi fuerat repositum corpus meum Domini, milliesque illud modò ad unam

ejus partem, modò ad alteram me collo- cando, amanter consalutavi. Post hoc fui ducta per quasdam civitates, & ego ferventissime commendabam DEO necessitates illorum populorum, ut Divina Majestas illos converteret, atque ità cessavit visio, & inveni me in lecto.

CAPUT XVIII.

De Resurrectione Christi Domini.

Vando advenit dies Paschatis, summo mane vidi Christum Dominum resuscitatum, gerentem stigmata suorum sacratissimorum vulnerum in manibus, & corpore impassibili, atque glorioso, coram sacratissima Virgine Domina. Nostra, & ex speciali ipsius illustratione interna, vidi illum distribuentem quàm amantissimè ac benignissimè omnibus suis creaturis, volentibus illa acceptare, & ijs rectè uti, bona & merita, quæ suà sacrâ morte ac Passione pro nobis obtinuit, quæ admodum Pater, qui suis filiis, quos enixe amat, distribuit panem, quem suo sudore, & labore illis est lucratus; atque ego indigna etiam accipiebam meam partem cum magno solatio ac desiderio obtinendi ea bona, quæ iste Dominus ac Pater noster, tam libenter, & cum tanto amore nobis communicabat, sensiq; deinceps tantam famem ac sitim illorum consequendorum, ut nescirem quâ ratione sedarem hanc sitim, nisi accedendo ad Divinam Majestatem, & sumendo ipsum in sanctissimo Sacramento, sicut feci toto Paschate.

§. I.

Alias conspexi Christum Dominum, qui cum magna Majestate stabat brachio dextro exporrecto in altum instar benedicens, & altero amplexabatur crucem, ornatam vexillo, quòd in illa sacra cruce viciisset mortem, diabolum, & peccatum. Erat Divina Majestas propè nuda, eum in

modum, quo solet pingi in sua Resurrectione, & ad latus suum habebat sellam, supra quam jacebat vestis, quæ erat instar pluviæ, & videbatur mihi esse confecta quasi ex pretioso purpureo holoserico, habebatq; ornamentum circumquaque elegantius, quàm cogitari possit, ex gemmis diversorum colorum, erant enim aliæ candidæ, aliæ rubræ, aliæ virides, quæ recreabant animam, ac ad se attrahebant. Desigebam in illa veste oculos, tantumque non magis quàm in Christo Domino, atq; imaginabar mihi, essetne eadè, quâ ipsum ter quaterve videram indutum in Festis sanctissimi Sacramenti, de qua mihi dixerat, quòd significaverit gloriam & puritatem suæ sacratissimæ Humanitatis; quamvis aliunde mihi fuerit visa esse diversa, & dicebam intrà me: Quid potest significare ista vestis exuta & separata à suo sanctissimo corpore Christi Domini, cum ipse, quod semel amore nostri, & pro nostra salute assumpsit, nunquam dimiserit? Hæc mihi cogitanti aperuit Divina Majestas, qualis esset, dicendo mihi: Ista vestis, quâ vides separatam à meo corpore, id quod tibi accidit adeò captu difficile, quia dicis me, quod semel assumpsit & indui amore hominum, nunquam amplius dimisisse, quod est verum, non est illa quam esse cogitas, sed est vestis meæ mortalitatis & meorum dolorum, ac laborum, & ignominiarum, atque crucis, quâ erat induta mea Humanitas, ut illis satisfacerem meo Æterno Patri pro offensis hominum, ipsosq; adjuvarem, & eruerem ex potestate diaboli, quod per meam mortem est completum,

Ee

itâ

ita ut omnia sint reparata: meo quoque Aeterno Patri est satisfactum, & homines liberati sunt à diabolo, ac peccato. Quapropter die meæ Resurrectionis exui istam vestem meam mortalitatis, & dolorum ac laborum, quam hic vides tam pretiosam, & adeo exornatam omnibus meis meritis, quæ meis doloribus & cruce obtinui, & lucratus sum pro me, proque omnibus hominibus, qui illis voluerint bene uti. Hoc audito fui repleta magno solatio, & recreata illo meo mentis excessu.

S. II.

Alio die Resurrectionis, sub horam tertiam matutinam, agens cum Domino, me inveni quasi ante sacratissimum ipsius sepulchrum, in tanta solitudine & silentio omnium creaturarum, atque in loco tam Divino & cœlesti, ut ibi videretur adesse ipsemet DEUS. Statim aspexi, & vidi supra illud sacrum sepulchrum apparente Divinum quendam, pulcherrimum, lucidum, ac resplendentem Solem, qui habebat colorem quasi vivacissimi rubini, & pretiosissimi, videbaturque summè exornari quadam mixtura purissimi ac defecatiissimi sanguinis. Ille Divinus Sol, se cum suis radijs, qui erant ex cœlesti purissimo auro, & splendidissimi, illuminando totum illum locum, incepit movere instar Divinæ & cœlestis Avis, concutientis alas, & vibrabat scintillas ignis, ac lucis divinæ, & splendoris. Hic ipse motus duravit modicum, & subito se divinâ virtute elevavit, erexitque ingens lapis, qui incumbebat sepulchro Domini, ac tum Divinus ille Sol ingressus est in eum beatum locum, feriensque cuspidibus suorum resplendentium radiorum pectus cadaveris, incepit illud vivificare; quia sanctissima ea anima Domini intravit Divinâ suâ virtute in sacratissimum suum corpus, occupatumque in momento resuscitavit gloriosum & resplendens, ac impassibile. Et postquam Dominus Majestatis hoc modo constitisset supra lapidem sepulchralem, ostendens infinitudinem suæ virtutis, potentiae, & fortitudinis, fuit circumdatus ab omnibus illis

sanctis animabus, quas magna ipsius Majestas eduxerat ex limbo (id quod mea anima etiam viderat præterlapso die Sabbati, quando ipsi fuit manifestata confusio, ac timor diabolorum, intrante Domino in illam regionem tenebrarum, nec non gaudium & solatium illarum sanctarum animarum, in adventu Domini sui ac Redemptoris, quem tot expectaverant annis. Erant præterea ibi sublimes in aere Angeli, qui ipsum laudabant, benedicebant, adorabant, tanquam suum DEUM, & Dominum.

Manfit aliquo tempore supra illum lapidem, & ego videns tam gloriosum, quem præterito die Veneris videram ita in aere habitum, ac tantopere desieveram, volui me prosternere ad sacros ipsius pedes, etiamque jam proximè accessissem, dixit mihi Dominus: Siste, Marina, nolime modo tangere, postea me adhuc videbis; aspice tantisper, ac attentè considera; & cognosce has meas plagas, & vulnera meorum pedum, & manuum, ac lateris, quæ pro te, & pro omnibus sum passus; aspice illa bene, & videbis eorum virtutem. Tunc mea anima rapta est in ecstasim, contemplando illas sacras aperturas, pulchriores & splendidiore universis lapidibus pretiosis, omnibusque divitijs creatis; quando autem ad me redij ex illo raptu, inveni me in meo angulo. Post sesquihoram iterum ipsum vidi resuscitatum eo modo, quo illum antè videram, dixitque mihi: Quid hic agis, Soror? quomodo nunc es constituta, dum me vides jam resuscitatum & gloriosum? cessaveruntne jam tuæ lachrymæ? æquum enim est, ut qui plorat, capiat solatium. Cum ita contemplerer Dominum Majestatis, & audirem Divina ipsius alloquia, fui repleta magno solatio, & gaudio, atque adeo absorpta, ut non potuerim ullum verbum respondere. Tunc mihi dixit Divina Majestas: Pax tecum, Marina, ab eo enim ad visitandam meam sanctissimam Matrem; significans mihi, quod jam alibi ipsam invisisset, & hoc dicto discessit, ego autem affluebam solatio, quamvis notè absque cruciatu dolorum, quos

patiebar.

S. III.

§. III.

SEquenti Dominicâ *Quasi modo*: ipsum conspexit similiter gloriosum, atque unâ sanctos Patres, quos Dominus eduxerat ex Limbo, qui comitabantur ejus Majestatem, cum multis Angelis ei inservientibus, ipsumque adorantibus, quemadmodum etiam illum videram in mysterio gloriosæ Resurrectionis. Nunquam potuit mea anima intelligere, qualis fuerit ille locus, in quo erat Dominus Majestatis: cum enim ipsa non habeat, neque in hujusmodi occasionibus mysticis sciat plus, quam ipsi dicatur vel concedatur, eo est contenta, siquidem non habet jus ad amplius aliquid exigendum. Tantum vidit, illum locum fuisse honoratissimum, & convenientem Divinæ Majestati, ubi etiam erat quædam Persona spectabilis, quam eatenus non viderat, quæ se celerrimè provol-

vit in genua coram Christo Domino, & manibus junctis cum singulari affectu dixit ad Dominum: DEUS meus, & Dominus meus. Tum illi Dominus respondit cum magna majestate: O Thoma, quia me vidisti, credidisti; beati, qui me non viderunt, & credent. Quod ultimum verbum dicens Dominus, aspexit me oculis indicantibus immensam charitatem; unde concepì magnum affectum amoris ac reverentiæ; & fui abrepta, ut non viderim sanctum Thomam tangentem vulnera Domini, quia, sicut dixi, non plus video, quam quod doceor, in his mysterijs.

Aliâ hebdomadâ Paschatis, cum vehementer essem afflicta, vidi meos sanctos quatuor Angelos, qui assumebant diversa musica instrumenta ad me recreandam; cantabant autem celebrantes triumphum Dominicæ Resurrectionis.

CAPUT XIX.

De Ascensione Domini, & extraordinarijs gratijs, quas illi hoc Festo præstitit.

§. I.

Postquam advenisset Festum Ascensionis, fui in spiritu ducta ad quendam campum, seu montem, ubi vidi Christum Dominum indutum splendidissimâ & pretiosissimâ veste, quæ tota erat distincta gemmis. Ostendebat se vehementer lætari eo die, quod esset ascensus ad Patrem, & sedens ad ipsius dextram, recepturus præmium suorum laborum. Hoc ego animadvertens eram partim plena solatio & gaudio, quod viderem meum Dominum tantopere honoratum adeo pretiosâ veste, quæ significabat sacratissima ipsius merita, & abeuntem ad suscipiendum præmium, honorem ac dominium omnium creaturarum, tam justè ipsi propter illa debitum; partim verò aliquomodo tristabar, ac dolebam, quod abiret ac migraret, ut non

potuerim id dissimulare, neque cohibere uberes lachrymas, dicendo ipsi: Denique Dilecte mi, ac Domine, vis abire, & nos derelinquere? Divina verò Majestas me solabatur, ac dicebat: Ecce ego abeo, aperturus viam ad cælum, ut possitis in illud ingredi, referenturque vobis portæ, quæ tot annis sunt clausæ, quin ullus hominum potuerit eò introire. Nunquid etiam ignoras, quod licet abeam ad meum Patrem, maneam tamen unâ hic vobiscum in terra? Tace ergo, & cape inde solatium. Audiens mihi hæc dici à Domino, affuebam magno solatio; & quasi jam acquiescens, dixi illi: Mi Domine, & Dilecte mi, antequam abeas, vultne Tua Majestas mihi eam præstare gratiam, ut me permittat osculari suam pretiosam vestem Divinorum suorum meritorum? Divina Majestas mihi respondit quàm amantissime: Omnino, osculare illam, licet; tua enim est, cum tu quoque sis illius particeps, eò quod

Ec 2

ista

ista mea merita sint etiam tua. Hoc auditō magis exardescēbam amore hujus Domini, dixique illi: Mēāne, mi Domine, vis, ut sit hęc vestis, atque tua merita? & thesauros, quos promeruisti, ac obtinuisti tuis tormentis, doloribus & cruce, nec non obedientiā, quam tuo sacratissimo Patri exhibuisti, vis esse meos; illōsque dare tuæ malæ, ac ingratae servæ? Respondit mihi Divina Majestas: Nonne scis, liberos, qui non fuerunt parentum suorum proditores, esse ipsorum hæredes necessarios, haberēque jus ad illorum bona? Itā tibi competit jus ad hęc bonā, & merita mea. Atque dum hęc verba tanto cum amore & solatio meo diceret, apprehendit lateralem suæ sacratissimæ vestis partem, admovēnsque ipsam ad me, porrexit mihi eandem exosculandam: propter quam gratiam ac favorem, fui repleta ingenti consolatione. Deinde vidi ex illo monte ascendisse Divinam Majestatem ad Cælum, præsentibus sanctis Apostolis, ac sanctissimā Virgine, Dominā nostrā. Ego partim sum exhilarata, & abundavi solatio, partim autem fui quasi desolata ac tristis, atque hoc modo transegi totum illum diem.

Alio die Ascensionis 1613. cum graviter ægrotarem, videbam ascendentem Dominum Majestatis cum magna pompa ad Cælum, & ascendebam post illum in spiritu. Postquam autem pervenissem ad illam cœlestem Jerosolimam, confugi ad unam ipsius partem, ac si me reciperem ad locum securum, unde non essem expellenda. Sed adfuerunt Angeli, ut me monerent, esse mihi exeundum: ego verò reponebam, me non exituram. Durante hac piā contentione, venit ipse Christus Dominus, & vocavit me, dicens mihi: Veni mecum; & ego illum fui sequuta, reduxitque me ad meum lectulum.

§. II.

ALio anno mihi agenti cum Domino, die ipsius Ascensionis, vehementerque afflictæ, propter toleratos præteritis diebus multos dolores, dixit Divina Majestas cum

suavi quadam & gratiosa dissimulatione: Dic mihi, quæso, quomodo non venisti mecum? Quando mihi hoc dixit, erat in cælo circumdatus magnā multitudinē Angelorum, & Beatorum Spirituum. Ego respondi: Tua Majestas me non duxit, & ego sum tam mala, ac tanta peccatrix, a deo plena defectibus, ut me non debuim præparare ac disponere pro celebrando hoc sacro Festo. Bene habet, aiebat Dominus, noli affligi; quasi mihi significaret, non esse istam causam: & præcepit meis Dominis Angelis, ut me ducerent ad Cælum, velle enim se mihi impertiri suam sanctam benedictionem, qui me subito duxerunt. Erat Christus Dominus dilectissimus noster Servator, stipatus plurimis Angelis, qui illum adorabant, eique inserviebant. Prostravi me ad ipsius pedes, ut susciperem ab illo sanctissimam benedictionem, ubi me Dominus diu detinuit. Advenerunt autem continuo multi sancti cœlites & beati, ad me videndam, & mihi gratificandum: sed ego itā eram immersa in Domino, ut illos vix agnoscerim, præterquam Beatissimam Virginem, & sanctum Joachimum ipsius Patrem. Omnes veniebant cultissimi, & festivè ornati. Dedit mihi Dominus suam sanctissimā benedictionem, uti mihi promiserat, ac deinde quā affabilissime ac suavissime mihi dixit: Quid vis, ut tibi modo dem? insinuando, se velle mihi præstare aliquam magnam gratiam. Tum ego valde folicita, & quasi inadvertenter elevavi modicè vestem, quā eram induta, ut susciperem, quod mihi Dominus volebat dare, & Divina Majestas ter iniecit in meum sinum multos pretiosos lapides, ac elegantia cimelia, tantamque copiam donorum ac thesaurorum, ut obstupuerim & fuerim attonita, ac valde confusa, & pudefacta, videndo me tam divitem, & abundantem talibus thesauris: alia verò ex parte, non me capiebam præ gaudio, voluissēque dispertere omnes illos thesauros, ac divitias intrer illos Beatos sanctos, qui venerunt ad me videndam; unde incepti omnes indiscriminatim invitare, rogans demisse, ut acciperent, & auferrent ex meo sinu, quod

quod ipsis maximè placeret. Etiam invitavi meos quatuor Dominos Angelos, ac præsertim sanctum meum Angelum Custodem, rogando illum, ut ista acciperet, servaretque pro se. Sanctus autem meus Angelus Custos me aspexit quasi subridendo, ac dixit mihi: Serva tu illa in arca, seu archivo tuæ animæ, quia tua sunt. Atque tunc visæ mihi statim fuerunt omnes illæ divitiæ intimè pervasisse meam animam, ita ut fuerit vehementer ditata, & recreata, adeoque contenta, ut noluissem discedere ex illo sancto loco. Verùm peracto Mystério, mei Domini sancti Angeli me reduxerunt ad meum cubiculum, & lectum, ubi me reperi.

Ex hac visione apparet, quàm sit proprius ejus, qui est perfectè præditus charitate, nolle extolli propter dona DEI, retinendo ea sibi soli; sed desiderare & procurare, ut ijs omnines fruantur, ac ad ipsa illos invitare, & quomodo illa idcirco non perdat, imò intimam eorum possessionem capiat.

Alio anno 1617. in eodem Festo, cum essem vehementer afflicta, mihi dixerunt mei sancti quatuor Angeli: Veni Soror, & videbis aliquid ex hoc Mystério. Subito elevata in spiritu veni ad locum, in quo erat Christus Dominus cum suis sanctis Apostolis, aliisque hominibus, & acsi essem aliquantum remota, magnopere anhelabam, ut illi appropinquarem. Dominus me aspexit, dixitque Angelis, ut me ad ipsum adducerent. Cum essem juxta illum, incepit flere; Divina Majestas autem imponens suam manum meo capiti, me solabatur, dicendo: Noli affligi, quia brevi pro te revertar. Tunc ipsum vidi ascendentem, modo & majestate admirabili, ut adverteretur ascendere suâ propriâ virtute, jamque illum videbam quæ DEUM, jam quæ Hominem, usque dum se meo aspectui subduceret, ac tum redij ad me. Sub vesperum ejus diei mihi dixerunt Angeli: Semper hic hæres oclusa, bonum erit, si visitaveris locum, in quo fuit Dominus, quando erat ascensurus ad cælum. Adverti me ab illis indui veste fuscâ, instar peregrinæ, cum iisdemque conversando, susceptum iter sum prosequurâ, non absque mo-

lestia: Perveni ad quendam locum, ex quo Dominus ascendit cælum, vidensque ibi in lapide signa quasi ipsius vestigiorum, venerata sum illa, & postquam ibidem indulissem aliquantulum devotioni, fui abducta. Quando verò ad me redij ex ista visione, adverti me tam fatigatam, quàm si re ipsa iter pedibus corporaliter confecissem.

§. III.

ANNO sequenti 1619. die Ascensionis manè incepit mea anima habere indicia, quæ illi Dominus solet præbere, quod ipsi esset præstiturus aliquam extraordinariam gratiâ, & visæ sibi est aliquoties quasi momentaneè esse in eo sacro loco, in quo Dominus ascendit cælum. Ego pro meo consueto timore me conabar abstrahere, & horâ diei duodecima cum dimidia, dum agerem cum Domino, venit ad me sanctus meus Angelus Custos, atque cum sancta quadam vivacitate mihi dixit: Anima mea, quare negligis & quodammodo reformidas gratias, quas tibi Dominus vult conferre? Veni nunc mecum, volo enim te ducere ad illum sanctum locum, in quo Dominus ascendit ad cælum. Et continuo admirabiliter ac in momento me constituit in eo sacro loco vehementer obstupescentem, & quodammodo attonitam, ut vix adverterem ubinam essem, atque sanctos, qui aderant, non nisi confuse viderem. In hoc mentis excessu, conspexi Majestatem JESU Christi Domini nostri: quod me summo affecit solatio, & Dominus me statim est peramanter intuitus Divinis oculis, compellendoque me de nomine, dixit: Marina, quid hic agis? die, mea Anima, quis te duxerit ad hunc locum? tangensque meum caput suâ sacrâ manu, dedit mihi suam sanctam benedictionem, atque ita cessavit ille raptus, post quem nihilominus continuavi illam claram visionem Christi Domini, qui supra lapidem ibi aliquantum eminentè, statuit suos sacros pedes, & cum maxima majestate, stipatus infinitis Angelis, ipsi interservientibus, incepit suâ propriâ virtute, tam divinè & mirabiliter ascendere, ut mea anima summo opere

obstupuerit, defixisq; suis oculis in suum DEUM, diu fuerit ejus aspectu fruita. Subito autem ipsam incesse ingens cupiditas comitandi suum DEUM ac Dominum, & conversa ad suum sanctum Angelum, dixit illi: Angelemi, duc me unâ cum meo Domino, per temetipsum te rogo, Angelemi. Misertus mei sanctus Angelus, dixit mihi: Libenter, Anima, libenter, habeo enim à DEO facultatem id faciendi. Hoc audito, mea anima existimabat propter abitis desiderium, quo tenebatur, sibi esse quàm celerrimè ascendendum, accinxitq; se citissimè ad ascensum. Sed sanctus Angelus ipsam detinuit, dicendo: Expecta, Anima, quò vadis? nunquid fortè velles ascendere; statimque me deduxit ad aliam partem illius montis, & ex eo loco me admirabiliter duxit ad cœlestem Jerosolymam, ubi vidi res arcanas & stupendas, nec non Majestatem Christi JESU Domini nostri, sedentis ad dexteram sui æterni Patris. Quamvis non viderim, quomodo fuerit exceptus, id namque jam fuerat peractum; vidi tamen infinitos Angelos, qui in illa cœlesti Jerosolyma, cum admirabili harmonia cantus & instrumentorû musicorum, benedicebant ac laudabant suum Creatorem propter gratiam, quam illis & universo generi humano præstiterat, dando ipsis suum Filium, factum Hominem pro homine; benedicebant quoque ac adorabant, & laudabant illam sacratissimam Humanitatem Verbi Divini Incarnati, atque prostrati in ejus conspectu protestabantur, illum esse suum verum DEUM, Regem ac Dominum. Cœlestis illa Jerosolyma videbatur tota ardere, & conflagrare Divino igne amoris, & laudum. Attonita mihi ob solennitatem tantæ festivitatis, dixit sanctus Angelus: Eja, Soror, veni mecum, ducam te ad Dominum, jam enim est tempus. Duxit me ad Majestatem JESU Christi Domini Nostri, & prostravit me in ipsius conspectu, dixitque statim Dominus: Opportunè venisti Anima, quia nunc adest tempus, ut conferam magnas gratias meis creaturis. Surge, & suscipies mea dona. Surrexi, & Dominus suis proprijs sacris manibus

injecit in meum sinum plurimos admirabiles ac odoriferos flores, qui erant diversarum specierum, nec non gemmas, differentes colore, pretio, ac virtute. Quando me vidi tam felicem ac ditam illis thesauris, acceptavi illos cum magna aviditate & solatio, apprimendo mihi ipsos fortiter. Et sic celerrimè confurgens, abibam contentissima ac lætissima, absque ulla alia consideratione.

Cùm Dominus Majestatis videret meâ festinationem, & inadvertentiam, dixit mihi graviter, & amanter: Quorsum ita properas, Anima? revertere huc. Quod audiens, statim redivi confusa & pudefacta, atque Dominus mihi suaviter dixit: Quorsum ibas anima? dic, age, quid cogites facere cum his thesauris, quos tibi dedit. Respondi cum verecundia, & confusione: Nescio, mi Domine, & mi DEUS. Quod tu vis, quòdque tuæ sanctæ voluntati fuerit consentaneum, id ego totum volo facere, & nihil aliud. Ecce (ajebat Dominus) isti thesauri, quos tibi dedi, & suscepisti ex mea manu, deponendi tibi sunt in mea Ecclesia, atq; hoc te oportet facere per tuum sanctum Angelum: quo dicto mihi est impartitus suam sanctam benedictionem. Sanctus autem meus Angelus Custos me, duxit ex eo loco ad meum angellum, dixitque mihi: Quiesce modo Anima, meum erit respondere, juxta præceptum Domini, pro deposito ipsius thesaurorum.

Alio Festo Ascensionis manè 1614. vidi aperiri cœlos, & dixit mihi Dominus: Vide, quid fiat in illa cœlesti Jerosolyma, & quomodo illic vivant animæ. Subito ipsû vidi ascendentem ad cœlum, comitantibus illum millionibus angelorû, & ego sum sequuta Divinam Majestatem, immiscuique me illis cœlestibus spiritibus, donec accessissem ad pedes Christi Domini, quibus me affixi; & cùm me indè vellent suaviter repellere, ego nolebam abire, quoad usque dixit Dominus: Relinquitte ipsam, quia descendam, quando peragetur Consecratio in Sacrificio Missæ, quæ dicitur (hoc autem accidit dum inchoaretur) actum ipsa quoque descendet. Tempore igitur Consecrationis Dominus descendit, atque

tunc descendi cum ipso & ego. Dum autem conquererem, eo quod ducerem deorsum, dixit mihi Dominus: Quid vis? nonne me hic habes? & manifestavit mihi modum, quo existit in sanctissimo Sacramento Altaris.

§. IV.

In sequentibus visionibus Dominus ostendit, quanto profunderetur amore hanc suam Famulam; ipsa vero vicissim, quantum suos amaret proximos, sic verbis ait: Dum aliquando mane (die 27. Maji, anno 1620.) agerem cum DEO in vigilia Ascensionis, sensi affectum lætitiæ & consolationis ex eo, quod nobis hoc Festo repræsentat sancta Mater Ecclesia, de Christi Domini Nostri Ascensione ad cælos, in qua complevit omne nostrum bonum, ac remedium; aliunde verò retardabat hunc affectum memoria solitudinis, in qua esset relinquenda Beatissima Virgo, Domina Nostra, & sancti Apostoli, propter absentiam sui DEI ac Magistri, & quasi id etiam me concerneret, dixi ad Dominum dolens: Domine mi, & DEUS mi, ergone denique abis, & relinquis me solam? Dominus verò qui aderat, respondit cum summa charitate: Non abeo à te, Anima, quia etsi tibi videar à te discedere, manebo tamen tecum, & tu manebis in me, atque si abivero, tuo modo intelligendi, mittam tibi spiritum sanctum, qui te replebit bonis ac thesauris. Audivi dicta mihi à Domino, cum magna confusione & verecundia, ac respondi: DEUS mi, & Domine mi, infinita sunt misericordiæ, quas à tua Divina bonitate suscepi, sed tanquam miserabilis creatura, ac vas testaceum malè excoctum, omnia effudi, & nihil inde profeci, ideòque mi Domine, timeo me ipsam, nè sim, quæ semper fui. Respondit Dominus: Anima, divitias, quas ego tibi dedi, ac donavi, habes, neque perdidisti, sicut tibi videtur, & dicis: ego enim meâ manu illas tibi contuli, dedique auxilia, & præsidia pro conservandis his bonis ac thesauris, quos tibi do, ut sit difficillimum illos perdere. Quod verum esse, clarè videbis die tui particularis judicij, ubi hæc o-

mnia, cum incremento, & absque diminutione, comparebunt in meo conspectu, ac in præsentia tuorum sanctorum Angelorum. Postquam hoc cum ingenti confusione audivissem, dixit Dominus: Vale nunc Anima, *Poststridie, ipso Festo Ascensionis mane mihi loquuta est Divina Majestas, dixitque amanter: Quid agis, Anima? Jamne affluit solatio tuus affectus? scias velim, quod tibi sim præstiturus novam gratiam, antequam abeam, quemadmodum tu dicis, quæ est, ut te prius invitem ad convivium, mecumque comedas ad meam mensam, ex meo Divino pane. Audivi, quod mihi à Domino erat dictum, & admirata sum ipsius bonitatem, obtulitque se statim meæ memoriæ magna molestia & afflictio, quæ patiebatur quædam persona, & tentationes ac pericula salutis, quæ fortè esset incursum, nisi illam Dominus specialiter adjuvaret, ideòque dixi Divinæ Majestati Domine mi, & DEUS mi, cum mihi velis exhibere hanc misericordiam, de qua loqueris, ex mera tua bonitate, obsecro te, præsta mihi & istam, ut convivij, quod mihi vis instruere, unâ sit particeps hæc persona afflicta, & in necessitate constituta. Audivit Dominus, quod illi dixi: visa verò est ejusdem Majestatis id dissimulasse, neque mihi respondit. Quod ego advertens, iteratò idem petivi à Domino, & majore affectu. Adhuc tamen tacebat Dominus, quasi quoad id sentiret difficultatem, vel illam præferret. Rursum tertio idem à Domino postulavi, longè vehementiore affectu denuò supplicando, ut per viscera suæ clementiæ & misericordiæ mihi faceret eam gratiam, & miseretur illius creaturæ. Tum Dominus videns meam pertinacem importunitatem, dixit: Volo tibi præstare hunc favorem & gratiâ, quam à me tam seriò petis, ac tanta cum charitate. Cum enim David adhibuerit suæ mensæ claudum, eo quod esset filius sui magni amici Jonathæ, æquum est, ut ego idem suo modo faciam, propter animam, quam amo. Maximo solatio afficit meam animam præstita mihi à Domino gratia, quam ab eo postula veram, unâque*

que etiam ipsam replevit summo pudore, verecundiâ & confusione, idque merito, propterea quòd Dominus dixerit, se illam mihi præstare, egi que illi magnas gratias pro omnibus, quamvis non quantas debebam. Interea diabolus comparuit coram Domino vehementer iratus & furens, dicens Divinæ Majestati, quomodo & quare facturus esset, ac faceret rem hujusmodi, permittendo accedere ad suam Divinam mensam tantum peccatorem, quantus esset ille homo, & tam perversum? non oportere id fieri, ideòque nè id ullâ ratione Divina Majestas faceret. Videns Magnus Dominus Noster ac DEUS audaciam ac temeritatem diaboli, cum maxima majestate & modo terribili ei dixit: Apage, nefarie proditor, tunc audes & prælumis cõparere coram me, cum tu sis causa tantorum malorum? apage abominabilis mendax, ac deceptor. Animadvertens diabolus vocem Domini, verborumque ipsius majestatem, incepit tremere, & cum ingenti metu ac timore evanuit. Ego verò hærebam attonita, & admirabunda, quòd viderem talia.

§. V.

PAulò post vidi meos Dominos Angelos, diligenter parantes mensam tripedaneam, compactam ex tabulis aureis purissimis, quales esse solent abaci elegantiores: cõoperuerunt illam pretioso velo, & subito vidi venientem cum maxima majestate, stipatum multis sanctis Angelis, Christum Dominum, qui accedens ad mensam, ei assedit in sella. Erant ibi etiam aliæ minus conspicuæ, sella enim Christi Domini fuit spectabilissima. In his ad dexteram Domini, jubente ejusdem Majestate, confederunt quidam Sancti, qui, meâ opinione, erant Apostoli; ac deinde coniecit Dominus oculos in me; adduxerant enim me illuc mei Domini Angeli, dixitque Dominus: Accede, mea Creatura, ac asside meæ mensæ, comedisque ex meis cibis, quemadmodum tibi promisi. Audiens meâ anima id dici à suo DEO, valde fuit confusa & pudefacta. Sed Dominus

iterum dixit: Asside nunc meæ mensæ, Anima mea, sicut tibi dixi; præcepitque illis sanctis Angelis, qui erant mecum, ut meò adducerent. Assedi, sicut iussa fueram à Domino, cum maxima verecundiâ & confusione, ac tum sancti Angeli posuerunt in illa mensa coram Domino grandè pelvim, quæ videbatur esse expurissima, crystallo, plenam parvulis tortis candidissimi & bene pisti panis. Dominus conjunxit manus, & elevavit suos sacratissimos oculos ad cælum, deditque suam sanctam benedictionem illi pani, deinde Divina ejusdem Majestas accepit unam ex illis tortis, posuitque ante me, quia ego sedebam è regione Domini, & dixit: Accipe, Anima, comede hunc Divinum cibum, quem tibi meâ manu porrigo: erit tibi solatio, & multum proderit. Cum id audirem dici à Domino, inclinavi me, & cum magna reverentia admovi meum os illi tortule, ut ipsam exoscularer, ac venerarer. Quando verò elevavi caput, jam non aderat, sed intimè pervaserat meam animam, quæ experiebat speciales affectus, & solatium in suo DEO. Postea Dominus distribuebat ijs Sanctis Panem illum Divinum, quem ubi quibusdã eorundem Sanctorum porrexisset, vidi duos Angelos celeriter venientes ac adducentes illam personam, constitutâ in necessitate, pro quâ ego Dominum oraveram, ut eam admitteret ad mensam; postquam autem fuisset adducta, staret; ad finem illius mensæ, ac tremere, ij, quibus Dominus distribuebat Divinum Panem, ponentes quàm amantissimè manum super ipsius humeros, ut accederet, imposuerunt ejus ori, Domino volente, unam illarum Divinarum tortarum, quam non amplius vidi. Deinde ubi se prostravisset humi, reduxerunt ipsam sancti Angeli, & Dominus cessavit distribuere illum sacrum Panem ijs Sanctis, atque subito fuit finitum illud mysticum convivium, & Dominus Majestatis, datâ nobis omnibus suâ benedictione, surrexit à mensa, ac abivit cum omnibus illis sanctis Angelis, & cum ea magna majestate, quâ venerat. Nihil dubito, quin ea persona afflicta, in eo loco, in quo erat, senserit fructum illius refecti-

onis,

onis, dederitque ipsi Dominus novas vires, & robur spirituale, pro tolerandis suis afflictionibus.

§. VI.

Post tres abhinc horas, dum agerem cum DEO, sensit mea anima præsentiam Christi Domini, quem ego non vidi, sed videntes ipsum mei Domini Angeli, mihi dixerunt: Veni huc anima, ducemus te eò, quò abit Dominus. Tunc Divina Majestas dixit: Relinquitte illam, & non urgete, quia necdum advenit hora. Reliquerunt me, & Dominus abivit, horà verò duodecimà meridianà mei Domini Angeli mihi dixerunt: Soror, eamus eò, ubi est Dominus Majestatis; & statim me duxerunt ad illum locum, qui erat mons magnus, & pulcherrimus. Pervenit mea anima cum ingenti gaudio & solatio ad suum DEUM, atque cum illo magno dolore, quo discruciabatur, eò quòd ipsi videretur abire, & illam deserere, accedebat quàm vicinissimè ad Divinam Majestatem, dicebatque dolens & illachrymans: Noli abire, mi DEUS, & Delicium meum, noli abire, neque me relinque solam, duc me tecum: id quòd sæpius iterabat non absque speciali affectu. Permisit me Dominus ad se accedere, ac dando quasi manu signum, dixit: Anima, veni mecum; junctisque suis sacris manibus, & elevatis oculis ad cælum, incepit ascendere suà proprià virtute, comitantibus ipsum infinitis Angelis, qui illum laudabant ac benedicebant. Ducebat autem Divina Majestas pauperulam suam animam adhærentem suo lateri, & juxta se. Hunc in modum ascendit Dominus cum maxima Majestate ex terra ad cælum, & penetravit omnes cælos, donec perveniret ad dexteram Æterni Patris. Fuit res admirabilissima, videre modum mysticum plenum mysterijs, quò ille Divinus Dominus fuit susceptus à suo sacratissimo Patre, qui ipsum est amplexatus eum summo amore, dicendo: Hic est Filius meus dilectissimus, in quo mihi complacui, & complaceo. Atque tota Beatissima Trinitas est summè exhilarata & recreata propter illum Dominum DEUM,

& Hominem verum, videns sacratissimam illam Humanitatem collocatam in cælo. Omnes Hierarchiæ Angelorù cælestis Jerosolymæ, cum canticis & instrumentis musicis laudabant, ac benedicebant illum Dominum, eumque adorabant, & prostrati ad ejusdem pedes confitebantur ipsum suum DEUM ac Dominum, deponebantque suas coronas ad illius sacros pedes. Videbatur ea cælestis Civitas ardere & conflagrare amore Divino, ac laudibus sui DEI; apparebant quoque copiosè in illa sacrosancta Civitate pluentes pretiosi lapides, qui erant infiniti valoris, atque etiam Angeli DEI spargebant per pavimentù hujus cæli abundanter illos pretiosos thesauros, cum ingenti lætitia & magnanimitate. Quando mea anima spectabat ejusmodi mysteria, videbatur sibi ipsi eripi, eò quòd ebria esset eo Domino, atque ab illius amplitudine absorpta, & summè appetebat infinita illa bona, quæ agnoscebat in ea specie pretiosorum lapidum, ac magnorum thesaurorù. Colligebat quàm celerrimè, quòd Dominus majestatis profundeabat, ac dispergebant ipsius sancti Angeli, donec penitus replei et totum suum sinum, & pallium, videreturque sibi esse a deo onerata, ut se non posset movere: nec animadvertere ad aliud, quàm ut cum illa aviditate colligeret, quòd ei DEUS ipsius offerebat. Postquam se vidisset locupletatam illis divitijs, aspiciebat quàm attentissimè & sollicitissimè, ubi essent ipsius sancti Angeli, ut illam quàm citissimè reducerent domum, quasi timeret nè aliquis veniret, qui ei eriperet & auferret thesauros, quos ipsa sollicitè & operosè collegerat, ac nè ijs ipoliata depauperaretur. Videntes mei Domini Angeli innocentem affectum meæ animæ, permittente id Domino, ut eà ratione mea anima posset facilius redire ad suum exilium, eò quòd alioquin iste reditus ipsi videretur allaturus magnam desolationem & afflictionem, venerunt & duxerunt me, atque collocaverunt in meo angulo, ubi me reliquerunt in magnà

ecstasi.

✽ ✽ ✽
✽ ✽ ✽

Ff

§. VII.

S. VII.

Tandem septem diebus ante Ascensionē
 anni sequentis (14. Maji anni 1625.)
 ipsam Dominus elevarit ad continuam spi-
 ritus cum sua Divinitate unionem internā,
 quin tamen propterea hic in terra intermit-
 teret, more consueto, conversationem cum
 hominibus, hunc in modum: Dum, inquit,
 quadam feriā sextā ante Ascensionem age-
 rem cum DEO, vidi Verbum Incarnatum
 in specie parvi, elegantissimi & splendidis-
 simi Infantis, circumdati undequaq; prorsus
 aureis radijs lucis ac splendoris, ut ap-
 pareret instar Divini Solis. Erat hic Do-
 minus circumdatus ab infinitis Angelis,
 qui ipsi inserviebant, & illum adorabant.
 Incepi admirari ac turbari, & extimui:
 Dominus autem cœpit evibrare quasdam
 quasi scintillas, & coruscare, atque paula-
 tim appropinquabat mihi, donec perve-
 niens ad meum pectus in me illaberetur.
 Adeo verò validè occupavit meam animā,
 eamque secum univit, ac intimè introdu-
 xit in illos splendidos radios, & intrā se
 ipsum, ut videretur egredi è meo corpore.
 Tanta fuit vehementia illius unionis. Dū
 ita aliquamdiu essem constituta, idem Do-
 minus admirabiliter paulatim & suaviter,
 ducens meam secum animam, cum comi-
 tatu omnium illorum Beatorum Spirituū,
 pervenit ad conspectum sui Æterni Patris,
 qui ipsum est amplexatus quā amantissimè;
 deinde accessit hoc Divinum Verbū
 ad sacratissimam Personam Spiritus sancti,
 qui idem fecit, atque tota Beatissima Tri-
 nitas mihi dixit (jam enim non amplius vi-
 debam mysterium Divini Verbi Incarna-
 ti) Bene veneris, Anima, in me, non absq;
 mysterio, & in mea Divina Essentia his se-
 ptem diebus manebis, donec prætereat
 dies Ascensionis, & tuum corpus nihil re-
 tinebit amplius, quā quod sufficiat, ut
 hoc tempore possis loqui & operari, juva-
 bitur autem ex meā Divina dispositione ab
 Angelo tuo Custodē: aliās enim nihil pos-
 set agere. Mansit mea anima hoc modo
 conjuncta cum suo DEO, & defixa in illa

Divina facie; meum verò corpus eā ratio-
 nē, quā dixit Dominus, quasi exanime ac
 destitutum viribus naturalibus, ut cum
 magna difficultate possem loqui, vel ali-
 quid agere, præbente mihi semper, quan-
 do erar necessarium, sancto meo Angelo
 Custodē auxilium, sicut mihi pollicitus e-
 rat Dominus. Itā perseveravi usque ad ve-
 sperum Festi Ascensionis, quo tempore me
 voluit Dominus probare, præferendo,
 quod me vellet relinquere, ac dimittere ex
 ea unione, descendendo cum mea anima
 usque eò, ubi erat meum corpusculum,
 quin id ipsa quasi adverteret. Ibi mihi di-
 xit Dominus: Anima, vale; jam enim sa-
 tis diu apud me es commorata. Tunc mea
 anima, quodammodo expergiscens ex fo-
 mano, territa dixit suo DEO: Quid est hoc,
 mi DEUS? ergone sic vis facere? addidi-
 que amanter: Velle me fallere? dies
 quem mihi promisisti, necdum præterijt.
 Respondit Divina Majestas pro suo amore
 & charitate: Bene dixisti, Anima, bene
 causam tuam egisti, volo stare meis pro-
 missis, quæ non possum non servare: ite-
 rumq; Dominus permisit meam animam
 manere in se ipso, & in eo statu, in quo fu-
 erat, donec sequenti feriā sextā, dum age-
 rem cum DEO, Verbum illud Incarna-
 tum, & Sol Justitiæ, eodem modo, quo
 venerat, quando me secum duxit, mihi
 meam animam suaviter ac divine restituit,
 existenti in ecstasi, ex qua reverſa me repe-
 ri præditam vigore & viribus ordinatis:
 sed animam meam deprehendi valde effu-
 ditam bonis celestibus, & ardentem in-
 star ignis comburentis, adeo ut ex illa deri-
 varetur in meum miserabile corpus vehe-
 mens ignis & ardor, qui me non sinebar
 quiescere, nova in dies concipientem desi-
 deria salutis animarum: hunc enim affe-
 ctum mihi Dominus communicavit in il-
 la unione.

*Modus quo superior pars anima degit in
 celo, & inferior in corpore, explicabitur in
 alijs similibus visionibus: hæc enim mysteria
 peraguntur absque separatione anima à cor-
 pore.*

CAPVT XX.

Quomodo ipsi Dominus exhibuerit spectandas omnes stationes suæ Passionis, usque ad Ascensionem in cœlos, & quandam pompam celebratam in honorem suorum vulnerum, instar triumphii, donec ad dexteram Patris confideret.

§. I.

DUm graviter ægrotarem in Majo anni 1618. invasit me desiderium obeundi, si possem, stationes mysteriorum Passionis, quæ evenerunt, quando Christus Dominus bajulavit suam crucem. Mei Domini Angeli mihi dixerunt: si vis, Soror, obire has stationes, nos te ducemus. Respondi: me nolle aliud, quàm quod vellet DEUS. Post aliquot deinde horas dixerunt: Veni, Soror, nobiscum; abreptamque me in spiritu duxerunt quasi valde procul, & constituerunt ad portam cujusdam magni palatij, unde excurrerebat via lata & longa, quæ usque ad medietatem veluti modicè declinabat deorsum, inde vero ulterius quasi ascēdebat sursum. Dum essem in atrio, dixerunt mihi Angeli: Iste est locus, in quo Dominus impoluit crucem humeris, iturus ad montem Calvarie. Statim me prostravi, & Angeli, aliique ibidem præsentés flexerunt genua: ego verò cum lachrymis, & tenerimis affectibus dicebam: Adoro te, benedicta terra, ubi meus Dominus JESUS Christus fixit pedes, seque oneravit cruce, & alia hujusmodi verba. Deinde me duxerunt per illam viam, & post certum spatium dixerunt: Hic Dominus procidit in genua, cum cruce. Prostravi me cum lachrymis & affectibus, dissuaviando illam terram, sicur prius. Post aliud intervallum dixerunt: Hic prodijt illa pia mulier, quæ ipsi obtulit linteum, pro abstergendo sudore sui vultus. Post aliud intervallum inquit: Hic Dominus vehementer fuit afflictus, & deficiebat ita, ut, si ipsum non

juvisset Divinitas, non potuisset ulterius progredi. Subitò procubui, quemadmodum omnibus reliquis vicibus, fuitque tenerius commota. Exinde post aliud ingens spatium aiebant: Hic illum exuerunt vestibus cum magna furia, & extenderunt in terra supra crucem, in eaque clavis confixerunt; ubi similiter me prostravi vehementer dolendo, & plorando. Non longè verò indè dixerunt: Hic elevaverunt crucem. In isto loco mansi prostrata, petens à Domino quasdam gratias, & specialiter id, quod tunc magnopere desiderabam; erat autem, *ut declamaretur mysterium purissima Conceptionis Domina Nostra.*

Peractis his septem stationibus, me reducebant Angeli per quandam suavissimam & amœnissimam viam; quod me sublevavit à præterita molestia, cumque per illam progrederer, vocavit me Dominus dicendo: Marina. Respondi: Domine. Et vidi illum clarissime, ibamque, ut me prosternerem ad ejus pedes, dixit autem mihi: Subsiste, cum spectaveris meas angustias, volo ut spectes quoque meam gloriam. Hoc dicto se elevavit in altum, & circumdatus pulchrâ nube, incepit se transfigurare, & comparere pulcherrimus, ac millecuplo splendidior Sole: deinde cœpit ascendere ad cœlum, & advertēbam ipsum ascendere suâ propria virtute, ideòque clamabam, nè me hic relinqueret, sed duceret secum. Tum me Angeli duxerunt ad cœlum, ubi conspexi inservientes Christo Domino millones Angelorum, cum summo honore & gloria, ac deinde vidi, quomodo adiverit Æternū Patrem, qui ipsum suscepit cum extraordinario amore, & collocavit ad dexteram suam, deditque illi sceptrum, quod representabat potestatem

universalem super omnes creaturas. Videbam id cum magno solatio, usque dum redirem ex raptu.

§. II.

Quodam die Hebdomadæ sanctæ, anno 1613. audivi Divinissimam musicam, quæ resonabat in meis auribus cum magna suavitate, & consolatione. Vehementer fui attonita, quòd Sacra Hebdomadæ, dum sancta Ecclesia est occupata decantanda ad eò dolenter Passione Divini Agni, mortui in cruce pro salute mundi, tam suavis esset in cælo musica, quamvis illa, quam audiebam, fuerit simul lugubris. Applicui me ad eam aliquamdiu auscultandam quam attentissime, & vidi pulcherrimum magnæque majestatis Angelum, sedentem in throno, tenentem instrumentum musicum, quo adhibito canebat suavissime, alij verò multi Angeli ibidem adstantes, ipsi divinè respondebant: atque dum illos auscultarem, vidi se moventes plurimos Beatos Spiritus illius cælestis Jerosolymæ, qui ordine procedentes, instar bene dispositæ & solennissimæ supplicationis, inceperunt quasi obire in gyrum illâ cælestem civitatem cum canticis & instrumentis musicis, quæ suavissime resonabant intermixtâ lamentatione, & luctuoso affectu.

Dum melius aspicerem, vidi apud portam ampli cujusdam & elegantis castelli, quod erat magnæ majestatis, stantem Christum Dominum ad dexteram Æterni sui Patris, indutum vestitu Regio, elegantissimo & pretiosissimo, cujus color significabat gaudium & læticiam mixtam tristi affectui, dolori & afflictioni. In suo capite habebat coronam regiam speciosissimam ac divinam, inque sacris ipsius pedibus & manibus, ac latere, apparebant manifestè signa vulnerum pulcherrima & splendidissima. Videndo omnia ista mirabilia, concepi interdum desiderium intelligendj hæc tam admiranda mysteria, quæ peragebantur in eâ Civitate DEI, & conversa ad quosdam sanctos Angelos, qui ibi aderant, interrogavi illos, ac petivi quàm reveren-

tissime, ut mihi dicerent in nomine DEI, qualenam esset Festum illud adeò solemne, in quo cantarentur hymni, & jucunde laudes, unâ cum hæc lamentationibus. Illi mihi dixerunt: Soror nostra, noveris celebrari Festum in hac cælesti Jerosolyma, ubi vidisti, in honorem sacratissimo-rum vulnerum Christi JESU Domini nostri, illius Divini Agni, qui tollit peccata mundi, illius humilis & amantissimi Domini, qui non aperuit os suum coram his, qui maledicebant, accusabant, & male tractabant illum Dominum ac Regem nostrum, qui pendens in Cruce inter latrones, oravit Æternum Patrem pro suis crucifixoribus; illum, qui propterea quòd sit Filius DEI vivi, æqualis suo Patri, & propter sua altissima merita fuit constitutus Rex gentium, & Dominus omnium creaturarum. Istud est, Soror, Festum, quod ex mandato Æterni Patris peragitur hodie in hac Aula cælesti, quemadmodum vidisti. Hoc auditò eum ingenti meo solatio, denuò defixi oculos, ut antea feceram, in Majestate Christi JESU Domini nostri, & vidi ipsum admirabiliter, jussu Patris sui, post acceptam ipsius benedictionem, confedisse in quodam augusto throno, referente speciem currus triumphalis, magnæ majestatis, ac magnificentiæ. Is incipiebat moveri, & videbatur trahi à quatuor sanctis candidissimis ac purissimis animalibus, quibus immixti unâ ibant multi Angeli DEI. Atque licet hæc sancta animalia moverint ac traxerint mysticum currum, quo vehebatur magnus ille Rex gentium, regebat illum tamen idem Rex Majestatis, suis illum premens pedibus, & movebant ipsum ac trahebant virtute ab eo acceptâ. Hunc in modum processit iste Dominus, comitantibus ipsum ritu supplicantiis, laudantibusque illum, & interservientibus ei omnibus illis spiritibus beatis, ac Palatinis cælestibus, donec revertetur ad locum, in quo prius fuerat ad dexteram sui Æterni Patris. Inspiravit mihi Dominus aliud internum desiderium, rescindi, qualia essent ea sancta animalia, quæ trahebant illum currum, seu thronum, & subito mihi fuit dictum per lumen &

communicationem Divinam: Hæc sancta & mystica animalia, quæ vidisti, sunt quatuor sancti Evangelistæ, qui describendo, assistente ipsis virtute Spiritus sancti, Passionem & mortem Divini Agni, promeruerunt tantum honorem, tamque sublimem dignitatem, ut ipse DEI Filius per illos vellet manifestari populis, utque illi essent calamus & lingua ipsius Mysteriorum ac Magnalium, propter quæ adoraretur, honoraretur, crederetur & coleretur ab om-

nibus fidelibus, qui sunt, & erunt in mundo, ut sic videantur Regem Majestatis ferre in suis humeris, quo manifestetur, & agnoscat a populis: Verumtamen idem Rex est author, & prima ac principalis causa hujus illuminationis & agnitionis, quam habet mundus. Intellectus his admirandis mysterijs, fui repleta stupore ac solatio, mihi que quodammodo crepta, & quando redij, gratias egi DEO pro omnibus ipsius operibus ac miserationibus. qd

CAPVT XXI.

De adventu Sancti Spiritus super Apostolos, deque ejus Aeterna Processione, ac de eximijs bonis, quæ communicat justis, & communicavit illi, de novo ipsam suscipiendo in suam.

IN Festis Pentecostalibus, quibus celebratur Adventus Spiritus Sancti super Apostolos, præstitit illi idem Divinus Spiritus speciales gratias, revelando ipsi unum mysterium Trinitatis, sine quo ille non potest integrè cognosci.

§. I.

Hoc die, inquit, intellexi, etiam in celesti Jerosolyma agi maximum festum singulari lætitiâ, propterea quod Spiritus sanctus se communicaverit tanta cum gratiæ abundantia Apostolis, & exinde omnibus fidelibus, qui se disponunt ad suscipienda ipsius munera, dum se illis donat, cum adeo immensa charitate, & ardenti amore. Vidi ab hac Divina Persona, & ab ipsius infinita virtute, prodeuntes ac descendentes quosdam Divinos radios, qui accendebant, inflammabant, & clarificabant animas, iisque conferebant vitam gratiæ, quod advertens dicebam ad DEUM: Mi Domine, & Dilecte animæ meæ, ego vellem, essetque summum meum solatium, ut multa essent festa hujus tui sanctissimi Spiritus. Divina verò Majestas mi-

hi respondit: sunt utiq; multa, quia semper descendit, & exiit iste sanctus meus Spiritus in animabus, in quibus habitat per gratiam, ac proinde pro illis semper est festum sancti Spiritus.

Modum, quo id fiat, mihi manifestavit Dominus quadam die horum festorum, anno 1614. Vidi quomodo aperti fuerint cœli, descenderintque millem Angeli, ac Majestas DEI Domini nostri in pulcherrimo throno, qui appropinquando terræ, quasi concutiens suas alas, emittebat ex se, instar grandinis, innumerabilem copiam & varietatem pretiosorum lapidum, significantium gratias ac dona, quæ communicat justis. Apprehenderunt me Angeli, & collocaverunt ibi subtus, ut colligerem aliqua ex illis pretiosis cimelijs, & quia tunc recordabar meorum benefactorum, ac aliorum in gravibus constitutorum necessitatibus, qui se mihi commendaverant, dicebam cum magno fervore ad DEUM: *Ibi, Domine, ibi;* designatis locis, in quibus intelligebam morari tales personas, & speciatim unam, quæ se exhibebat valde rebellem Divinæ inspirationi. Dicebam, autem tam instanter: *ibi, ibi,* ut Angelus meus Custos dixerit: Paulatim, Soror, attende, quid dicas. Sed Dominus illi di-

xit: Relinque ipsam, hoc enim proderit. Non intellexi bene, profuturumne id esset mihi, an alteri personæ, pro qua orabam, an verò mihi simul & illi; advertebam tamen alibi cadere copiosam cœlestem grandinem, alibi verò non ita; quod factum fuerit juxta dispositionem eorum, qui ipsa suscipiebant; & secundum misericordiam, quam illis Dominus volebat exhibere.

Aliàs vidi Personam Spiritus sancti in specie inaurati radij lucis, pleni linguis, cum tanta magnificentia, potentia & bonitate, ut nullus intellectus vel lingua id possit intelligere, ac declarare. Significabat hac ratione radios lucis, ignis & amoris, quem Spiritus sanctus infundit cordibus justorum, ut loquantur quasi linguis igneis ipsius magnalia.

§. II.

ALio anno, die octavâ Junij 1615. quæ erat ejusdem solennitatis, agens cum Domino, vidi ac adverti sub quodam pretioso velo, simili ijs, quæ ponuntur super calicem, divinam quandam Columbam, candidiorem nive, totam refertam ac plenam pretiosis, valdeque, instar solarium radiorum, resplendentibus lapidibus. Intellexi esse Personam Spiritus sancti, qui me in illa specie Columbæ dignabatur visitare. Incepit subito suavissimè, blandissimèque concutere suas pretiosas alas, & ejicere ac spargere quàm copiosissimè illos divinos thesauros ac gemmas supra meam animam, unde me sensi plurimum ditatam, ac adornatam, & vehementer unitam Divinæ Majestati, atque accensam, ac inflammatam Divino ipsius amore. Post duas circiter horas fui ducta à meis Dominis Angelis ad quendam veluti hortum jucundissimum & floridissimum, qui propter suam pulchritudinem & abundantiam, suaveolentium florum, & fontium, videbatur esse Paradisus. In medio hujus Paradisi erat mensa, & ad ejus caput thronus Regius, ubi sedebat Majestas nostri DEI ac Domini Trini & Unius. Fui collocata ad inferiorem illius mensæ partem, è regione Domini, ubi mea anima est ditata &

repleta mille bonis cœlestibus; datum etiã mihi fuit speciale lumen & cognitio mysterij sanctissimæ Trinitatis, vidique clarissimè, quomodo, cum DEUS noster sit unus DEUS, ac Dominus, una Essentia, ac Divinitas, sit nihilominus trinus in Personis. Præstitit quoque mihi aliam extraordinariam gratiam, præbendo mihi degustandum illum Divinum cibum, quo pascit animas, & de quo DEUS loquitur dicens, se cœnaturum cum anima, & ipsam cœnaturam cum illo. Qualis fuerit hæc esca; & ista Divina refectio, solus potest exponere Dominus, qui illam præbet, ac præparat conformiter suæ infinitæ magnificentiæ, & amoris, Divinæque Sapientiæ. Erat quasi Divinum manna, habens in se omnem suavitatem, gloriam, solatium, divitias, ac thesaurum absconditum, & reliqua bona, quæ obtinentur in cruce, atque dum pro DEO tolerantur afflictiones, ut proinde contineret omnem saporem, longè melius, quàm illud manna filiorum Israel. Similiter alio Divino modo communicavit Dominus meæ animæ, mihi quæ dedit delibandas illas Divinas delicias, quas se dicit habere cum Filijs hominum, conditas afflictione crucis, quæ etsi videatur esse sal insipidus, & mordax, tamen reposita in manu DEI, reddit jucundiorè & sapidiorè cibum, ac delicias, quas Divina Majestas sibi ait esse cum ipsis.

Alijs Festis Pentecostalibus conspexi eundem Divinum Spiritum in specie Columbæ, ut soleo, atque dum concuteres suas alas, decidentia ex ipso in primis multa quasi grana margaritarum, ac deinde alia majora, instar pretiosorum lapidum. Cucurri quàm velocissimè, ut me ponerem sub Columba, utque me contingerent illi pretiosissimi lapides, quorum multi ceciderunt supra meum caput, & complures alij ad terram. Desiderabam ipsos colligere, nè res adeò pretiosa perderetur, cumque me ad id accingerem, dixerunt mihi Angeli: Relinque illos, non enim sunt pro te, sed pro alijs. *Nimirum propter communione, quæ est in Ecclesia Sanctorum, dum alij justis sunt participes operum, quæ peraguntur ab alijs.*

§. III.

ALio die Pentecostes, in Junio anni 1620. postquam mihi Dominus promississet in festo suæ Ascensionis, quòd esset missurus Spiritum sanctum, qui me cõsolaretur, ac ditaret, dum agerem cum Divina Majestate horâ sextâ matutinâ, vidi mystice nonnullos sanctos Angelos, quasi impedimentis amotis adaptantes quoddam palatium, amplitudine par civitati, idemque postea adornantes multis & magnis thesauris, quo quidem modo rem peragebant usque ad eò mirandam, ut illud palatium videretur esse terrestris paradisi. Deinde in ejus medio vidi comparentem Divinum quendam Solem splendidissimum & clarissimum, cujus radij coruscabant instar purissimi auri, & vehementis ignis. Intra circulum hujus Solis comparebat quædam species candidissimæ & purissimæ Columbæ, quam cooperiebat tenuis nebula, quæ tametsi esset lucidissima, mihi prope Columbæ illius eripiebat aspectum. Discernebam verò clarissimæ, atq; cognoscebam in eo Divino Sole, & in illa specie Columbæ, quendam infinitam majestatem, & immensam magnitudinem, ac DEUM, & Divinam Personam Spiritus sancti, adeo ut exigua capacitas animæ non posset complecti, seu comprehendere tantam magnitudinem, & majestatem. Assistebant eidem magno Domino, & serviebant in illo paradiso plurimi sancti Angeli. Dum mea anima spectaret tantum mysterium, incepit quasi turbari, ac metuere, & se ab eo spectaculo avertere, ideòque confugit ad DEUM, more solito, petendo ab eo Divinum ipsius lumen, ad cognoscendas & intelligendas illas veritates, utque id faceret ardentius, abstrahendo se à mysterio, cepit recitare suo DEO quàm attentissime totam Dominicam orationem: sed, quidquid ageret, non poterat oculos penitus conhibere à videndo illo Sole, siquidem ipsam DEUS ad eam visionem diu impellebat, ac tandem idem magnus Dominus illam disposuit, adeoque urfit, ut jam non potuerit non videre & agnoscere dictum Solem, ac intelligere illam immen-

fitatem magnitudinis & majestatis, fueritque interim absorpta, & abrepta ab ea Divina visione. Subitò incepit ille magnus Dominus in ea specie Solis extendere suos Divinos radios, qui videbantur incendere universum mundum: quasdam tamen, provincias, regiones, & personas ijs non, contingebat, à quibus illos videbatur retrahere, alias verò provincias, regiones, & personas irradiabat, & imprimebat ipsis suam virtutem. Deinde se Divina Majestas cepit movere quasi ex uno loco ad alium cum summa gravitate, & videbatur paulatim mihi appropinquare; unde ego incipiebam turbari, & vehementer timere, ideòque circumspiciebam, petendo à meis sanctis Angelis gratiam, operam, & subsidium in ea occasione, quia Dominus jam quàm proximè ad me accedebat. Sancti Angelicum magna charitate videntes meum timorem, & imbecillitatem, ad me venerunt; sed Dominus potènti quadam vi rapuit meam animam, intimeque secum unxit, ita ut tam illa, quàm miserabile, ipsius corpus, cum magno sensu ac dolore, orto ex ea vehementia, eruperit in notabiles gemitus, inveneritque se correptam ab illo Divino igne, instar ferri, quod prodit ex ultima totum ignem, participato calore ac virtute ignis. Dum ita esset suo DEO unita mea anima, Divinus ille Dominus se elevavit, ducensque me secum eo modo, quo dixi, ascendit cum maxima majestate, & cum toto illo comitatu Angelorum ad cælos, & ibi, postquam nostro modo loquendi convenit duas Divinas Personas Patris & Filij, præsentavit illis meam animam, quam in se ipso adferebat. Erat verò in ea unione res notabilis, videre admirandum modum, quo ille Divinus Dominus, Trinus in Personis, & unus in Essentia suscepit animam: Dux Divinæ Personæ Patris & Filij illam exceperunt suis Divinis manibus, singula seorsim, deinde magno affectu, defixis in ipsa amanter oculis, dixerunt omnes tres Personæ, loquentes tanquam unus DEUS: Anima mea, in me manes, atque ego maneo in te, & jam non vives tibi, sed in me, semperque poteris dicere cum Paulo: Vivo autè jam

non

non ego, vivit verò in me Christus. Et replens meam animam summis bonis, quæ ipsa sensit, ter mihi suam sanctam dedit benedictionem. Fui admirabiliter reposita in manibus sex Angelorum, qui me susceperunt cum magna lætitia, & gratiarum actione, atque Dominus illis mandavit, ut specialem mei gererent curam, meque adjuvarent, & protegerent, ac reponerent in meo loco ita, ut avulsa ab illa tam magna & admiranda unione non sentirem debilitatem, molestiam, vel desolationem, sed recreata illius visione ac societate, fruere quiete & pace, ac solatio, quod sunt exequuti.

Post hoc in Julio anni 1620. mansi in illa Divina unione, quæ eram unita Beatissimæ quoque Trinitati, & quam ante multos dies etiam habueram, ubi sæpe & plurimumque in superiore parte animæ percipiebam à Divina Majestate magnas illustrationes, dum mihi manifestaret pro meâ capacitare, æternam & carentem principio Processionem Verbi Æterni à Patre, & Spiritus sancti per amorem Patris & Filij. Modò videbam in meo DEO secreta tam Divina, & mira, ut mea anima non potuerit illa comprehendere, aut complecti, vel eloqui, satis habens, quòd satiaretur suo DEO, essetque rota illius, ipsum possideret, eoque fruere. Alias in eodem Domino & Verbo Divino videbam, & agnoscebam quasi confusè omnes res creatas, & quomodo iste Dominus existat in singulis; atque adeò in ipso etiam inferno. Quomodo quoque ibi sit per suam Immensitatem, ac per Justitiam, dum punit damnatos: neque ista solum videbat & cognoscebat mea anima in suo DEO, sed videbatur etiam sibi illa possidere per participationem, & quatenus ipsi communicabantur in unione, quam habebat cum eo Divino Verbo. In hoc statu me detinuit Dominus aliquot diebus; sed specialius alio die hujus solennitatis, translata in spiritu ad caelestè Jerosolymam, vidi ex Persona Patris, & sancto ipsius Filio, prodeuntem quandam maximam lucem, & claritatem, quæ tota erat plena, & ardebat quodam Divino igne Divini Amoris, quo Pater ac Filius se ama-

bant, & Amor ille productus, quem in ea specie videbam, erat sacratissima Persona Spiritus sancti, atque cum eodem lumine, quod mihi DEUS dabat, vidi, quomodo omnes tres Personæ sint unus solus DEUS ac Dominus, & una sit in ipsis virtus, una Majestas atque Omnipotentia. Præterea hunc ipsum DEUM ac Dominum magnum, & Omnipotentem, quem vidi & cognovi in his tribus Divinis Personis, vidi etiam & cognovi esse undequaque indivisum, & verum, eodem modo in singulis.

§. IV.

Refereamus aliam pleniorè mysterij, magisque gratiosam visionem, in qua Spiritus sanctus confirmavit antiquam desponsationem, quæ illam sibi admirando, plurimumque proficuo modo solenniter desponsaverunt.

Prope, inquit, hoc festum, dum essem vehementer afflicta, mihi dixit Divinus Spiritus: Quiesce in me, Sponsa & Amica mea, conquiesce in me, & in mea Providentia, ego enim te protegam. Atque conferendo mihi claram cognitionem suæ magnitudinis, uniendog; me secum valde admirabili ac forti unione, mihi dixit: Etiam bono esto animo, Amica, quia in meo festo te adornabo copiosissime & abundantissime novis donis. Audivi id cum magna consolatione, pariterque consolatione, eò quòd mihi Dominus talia diceret, atque cum sæpe memor essem hujus mihi promissæ gratiæ, quadam vice illi dixi: Mi DEUS, & Domine, qualia dona & bona sunt illa, quæ mihi vis conferre in tuo festo? Responditque Dominus quam amantissime: Multa & infinita tibi volo conferre: sed tu, Anima mea, dic mihi modò quid velis, & quid tibi singulariter placeat. Ego prorsus ex animo, & cum ardentissimo amore reposui: Nihil volo, DEUS mi, & Dilecte animæ meæ, aliud quam hoc unicum, ut mihi largiaris tuam Divinam gratiam, nè te unquam ullâ ratione propter quidquam, seu leviter, seu graviter offendam, utque mihi des lumen, nè aberrem à tuis veritatibus, ac tum illas, cum

Proximè sequenti feriâ quartâ ante Pentecosten, horâ tertiâ matutinâ, 20. Maji, anno 1617. adverti, quòd mihi DEUS vellet conferre aliquam insignem gratiam, & vidi venientem in specie imaginaria sanctissimam Trinitatem cum infinitis Angelis, ac maxima Majestate. Confugi ad DEUM, quemadmodum consuevi, quàm feruentissimè, rogando illum humiliter, ut mihi daret lumen pro cognoscendis ipsius veritatibus, per ejus Nativitatem, Passionem; & Mortem, aliosque mille titulos, quos allegabam; deinde dixi meo Angelo: Quid faciam? quomodo me geram? Respondit: Quiesce, & attende ad mysteriù, quod tibi Dominus vult manifestare, atque in te operari. Quievi aliquantum, & vidi tres Divinas Personas, quasi viderem aliquam imaginem coopertam delicato velo. Inter Angelos erant quatuor, qui tenebant vestem, quæ mihi antè fuerat ostensa, erantque pretiosissima, & quodammodo res quædam Divina, ac tum in ipsa vidi tria insignia, seu notas sanctissimæ Trinitatis, & erat Sol, Castellum ac Palma. Castellum representabat Patrem, Sol Filium, & Palma Spiritum sanctum. Postea me est alloquutus Dominus cum magna majestate, dixitque mihi hæc verba: Dic, Anima, an te mihi ex toto tuo tradas corde, & cum firmo proposito de me nunquam deserendo? Ego tremebam, & respondi animosissimè: Ita, Domine. Divina Majestas autem dixit: Itaque te suscipio in perpetuum in meo nomine, & in nomine Filij mei, ac Spiritus sancti. Deinde id ipsum Dominus dixit secundo, & ego similiter respondi. Atque tum tertio dixit, loquens nomine omnium trium Divinarum Personarum: Dic Filia mea, & Sponsa, ac amica mea, tradisne te mihi ex toto tuo corde, & cum firmo decreto de me nunquam deserendo? Cui ego: Ita Domine; intellexique nomen Filie referri ad Patrem, Sponsæ ad Filium, Amicæ ad Spiritum sanctum. Tandem dixit Dominus: Itaque te suscipio in perpetuum in meo nomine, & mei Filij, & Spiritus sancti, atque ad singula ea tria nomina mihi impertiebatur suam benedictionem. Et post hæc omnia

venerunt quatuor Angeli, qui me induerunt illâ eleganti veste, cum maxima solennitate, ac musica, & intellexi eâ veste significari immortalitatem, atque gloriam animæ. Imposuerunt etiam capiti meo coronam, seu fertum, & plerisque digitis inseruerunt annulos pretiosissimos, videbanturque mihi calceamenta pedum splendere instar auri. Post hoc me statim secum univit DEUS unione quadam valde extraordinariâ, quæ diu duravit, ac deinde dixit Angelis, ut me ducerent ad regiam ipsius Aulam. Ascendebat Dominus cum maxima majestate ac pompa, meque etiam pariter ducebant. Et postquam eò pervenissem, vidi illam celestem Aulam. Dominus confedit in suo throno, me verò circumdlexerunt Angeli, per eandem supernam Aulam, quasi mecum deambulando, ex qua deambulatione reversa me colloca- vi ad pedes Domini, qui peramanter imposuit suam manum meo capiti & humero, atque ita desijt visio, & ego me reperi in meo lecto. Istam vestem servavit Dominus in Archivo suorum Divinorum thesaurorum: quod ego admirans, dixi ad Dominum, quomodo tantam gratiam præstaret suæ tam vili creaturæ? & respondit mihi: Noli obstupescere, me hoc facere, propter unam animam; scis enim, ac fide credis majora, quæ feci pro omnium salute, & si opus esset, facerem pro una illarum. Interrogavi etiam meum Angelum, quomodo Dominus tam citò compleverit, id quod mihi promiserat pro Festis? responditque mihi: Nescis, quid te maneat pro Festis. Præterea id factum est ad probandam tuam fidem, ut appareret, an subjiceres tuos timores, crederesque ea, quæ ipse agit. Dixi præterea illi: Et quomodo DEUS mihi se exhibet tam misericordem, cum sim adeo plena defectibus, meque patiar superari à mea natura? Respondit: DEUS permittit hanc naturam, pro conservanda humilitate.

§. V.

Postquam advenit festum Pentecostes, ante diluculum matutinum, con-
Gg spexi

spexi gloriosos Sanctos, sanctum Dominicum, & sanctum Ignatium, qui me salutantes, & apprecantes mihi felicia Festa, dixerunt, ut eadem precarer ipsorum Filijs, & Fratibus. Habebant illi quandam catenam auream, quæ conjungebat utriusque humerum sub brachio. Interrogavi ipsos, quid per id repræsentaretur. Respondit sanctus Dominicus: Repræsentari unionem & amorem, quo se mutuò diligunt in cælo, quæmq; optant haberi etiam a suis Filijs in terra. Interea venerunt mei quatuor Domini Angeli, dicentes mihi: Veni nobiscum Soror, & videbis locum ac modum, quo fuit peractum hoc mysterium. Derepente me adverti esse in quodam campo, juxta quandam domum, in qua & extra quam erant aliqui homines, & elevans oculos, vidi cælum apertum, ac miliones Angelorum valde lætantium. Eratque etiam ibi pulcherrima Crux, quam omnes adorabant. Vidi præterea subito Majestatem Spiritus sancti, qui totum illud spatium summè replebat. Non vidi ipsum in specie Columbæ, sed alio modo inexplicabili, & statim incepti advertere, quòd Divinus iste Spiritus se quasi moveret, quòdque immineret magna aliqua tempestas. Cœpi angere, & quasi vehementer sudare. Accessit ad me Angelus meus Custos, ut me conforta-

ret, & absterfit celeriter linteo sudorem, quo madebat facies. Vidi me indutam illam pretiosam vestem, de qua jam dixi, & Spiritum Sanctum quasi concutientem alas, spargentemque plurimos pretiosissimos lapides, qui cadebant supra domum, & erant velut igniti. Appropinquavi magis ac vidi illos pretiosos lapides cadentes supra me, fuitque illis repleta vestis. Aliâ vice in eodem mysterio videram depluentes linguas igneas super illam domum, quarum una supra me ceciderat. Post hoc me reperi in meo cubiculo, more solito, ubi adhuc manebant duo Sancti, sanctus Dominicus, ac sanctus Ignatius, cum multis Angelis, & postquam se induissent ijs sacris vestibus, quibus uti solet Sacerdos porrecturus Venerabilem Eucharistiam, Sanctus Dominicus accepit quandam quasi patenam, in qua jacebat Parvulus Infans, non excedens magnitudinem digiti, DEUS, & Homo: post porrectam autem mihi patenam, ut illam unâq; pedes Puelli oscularer, sui abrepta in magnam unionem, in qua sensi extraordinarios effectus, sicut dum reficior epulo Eucharistico, præsertim quòd eo die, propter ipsius solennitatem, non habuerim facultatem, ut diceretur Sacrum in Oratorio.

☉†(☉)

CAPVT XXII.

Quomodo ipsam Spiritus sanctus septem continuis diebus ante suum Festum mirandis modis, cum alijs duabus Divinis Personis, quotidie visitaverit, non sine specialibus gratijs.

In Sabbathi, octiduo ante Vigiliam Pentecostes, anno 1619. mihi Divina Majestas significavit, velle se mihi præstare aliquam insignem gratiam: adverterem tamen eam mihi constituram peculiari afflictione ac dolore; viderem idcirco, quid de hac re judicarem, ac sentirem, dispiceremque etiam locum, ubi vel-

lem peragi in me ea mysteria, quæ essent duratura septem diebus, incipiendo à sequenti feria secunda, usque ad primam diem Pentecostes. Ego verò dixi: mi DEUS, ac Domine mi, fiat in me tua sanctissima voluntas in omnibus, & per omnia.

§. I.

Deinde sequenti Feriâ secundâ, dum dagerem cum DEO inter primam & se-

hæq;

g

& secundam matutinam, me illuminavit ejusdem Majestas, ut agnoscerem misericordiam, mihi ab illa exhibendam; imprimenda videlicet intrâ meum pectus septem signa, & parvula vulnera, perq; eam impressionem communicandam mihi virtutem septem donorum Spiritus Sancti. Post tres quatuorve horas, vidi in cœlo, terram versus, comparentes infinitos Angelos DEI, qui cum magno gaudio laudabant & benedicebant suum Creatorem. Inter Cœlum & terram erat lux quædam clarissima, & gratissima, nec non ventus suavis & quasi aureus, quamvis aliquantum perstrepsens. Intrâ istam lucem, & suavem ventum, apparuit quidam Divinus, splendidus, & pulcherrimus Sol, qui ex se emittebat quasi coruscando radios igneos & aureos. Appropinquans mihi iste Divinus Sol (cujus speciem assumpserat sanctissima Persona Spiritus sancti) penetravit meum pectus cupide unius sui radij, afflictâ ac vulneratâ illâ parte, itâ ut vehementem sentirem tam internum quàm externum dolorem, deinde idem Divinus Sol mihi appropinquavit, quoadusque illaberetur in meam animam & cor, attemperandò hac ratione partem molestiæ ac afflictionis, quâ fueram affecta ex ea impressione, unâque per arctam unionem meæ animæ cum suo DEO. Dum anima esset in hoc raptu, expergefecit illam sanctus ejus Angelus, fuitque per hanc Divinam misericordiam repleta solatio ac illustrata, vehementer autem afflictâ & constrictâ natura, præsertim ob dolorem pedum, ac manuum, & cordis: quia ex illa parva plaga pectoris procedebant quidam radij doloris, & afflictionis, qui excruciabant illas partes.

Subsequente postea Feriâ tertiâ, horâ octavâ matutinâ, agens cum DEO, vidi in cœlo, terram versus sicut priori vice, infinitos Angelos, laudantes cum magno gaudio Dominum. Et Dominus DEUS Majestatis, Trinus in Personis, ac Unus in Essentia, se subito spectandum præbuit oculis meæ animæ, in hac specie. Sanctissima Persona Patris in forma humana, Persona verò Filij, qualis ordinariè comparet, DEUS & Homo verus. Ex pectore & corde

utriusque personæ prodibat Divina Columna ignea inaurata, vehemens ac resplendens, quæ erat symbolum & figura Spiritus sancti. Hæc Divina Columna coruscabat ac emittebat ex se, cum forti ac suavi strepitu, scintillas illius ignis comburentis. Videns id mea anima, valde timebat, cumque itâ timeret, in momento attingit meum pectus una earum Divinarum scintillarum, quæ illud vulneravit cum ingenti dolore, relicto ibi secundo signo, & parvo vulnere, juxta prius, statimque per modum unionis cum Spiritu sancto attemperavit illam molestiam ac dolorem, quam in meo pectore & corde senseram ex ea impressione.

Sequenti Feriâ quartâ manè, dum agerem cum DEO, postquam præcessissent in cœlo eadem admiranda indicia, quæ reliquis vicibus, Angelicæ nempe laudes DEI, & lux clara ac resplendens, strepitus vehemens, & ventus suavis, vidi in specie candidæ & splendidæ nubeculæ sacratissimam Personam Spiritus sancti. Hæc Divina nubes incepit instar pluvie emittere ex se infinitatem granorum, quasi margaritarum, & pretiosorum lapidum, qui diversorum erant colorum, & coruscare atque ejaculari parvos radios ignis, instar linguarum, quorum alij cadebant ad terram, & alij remanebant in aere. Cum mea anima id valde admiraretur, & propterea vehementer esset afflictâ, decidit unus ex illis mysticis radijs, & contingens me suâ extremitate in pectore, reliquit ibi tertium signum, seu parvum vulnus, juxta reliqua, ex quo ego tota percipiebam specialissimū dolorem, sed magis in manibus, ac pedibus, & latere. Post hoc autem sensit mea anima blandum & suavem ventulum, qui refrigeravit, atque confortavit illas partes dolore affectas, & sic mansit abrepta in unionem cum DEO, donec ad se rediret.

Feriâ quintâ subsecutâ manè, agente me cum DEO, vidit mea anima sacratissimum Mysterium Beatissimæ Trinitatis in ea specie, in qua aliis, & quod ex pectore atque corde Christi Domini, ut est DEUS, prodiverint quidam veluti radij lucis, ac splendoris, qui erant symbolum & figu-

ra Spiritus sancti: unâ istorum Divinorû radiorum cuspidulâ tetigit ille Dominus meum pectus, relinquendo ibi impressum signum quartû juxta cætera, ac efficiendo in me eadem, quæ aliàs, & fui suavi animæ cum DEO unione recreata, desitq; mysterium. Immediatè sequenti Feriâ sextâ, manè agens cum DEO, conspexi Divinum quendam Solem resplendentem, qui apparuit inter cælum & terram cum omnibus & singulis mysterijs, quæ videram primâ vice: tantum jam Sol in medio suæ maximæ lucis & claritatis habebat cruce flavam, & ex eadem mystica cruce prodibant scintillæ cujusdam Divini ignis: atq; dum illum contemplerer cum summo stupore, insilijt in pectus una ex ijs scintillis, in eoque impressit quintum signum juxta reliqua, unde anima mea & corpus notabiliter fuit debilitatum, lenita est tamen, ipsius molestia ac dolor, per specialem unionem Divini illius Spiritus, & meæ animæ.

§. II.

Postero die Sabbati manè, dum agerem cum DEO, sicut aliàs, essetque afflictum pectus ob illa stigmata, seu vulnuscula, quæ in eo DEUS impresserat, audivi tumultum, ut mihi videbatur, grandem, cujus sonus erat tanquam militum, venientium cum tympanis: quod admirans, vidi advenientes, bipertito ordine, homines admodum graves, fortes, ac potentes, omnes armatos, & gestantes in suis humeris hastas: appropinquabant mihi magis, vidique inter ipsos, & quasi in fine venientem, cum maxima & extraordinaria majestate totam DEI Potentiam, omnem ipsius Magnitudinem, omnem Majestatem, omnemque Sapientiam, Bonitatem, Misericordiam, ac Justitiam, ac totâ ejusdem Infinitam Divinam Essentiam. Quando mea anima vidit rem tam stupendam & immensam, fuit quasi perterrefacta, & magno percussa timore. Interea verò vidi accedentem ad me totam eam pompam, ac Divinam Majestatem, donec denique quàm suavissimè veniret totus ille Dominus ad meam animam, illamque in-

timè pervaderet, ac totam occuparet, arriperet, & secum uniret tam forti amplexu, ut se ipsam non agnosceret. Dum mea anima esset in hoc Paradiso sui DEI, vidit intrâ se, & in illo Domino, cum quo erat unita, quandam manum aliquantulum relictam, quæ per speciem parvi digiti accessit ad meum pectus, illudque tetigit in medio quinque stigmatum, ex dextera parte, ubi reliquit sextum signum, seu vulnusculum, cum ingenti afflictione meæ animæ, & cōfractione naturæ; paulò verò post suaviter mitigavit dolorem: sed obstupescēbam, & cogitabam intrâ me, quid mysterij esset in illo strepitu, & militibus, qui comitabantur Divinum Spiritum, ac DEUM omnipotentem, & quare id fieret. Dum hoc versarem animo, dixit mihi sanctus Angelus: Anima, si Rex quispiam suæ alicui parvæ filiæ traderet maximos thesauros & opes, ut illas possideret, iisque fruere retur, & ipsas conservaret, attribueret illi simul custodes ad eam defendendam, & protegendam, ut nè ullus ipsam auderet molestare, vel ei auferre thesaurum, quem Rex ipsius Pater illi dedisset, ac tradidisset: Similiter tibi magnus DEUS noster voluit præstare gratiam, & postquam tibi communicavit tantos thesauros, ac opes suorum donorum per decursum tuæ vitæ, attribuire modò novos Custodes, nè ullus tibi audeat auferre thesauros, quos ab eo accepisti. Magnum cepit solatium mea anima ex eo dicto sancti Angeli. Sed cum fuisset recordata, quòd posttridie in Festo Pentecostes, non possem communicare propter Breve, quo non concedebatur facultas celebrandæ in Oratorio Missæ hoc Festo, dixi illi cum aliquali dolore: Mi Angele, cras perdo sacram Communionem. Benedictus sit DEUS. Nè te id affligat, reposuit Angelus, quia non perdes Dominum, atque de hoc esto certa.

§. III.

Deinde sequenti Dominicâ, die Pentecostes manè, agens cum DEO, & circumspectans oculis animæ, vidi adesse Beatos Patriarchas, Sanctum Bernardum, San-

Sanctum Dominicum, Sanctum Franciscum, & Sanctum Ignatium, atque ut primum ipsos consexi, sine ulteriore consideratione, pro meo more tergiversandi, recurri ad DEUM, dicendo: Hos Beatos Sanctos ego volo revereri, ab iisque petere gratiam in caelo, qui est proprius ipsorum locus. Et sicut dixi, ita feci, continuavi que diu hunc ordinarium modum orandi; qua oratione peracta non vidi amplius Sanctos, qui abiverant. Interea me aspexit Sanctus meus Angelus Custos, dixitque mihi graviter & amanter: Anima mea, inurbanè te gessisti erga Patriarchas, qui tibi volebant gratificari: quare hoc fecisti? Nonne putas, fore inurbanitatem, si venientibus magnis Dominis, & gravibus Personis ad invisendum suum aliquem amicum, etsi pauperem ac egenum, iste, quavis bonâ intentione, & existimans se indignum, iret ipsis obviam, & præcipitanter, atque sine ulla reflexione illis diceret: Eant domum, Domini, quia ego veniam illos visum, ac visitatum, id enim magis convenit. Præcipitantia esset ista, & inurbanitas, præstaretque ipsos excipere cum reverentia, humilitate, charitate, exhibitione honoris, & bono modo. Talis fuit tuus, Anima, præsens casus. Auditâ suavi hujusmodi reprehensione mei Angeli, expendi meum defectum, & dixi dolenter: Mi Domine Angele, quam mihi displicet, quod hoc fecerim: eruntne mihi offensi illi sancti Patriarchæ? Nè te affigas, Anima (ajebat Angelus) quia tibi non sunt offensi, & tua humilis intentio te salvat, neque propterea quidquam perdes. Post duas deinde horas, vidi meos Dominos quinque; Angelos, quasi sollicitos de præparatione & adoratione cujusdam admirabilis Sacelli, atque omnes & singulos seorsim tenentes manibus maximam & pretiosissimâ catenam ex purissimo auro, quam aspiciabant cum gaudio, & osculabantur, ac admovebant oculis, id quod diu egerunt. Tum subito sanctus Angelus *Parnymphus* protulit quandam pretiosam pelvim crystallinam, ut mihi videbarut, & omnes injecerunt catenam, sicut illam tenebant, in eam pelvim, ut resonuerit, edideritque; no-

tabilem strepitum. Sanctus Angelus *Parnymphus*, postquam fuisset reveritus cæteros, abivit, tulitque dictum cimelium ad Cælum, & posuit ante thronum Divinæ Majestatis; DEUS autem illud benedixit; ac tum sanctus Angelus, qui erat prostratus, se erexit, accepitque suum cimelium, & retulit Angelis suis socijs, quod à me quam reverentissimè susceptum traderunt meo Angelo Custodi, quod ipse, accepit, & servavit intrâ se. Erat notabile lumen & cognitio, quam DEUS dedit meæ animæ de excellentia & potentia illorum Beatorum Spirituum, quorum species & formæ erant elegantissimæ, vestes auro & gemmis ornatissimæ, quisque gestabat in suo collo pretiosissimum torquæ, qui Solis instar refulgebat. Paulò post audiavi admirabiles cantus, & musicam multorum sanctorum Angelorum, laudantiû ac benedicientium Divinum Sacramentû, & continuo vidi multos ex ipsis descendentes, donec eò venirent, ubi ego eram, qui omnes concinno ordine ingrediebantur in illum locum, seu Sacellum, quod dixi fuisse apparatus à sanctis Angelis. Quatuor sancti Patriarchæ, quos ego nolueram videre, ferebant lumina in suis manibus, & veniebant laudantes alternatim DEUM, unaque cum his sanctis in medio infinitorum Angelorum procedebat Majestas Christi JESU Domini nostri, cum extraordinaria majestate & gravitate, in veste Regia, gestabatque pretiosissimam & mysticam coronam in suo capite, ac nonnihil elevatam. In suis sanctissimis manibus ferebat quasi calicem coopertum ad eum modum, quo fertur à Sacerdotibus, quando in eo est sanctissimum Sacramentum. Intravit illud admirandum Sacellum, posuitque calicem supra quoddam altare ibi erectum, in quo erant duo libri, suo singuli loco. Sancti Patriarchæ stipabant duo latera Domini, cum maxima reverentia. Divina Majestas aspexit fixè, jam unum librum, jam alterum; in uno erant expressa Mysteria Incarnationis, Nativitatis & Præsentationis in Templo, Adorationis Regum, & omnia reliqua ipsius sanctissimæ vitæ; in altero verò omnia.

gnificentia, videbaturq; se spectandam exhibere in specie splendide nubeculæ, quæ mihi brevi disparuit ex oculis. Hic Divinus Spiritus illuminabat suis inspirationibus animam, & intellectum Pontificis, nè erraret in rebus pertinentibus ad definitionem Fidei, & DEUS mihi quoad hanc veritatem contulit magnum lumen. Intra eundem circulum adhaerentes illi catenæ stabant, Episcopi & cardinales etiamnum viventes, in altera verò parte comparebant eodem modo sancti, novi & veteris testamenti. Postea vidi assurgentes in illo circulo flammæ mystici ac Divini ignis, quibus procedentibus ad Cælum, descendebant aliæ similes, ita ut ille locus & Cælum Empyrium viderentur esse unum quiddam divinum, & mirabile, effectque communicati & correspondentia cœlestis inter utrumq; eum locum. Circumdabant quoque catenam aliqui sancti Angeli; his visis fui attonita, & obstupui, dixitque mihi DEUS: Anima, mysterium, quod hic vides, est species & figura Ecclesiæ militantis ac triumphantis, & admirabilis commercij, atque communicationis, quæ inter utramque intercedit. Revelata mihi etiam fuit potestas, quæ est præditus Pontifex, ut concedat Indulgentias, & potestas clavium, quarum usus est in Sacramento Pœnitentiæ.

§. II.

Deinde Divinus ille Spiritus ad me appropinquavit, & alloquendo secretè meam animam, atque quam spiritualissimè verbis divinis, mysticis, & arcanissimis, adeò ut vix ab anima possent percipi, mihi dixit: Anima, deinceps eris tota mea, & ego ero totus tuus. Statim autem ac DEUS illi hoc tam secretè dixerat, quasi ipsam propter ejus timiditatem disponeret, ut illam alloqueretur verbis clarioribus, & quæ faciliùs atque manifestiùs posset percipere, ac intelligere, dixit: Tu Anima, eris mea Sponsa, & ego te amabo, atque tu amabis me, nec unquam à me separaberis, neque te quidquam poterit separare à me, sed nec ego unquam te derelinquam. Quando meam animam audivit suum DEUM, & illum

Divinum Spiritum, tanta ac tam admiranda proferentem, vehementissimè obstupuit, & plena affectibus profundissimæ humilitatis, gratiamque se exhibens pro tanto beneficio & gratia, quam illi DEUS præstiterat, respondit: Domine, & DEUS mi, sum tua indigna ancilla, & paupercula creatura, atque talem me reputo, & agnosco, coram tuo Divino conspectu. Quæ verba cum anima dixisset suo DEO, statim fuit exornata pallio, quod totum erat coopertum auro, ac gemmis splendidissimis, & Divinus ille Spiritus possedit totam meam animam, meque secum univit fortissimam & extraordinariam unionem, ac interea me unam duxit ad cœlestem Jerosolymam, præsentavitque toti Beatissimæ Trinitati, eademque sacratissima Persona Spiritus sancti unita cum illo Divino Esse, me retinebat quasi in te ipsa, & in suis Divinis brachijs, ubi tam diu permansi, ut me multis diebus non potuerim separare à meo DEO, vixque potuerim quidquam aliud agere. Rememorabam sæpè & conservabam in meo corde veritatem eorum verborum, quæ mihi Dominus dixerat: *Deinceps eris tota mea, & ego ero totus tuus, neque te quidquam poterit separare à me.* Propterea enim magno affuebam solatio, & confidebam in ejus bonitate, ita ut mihi esset quasi certissimum quoddam illius pignus; aliunde verò, hæc ipsa misericordia, & gratia, quam DEUS mihi præstabat, me deprimebat & humiliabat usque ad abyssum mearum miseriarum, timentem ac trementem cum amore ac fiducia, ne mea anima unquam careret fidelitate, puritate, & fide debitam tantæ gratiæ, & misericordiæ, quam susceperat. Cum his pijs motibus & affectibus interrogavi meum sanctum Angelum Custodem, quomodo essent intelligendi isti affectus, quos mihi DEUS communicabat, ita ut secura conquiescerè & confiderem in ipso, unquam filialiter metuerem de eo perdendo, & nè mea deficeret fidelitas atque gratitudo, quam debeo pro gratijs & beneficijs ab illo susceptis. Respondit mihi sanctus Angelus, dixitque: Dum aliquis sponsus magno prosequitur amore suam dilectam Sponsam, ipsique

tenc-

tenerè & fideliter afficitur, illa respondens huic favori, & gratiæ, quâ eam Dilectus ipſius ſponſus dignatur, iſdem ſemper affectibus illum amat, omnemque ejus quodammodo obſervat nutum, præ deſiderio, quo tenetur, ut ipſi placeat ac obſequatur, ſequè exhibeat fidelem, & in amore conſtantem: interea tamen quodammodo etiâ timet, nè illum perturbet, ac vel in minimo offendat, quamvis confidat, ſitque quaſi ſecura, Sponſum tantâ circumſpectione cum ea acturum, ut illam ſit pro ſua prudentia gnæviter ac amanter adjuvurus, taliterque directurus, ut ipſa licet imbecillis, permâneat ſemper & perſeveret in ejus gratia & amore. Itâ ſe ſuo modo habet hoc cœleſte Ænigma, de quo me interrogas. Eſto bono animo, & age magnas DEO gratias, pro tanta miſericordia, & favore tibi concefſo: eſt enim unus è maximis, quos unquam ſuis creaturis exhibuit. Ipſe ſit benedictus in æternum!

§. III.

Peractis his myſterijs biduo poſt, agens cum DEO, vidi me quaſi circumdatam quibusdam muris, ex puriſſimo & ſplendidiffimo extructis auro, in quibus erat parva arcuata portula, pariter aurea. Incepi cogitare, quale id eſſet myſterium, & ſtatim vidi per illam portulam procedentes ſingillatim quatuor Angelos, qui me conſueverunt quandoque viſitare, ac deſcendentes per quosdam quaſi gradus aureos. Venerunt ad cæteros, qui mihi ordinariè aſſiſtunt, & poſtquam ſibi invicem exhibuiſſent honorem, converſabantur ſecum modo quodam ſpiritaliſſimo; quatuor verò Angeli, qui advenerant, obtulerunt quatuor pretioſos grandes, præſtantiſſimos & ſplendidiffimos lapides quatuor, illic reſidentibus Angelis, valdè modeſtè, jucundè, & admirabiliter. Sancti verò Angeli ſuſceperunt eodem modo illos pretioſos lapides, & gratias agentes DEO, pro ejus miſericordijs ac favoribus mihi ab ipſo exhibitis, atque exoſculantes eum theſaurum, obtulerunt illum. Poſt hoc Sancti ij quatuor Angeli ab ipſis diſceſſe-

runt, & ab anima mea, dicentes: Vale, Soror noſtra; ſtatimque aſcenderunt per gradus aureos, & ingreſſi ſunt portulam, nec illos ultrâ vidi. Poſt multum temporis deinde interrogavi meum ſanctum Angelum Cuſtodem: Angele mi, & Domine, rogo te per Dominum, quem amamus, & cui ſervis, ut, ſi id vult Divina Majeſtas, mihi dicas, quæ myſteria ſint iſta, horum graduum ac murorum aureorum. Sanctus Angelus quam libentiſſimè reſpondit: Noveris, quod poſtquam Divina Majeſtas, & ſacraſſima Perſona Spiritus ſancti, fecit admirabile illud opus, dignum ſua infinita Bonitate & Sapientiâ, quando te ſibi deſponſavit per illam cœleſtem ac Divinam unionem, in qua te poſſedit, ſecumque univit, in eodem momento te circumdederit quibusdam parietibus & muris exſolido auro, quod eſt ſymbolum charitatis, ut nè te in poſterum quidquam poſſet offendere, neque impugnare tuam perfectionem, aut violare puritatem tuæ animæ, & fidem, quam debes tuo DEO ac Domino, & Divino Sponſo. Quatuor pretioſi lapides, quos vidisti allatos à quatuor Angelis DEI, & oblatos quatuor tibi aſſiſtentibus, quosque ego habeo in mea potestate, fuerunt cœleſtis theſaurus, quem tibi Divinus Sponſus dederat, ut te locupletaret, & exornaret, tanquam ſuam Sponſam, reddens te itâ gratam ſuis Divinis oculis. Hi ſunt Symbolum & repræſentatio illarum quatuor admirabilium virtutum ac donorum cœleſtium, Charitatis, Puritatis animæ, Fidei & Confidentie, atque admirandi doni Perſeverantie. Iſta ſunt, Anima, myſteria, quæ Omnipotens DEUS, qui eſt iſ, qui eſt, operatus eſt in te; age ei idcirco magnas gratias, & laudam ipſum.

§. IV.

Non multo poſt (in Januario anni 1623.) vidi in meo cubiculo quosdam ſplendores exteriores, qui me rapuerunt in aliquam admirationem. Sanctus meus Angelus Cuſtos dixit: Iſti ſancti Angeli, mei ſocij, ſe commoverunt, & emiſerunt ex ſe hos ſplendores, inſtar ſtellarum, quas vidi-

vidisti. Accesserunt ad me sancti Angeli, & dixerunt: Magnus Rex Majestatis venit ad inuisendam suam Sponsam. Cum audivissem nominari Sponsam, fui valde confusa, ac dixi: Per amorem DEI illos rogo, & obsecro, mei Domini, non loquantur taliter: Ego sum ancilla Domini, & sic me debent appellare. Responderunt: Soror, nobis non est loquendum, sicut tu vis, & nobis dicit, sed sicut nobis Dominus injungit & præcipit. Durante isto colloquio, audivi quendam tumultum, ac si adveniret ingens aliqua multitudo, & oriebatur ex eo, quod veniret sacratissima Persona Spiritus sancti, cum magna majestate, & pompa, comitantibus ipsam plurimis Angelis: quâ adveniente, excitabatur ille strepitus. Quando pervenit ad meum cubiculum, intravit Divina Majestas cum eo comitatu, & perbenignè atque amanter me est alloquuta, dicendo: Anima, veni mecum, & quiesce in me, es enim afflicta. Statimque me possedit, abripiendo me potenter & suaviter, ac univit secum forti & potenti unione, atq; ita unitam me duxit in spiritu ad cœlestem Patriam. Postquam eò pervenisset, dimisit me, dixitque sanctis Angelis: Accipite istam Animam, & circumducite ipsam per totam istam cœlestem

Patriam, ac ostendite illi, quæcunque in ea reperiuntur, & recreate ipsam. Circumdixerunt me per totam illam supernam Civitatem, monstraverunt mihi totam ipsius amplitudinem, ac thesauros Divinos, & gloriam Beatorum Spirituum, quasi in momento, juxta lumen, quod mihi DEUS dedit ad videndos illos thesauros, atque ad contemplandam gloriam, quâ fruebantur. Post hoc me reduxerunt ad locum, in quo erat Dominus, qui illis mandavit, ut me inducerent in regium ipsius Palatium. Ingressa sum in illud, ubi mihi fuerunt exhibiti thesauri, ac divitiæ illius cœlestis Domûs DEI, & diu sum juxta humanum mortalem captum contemplata ipsum DEUM, ac Divinum Dominum, & illius Divina attributa, ejus Bonitatem, Sapientiam, Potentiam, & Magnitudinem, atque ea, quæ non capit, neque capere potest ullus intellectus creatus. Ibi me diu detinui, perfruendo istis beatis bonis, cum magna admiratione. Reducta sum ad locum, in quo erat sacratissima Persona Spiritus sancti, qui se rursus mecum univit, uti prius, & sic unitam me reduxit ad meum angulum.

CAPUT XXIV.

Quomodo ipsam Persona Spiritus Sancti visitaverit alijs multis vicibus, ducendo illam in spiritu ad cœlestem Curiam, eandemque ipsi ostendendo, nec non reliquas Personas, & exhibendo alios magnos favores.

§. I.

Intantum favorem, de quo in precedenti capite dictum est, secuta sunt frequentiores visitationes. Quâdam die (in Martio anni 1623.)

ait, animadverti in oratione, quod mihi DEUS esset concessurus aliquam extraordinariam gratiam, & audivi meos Dominos Angelos colloquentes

ac dicentes: Magnus DEUS Majestatis venit ad suam Sponsam, disponamus nos. Aliquanto post audivi ingentem strepitum tympanorum, ac tubarum, & musicam, cœlestem omnibus absolutam numeris, ac auditu jucundam, vidique aperiri Cœlos, & omnem illam cœlestem Angelorum, ac animarum Beatarum Aulam descendendum ad terram, meum cubiculum versus, quasi se paulatim demitterent cum gravitate & autoritate. Angeli veniebant

Hh

splen-

splendidiſſimè, & elegantiffimè ornati, alij armati lucidiſſimis armis, habentes in manibus lanceas; alij ferentes evaginos gladios: alij apparebant ſapientiſſimi; alij clementiſſimi; alij ardentiffimi amore DEI; uno verbo, omnes portabant quædam quaſi inſignia Divinorum attributorum, quæ relucebant, & ego videbam in DEO. Omnes ſequebatur ſacraſſima Perſona Spiritûs Sancti, cum maxima Majeſtate. Et ſemper, quando me viſitat, venit cum magno tumultu, ac ſuavi ſtrepitu. Antequam ad me veniret Divina Majeſtas, mei Domini me crexerunt in pedes, & induerunt elegantî veſte albâ, cujus manicæ erant cæruleæ, texeruntque pretioſo pallio cæruleo. Advenit Dominus, & ſalutavit me quàm amantiffimè, dicendo: Bene tibi ſit Sponſa, & Anima mea. Ego adeo ſtuebam, videndo tantam magnificentiam, ut illam tantum fuerim contemplata, nihilque reſponderim. Divina quoque Majeſtas circumſpectabat aſſiſtentes ſibi duos Angelos cum duobus calathis, in quibus erant multa pretioſa cimelia. Acceſſit ad me Dominus, ac tum vidi comparentem quaſi quandam manum, quâ ipſe Dominus impoſuit torquem meo collo, & pectori pretioſiſſimum cimelium, nec non ſeptem annulos manibus, coronam capiti, & in aures auriculis. Omnia ſunt facta ſpiritualiter, cum magna gravitate, & authoritate, atque ad ſingula, quæ mihi imponebat, dicebat Divina Majeſtas verba latina, quæ ego non intelligebam, ſed tantum audiebam. Stuebam ſpectando talia myſteria, & ſancti Angeli recreabantur videntes id, quod in me DEUS operabatur, qui ſe mecum ſubito arctè univit, & ſic unitam me duxit ſecum ad cœleſtem Jeruſolymam, aſcendente ſimul totâ illâ cœleſti Aulâ, eodem modo, quo deſcenderat, & omnibus mirantibus ac ſtupentibus, dum viderent talia opera DEI. Poſtquam eò perveniſſemus, oſtendit mihi Dominus totam illam cœleſtem Civitatem. Fruita ſum pro meo captu Divinâ illâ Eſſentia, cum qua eram unita ſatis diu, & quia fueram ſopita quodam ſomno ſpiritualiſſimo, quando fui expergefacta, ſeu

redij ad me ex raptu, inveni me in meo angulo.

§. II.

ALio proximo die (in eodem Martio anni 1623.) Sanctus Angelus Custos videns me adeo afflictam à meis continuis doloribus, dixit mihi: Anima mea, quid facis? quid habes? Noveris, Dominum ad te venire, ac adferre multa tibi donanda. Ego reſpondi: Angele ſancte, Dominus ſe ipſum mihi donavit, quid mihi poteſt amplius dare? Ità eſt, ſicut ais, dixit Angelus, ſed DEUS ſe donat multifariam, multisque modis. Poſt longum deinde ſpatium temporis vidi pateferi Cœlos, & omnem illam cœleſtem Aulam deſcendentem ad terram, venientemque Dominum cum comitatu plurimorum Angelorum, qui erant nitidiſſimè exornati modis diverſis, ab ijs, quibus ipſos exornatos fuiſſe dixi aliàs. Et Divina Majeſtas progrediebatur in ſpecie lucidiſſimi Solis, qui habebat quaſi duas facies, & emittebat Divinos radios, alios quidem directos, alios autem laterales, in medio verò veniebat ſpiritualiſſima Imago ſacraſſimæ Perſonæ Spiritûs ſancti. Radijs lateralibus feriebat aſtantes Angelos, irradiando eorum pectora, & ibi illis imprimendo ſuam Divinam Eſſentiam, ac Divina attributa, ſpeciatim verò alijs inſigne ſuæ miſericordiæ, alijs Clementiæ, Benignitatis, Bonitatis, Amoris, Potentiæ, Pulchritudinis, Sapientiæ, & Juſtitie. Cum hac pompa mihi appropinquabat Sol iſte Divinus, conſtitit; duabus circiter vel tribus ulnis à loco, in quo ego eram, & inde radijs directis, quos evibrabat, attigit meam animam, poſſeditque me fortiter & ſuaviter. Illi autem ſancti Angeli, qui habebant inſignia Divinorum attributorum, veniebant ſingillatim, & communicabant mihi eundem Dominum, imprimēbantque meæ animæ inſigne, quod unusquique habebat, Divini Attributi. Ultimus adfuit Angelus, qui gerebat inſigne Juſtitie, duos nimirum evaginos gladios, & poſtquam acceſſiſſet ad me, collocavit decuſatos gladios humi, dicendo: Anima, effectus Divinæ Juſtitie non habet

bet in te locum; sed communicavit mihi ipsummet DEUM Iustitię, Divinam virtutem, ejusdemque attributum. Dum ego me viderem adeo plenam ipso DEO, ac Divinis illius attributis, mea anima summe præterque morem admirabatur bonitatem hujus magni DEI, ac Domini, & cum hac admiratione, dixi: Domine, ac DEUS mi, quid facit tua Majestas in me? & addidi, quod sentiebam, vilipendendo me ipsam, meamque exiguitatem. Dominus autem mihi respondit: Ad capiendum tam sanctum, quam est DEUS, exiguus erat locus præsepe: hoc tibi sufficit. Deinde me Dominus attraxit ad se per illos Divinos radios, quibus me introduxit in se ipsum, & Divinam suam Essentiam, ubi me perdi, ut me non agnoscerem. Hoc modo me duxit Dominus secum ad caelestem Jerosolymam, paulatim ascendendo cum toto illo comitatu. Postquam pervenissim ad Cælum, iterum me reperi in Divinitate, fruebárque meo DEO, ac Domino, & subito me rursu perdi, ignorando me, atque ita perditam, me Dominus reduxit ad meum angulú: quia quando mihi fui reddita, inveni me in illo. Reduci mihi dixit meus sanctus Angelus Custos: Anima, unde venis? Apprehenditque meam manum dextram, & dixit: Anima, quid hic fers? qualia signa sunt ista? aspice tuas manus, pedes, latus, & caput. Aspexi, sicut mihi à Domino Angelo dictu fuerat, & quando vidi vulnera tam recentia, quæ gerebam in manibus, pedibus, la-

tere, & capite, obstupui vehementer, & consternata extimui, fuique quasi turbata, cogitans esse vulnera exteriora, ac dixi: Sancte Angele, quid est hoc, quod habeo? & quando me Dominus taliter signavit? Sanctus Angelus mihi respondit: Noli turbari anima, non sunt vulnera exteriora, sed interna. Quando DEUS te irradiavit Divinis radijs sui luminis ac splendoris, tunc illis tetigit has partes, & renovavit tua vulnera interna antiqua, quæ habes: hoc est Soror. Ego vero respondi: Et quomodo id potuit fieri? Angelus dixit: Et quomodo potest ignis Purgatorij tangere, ac adurere animas? Huic dicto acquievi.

§. III.

ALiã vice, adverti venientem ad me facratissimam Personam Spiritus sancti, quasi sub pretiosissima umbella, plena intrinsicis stellis, & supernè aperta, à qua fui undèquaque cooperta, & inveni me intra illam ac ipsum DEUM, qui erat intus, meamque animam totam potenter possedit, & me duxit ad caelestem Jerosolymam: vidi in imagine alias duas Divinas Personas, quæ se conjunxerunt, nostro modo loquendi, cum Spiritu sancto, & omnes tres me secum univerunt, constitueruntque in Cælo, ubi diu mansi, perfruens illis Divinis mysterijs. *Alias multas hoc tempore habuit visiones, quas omitto, eò quod sint istis similes.*

Hh 2

CAPUT

CAPUT XXV.

De Sanctissimo Sacramento, ipsiusque Institutione,

ac de modo, quo in illo existit Christus Dominus, per Trans-

substantiationem.

Post Pentecosten celebrat Ec-
clesia Festivum Sanctissimi
Sacramenti, eò quòd id non
possit facere die Jovis San-
cto. Utroque tempore ha-
buit Venerabilis Marina

insignes revelationes ac visiones de hoc my-
sterio, quas recensimus, incipiendo ab ad-
mirabilioribus, de modo, quo re ipsa & vere
Christus Dominus existit in Sacramento:
quas mihi enarravit, deditque scriptas, dum
docerem Theologiam, anno 1995, in nostro
Collegio Vallisolevano. Doceram autem
tunc materiam de Eucharistia, atque hoc
punctum de Transsubstantiatione. Refere-
bat mihi id talibus verbis, & cordis affecti-
bus, ut obstupefcens, conferendo meas tene-
bras cum tanta luce, dicerem DEO: Con-
fiteor tibi Pater, Domine cœli & ter-
ræ, quia abscondisti hæc a sapientibus,
& revelasti ea parvulis: ita Pater, quo-
niam sic placitum fuit ante te,

§. I.

Dum, ait, essem meo more collecta,
conspexi Christum Dominum indutum
veste magnæ Majestatis, tenentem in suis
sanctissimis manibus Hierothecam Eucha-
risticam, qualem solet etiam gestare Sa-
cerdos in quibusdam supplicationibus fie-
ri solitis in Festo Corporis Christi. Vide-
batur sacrum illud ferculum esse ex auro
purissimo, & habere duo tantum utrinque
vitra crystallina, unum ante pectus Chri-
sti Domini, & alterum oppositum, ita ut
solum in illis duabus partibus posset videri
id, quod erat intus: neque ego hoc pote-
ram bene discernere, quia Dominus erat
aliquantum à me averfus ad Apostolos, qui
etiam ibi confidebant, quasi sibi invicem
intuisti. Mirabar, & stupebam, dum con-

templarer Salvatorem & sacrum ipsius fer-
culum, intra quod mihi videbatur esse sa-
cratissimum Christi Corpus, sicut est in
Augustissimo Altaris Sacramento, quame-
vis id non bene disceverim, quæ admodum
dixi. Aliquantum post mihi dixit ipse Do-
minus quam amantissimè: Nescis, quid
hoc sit, intellige igitur Institutionem esse
Sacramenti Corporis mei & Sanguinis,
quod die Cœnæ institui pro vestro bono,
ac remedio. Hoc audito magnopere ipsius
amore exarsit, tanto cum solatio, ut ei de-
xerim: Mi Domine, quare tua Majestas
hujus rei curam gerit? Non enim indiget
tantis favoribus ista mendica & miserabi-
lis. Responditque Divina Majestas: Ego
volgo, ut mei Amici hîc aliquantum degu-
stent, & cognoscant mysteria, quæ pro il-
lis, & pro ipsorum bono ac remedio sum
operatus in mundo. Unde majus cepi so-
latium, & gratias illi egi pro tot favoribus,
quos mihi exhibebat.

S. II.
Alias mane, collecta more solito, sustu-
li oculos anime, & conspexi Majesta-
tem Christi Domini, stans cum multis
sanctis Angelis, summâ veneratione pro-
sequentibus ac admirantibus sacratissimum
mysterium, quod contemplabantur. Do-
minus tenebat in suis manibus hostiam,
quæ in ipsis fuerat miraculosè confecta, &
statim vidi ex ejus sacratissima Persona, &
ex illius Divino pectore prodeuntem quæ-
dam Divinam virtutem, quâ transubstan-
tiabatur tota illa sacra Hostia modo tam
admirabili, ac Divino, ut totus ille idem
Dominus noster JESUS Christus, DEUS
& Homo verus, qui ibi stabat, & tota ipsius
virtus, ac Essentia Divina, & infinita, ma-
nens in suâmet Persona, fuerit pariter in
illa Hostia, quam in suis manibus habebat.
Obstupui, & fui consternata, dixiq; intra
me:

me: Quale est hoc mysterium? Christus Dominus stat ibi, unaque est in suis manibus? Huic meae cogitationi respondit Dominus, dicendo: Quid consternaris? videtur tibi aliquid novi, quod vides? Nonne scis, quod in ultima Coena ipse ego consecraverim panem, & illam transubstantiaverim in meum corpus, & sanguinem, ac in me ipsum? Hoc est mysterium, cujus tibi imago modo exhibetur. Fui attonita, dum aspiceré & intelligerem istud mysterium, ita ut possem dicere de hac veritate, quam credimus, atque confitemur de Consecratione Corporis & Sanguinis Christi Domini, non solum esse veritatem Catholicam, sed fuisse illam à me visam oculis animae adeò, ut de ipsa dubitari nequeat. Deditque mihi Divina Majestas tunc lumen, quo illustrata agnovi, quam conveniens & necessarium fuerit, pro bono & remedio nostrarum animarum, hoc Divinum & excellentissimum Sacramentum.

§. III.

Alia vice, dum versarer coram sanctissimo Sacramento, contulit Dominus meae animae lumen, cum quo vidi sub illo sacro velo, & illis speciebus sacramentalibus existentem Christum JESUM Dominum nostrum, DEUM & Hominem vivum, & verum, totum ac integrum ipsius sacratissimum Corpus, & Sanguinem, atque sanctissimam ejusdem animam, ac Divinitatem, totamque virtutem, modo tam sublimi & eminenti, ut ego illum nesciam verbis exprimere, aut declarare: quia ipsum non vidi, sicut alias soleo, in specie Infantis, qualis erat in utero suae Matris, neque in statura Viri adulti, qualis erat, dum conversaretur cum hominibus; sed vidi illum totum ac integrum cum suo corpore, anima, & Divinitate, totaque sua virtute ibi existentem; quae res secundum se est tam Divina, ac sublimis, ut non reperiam verba, vel figuras, quibus possim indicare aut exponere magnitudinem tam eminentis mysterij, ideoque licet praedicta essem magna scientia, si vellem quærerere figuras & similitudines ad declarandum id, quod ibi

Hh 3

modo

modo loquendi, continuo Sol eviscerare, ac impendere & communicare cum suis effectibus ac influentijs, totam suam virtutem & substantiam ijsdem creaturis, dum ita illis dat vitam, quæ sunt ipsius capaces, producitque aurum, argentum, ac gemmas, & exequitur reliquos effectus: quos tamen producendo, manet integer in sua sphaera cœlesti, absque ulla diminutione, aut jactura sui, seu suæ substantiæ. Quod si præterea diceremus hunc eundem Solem manentem ita in Cœlo, dum influit, ac derivat suos radios in mundum, eidem influxui, & radijs, ac lumini suo substantialiter & verè incorporari, ita ut suscipiens radios Solis, susciperet in illis realiter & verè ipsum Solem, hoc sine dubio foret multum. Id verò ego dico, suo modo fieri in nostro sacratissimo mysterio, quia dum Sol Justitiæ Christus Dominus derivat influentias & radios suæ sacratissimæ virtutis, & sublimissimorum meritorum in sanctissimum Sacramentum Evcharistiæ, quo vivificat, & dat Esse, ac Divinam vitam gratiæ, illamque conservat omnibus creaturis, volentibus ipsum suscipere, quem admodum debent, & infundit ac producit aurum pretiosissimum Amoris Divini, quod dat animas, quæ illud in eo quærunt, atque argentum & gemmas absolutarum virtutum; non solum producit hos effectus, sicut facit Sol materialis, atque etiam Divina ipsius Majestas in reliquis Sacramentis, verum præterea patrat simul maximum illud prodigium, dignum suâ potentia, & bonitate infinita, superando vires omnis puræ creaturæ, quod in his Divinis radijs & influentijs Divinæ ipsius virtutis, atque sublimissimorum meritorum, veniat personaliter ac realiter ipsemet Christus, unicum Bonum nostrum, & Dominus noster, totaque ejus sacratissima Virtus, & Corpus una cum anima, ac Divinitate, præstantissimo illo modo, de quo differui.

Hac ratione se explicabat Venemibilis Marina, conficiendo se propterea, quod nesciret, neque posset declarare ea, quæ sentiebat, quia in omnibus commemoratis advertebat se dicere minus, quam par esset.

oborn

§. IV.

Sed amplius illam DEUS erudit, quia postquam intellexisset Christum Dominum existentem in Venemibili Sacramento, & in qualibet illius parte totum ac integrum, non uti ibi suis potentijs externis, cum id miraretur, dixit illi Divina Majestas: Quando existo in Divino Sacramento per admirabilem modum Divinæ Substantiæ, quem tibi exposui, intermitto spontè, & absque mei constrictione usum humanarum actionum, quem tamen habeo divinè & perfectè, ac proinde non oportet concipere carentiam usus harum actionum esse talem, qualis foret in quopiam humano corpore, quod earundem exercitio propter aliquam causam privaretur, ideoque esset valde imperfectum ac defectuosum: nam in me nec est, nec reperiri potest ullus defectus, vel imperfectio.

§. V.

Aliam visionem admirabilem ejusdem argumenti, & cum circumstantijs notatu dignis habuit multo tempore post prædicta, anno 1614, in Octava Corporis Christi.

Cum, inquit, decumberem infirma in meo lecto, circa horam primam noctis, vidi aperiri parietem mei cubiculi, ac per illam aperturam, licet esset parva, ingredientem Angelum, magnæ majestatis ac splendoris, habentem in manu sceptrum. Intellexi esse sanctum Gabrielem, qui adferebat nuntiû nomine DEI sanctis quatuor Angelis meis contubernalibus, indicando ipsis, eos avocari: cumque mihi humaniter valedixisset, discessit. Fui vehementer afflicta, timens, nè me DEUS vellet propter mea peccata privare tam bonâ societate, quâ fruebar; sed ipsi me sunt consolati, reddentes me certum, suum ab- itum cessurum ad meum solatium. Abiverunt Angeli, & ego mansi in hac afflictione ultra duas horas, postea verò vidi referari Cœlos, & illam cœlestem Civitatem ardere totam Divino igne relucente, ac vehementi, resonante admirabili musica Angelorum; atque tum meus Custos, qui mihi assistebat, me abripuit in spiritu, &

duxit

duxit ad Cœlum, ubi se mihi cum magno lumine manifestavit sanctissima Trinitas, Pater in specie ordinaria, in qua illum soleo videre; Spiritus sanctus coopertus nube, & Filius DEI eo ipso modo, quo existit in consecrata Hostia, qui est mirabilis, ut fuit dictum: non potui tamen videre modum, quo se ibi constituit; sicuti, si quis videat valde artificiosum quodpiam opus alicujus faminae, & ignoret modum, quo illud fecerit, desideretque ipsum intelligere. Interea vidi Altare aliquantò demissiùs, ac meos quatuor Angelos ad quatuor angulos, quos agnovi, & Christus Dominus descendit propè ad altare, quo conspecto, præter morem sum mirata, & stupui tam infinitam majestatem, & ma-

gnificentiam. Infudit mihi Dominus magnum lumen, ut agnoscerem in ea representatione hujus excellentissimi Sacramenti, modum, quo perageretur transubstantiatio, atque sic mihi fuit plurimum satisfactum, eò quòd viderim non solum opus, sed modum etiam, quo peractum fuit, quem nulla valet lingua explicare. Eram quasi mihi ipsi erepta, eò quòd non possem sustinere tantam lucem, dum cognoscerem magnitudinem DEI, & meam vilitatem, quoadusq; finiretur visio. Tum mei sancti Angeli redierunt cum meo spiritu, meque edocuerunt, se non abivisse, ut emanerent, & me desererent, sed ut pro me præpararent aliquid ex ijs bonis, quibus fruuntur Cœlites.

CAPVT XXVI.

De alijs stupendis Visionibus, concernentibus idem mysterium Sanctissimi Sacramenti, nec non Divinitatem Christi Domini, & quomodo Pater ac Spiritus Sanctus ibidem una cum ipso existant.

DE anno in annum DEUS augebat magnitudinem visionum, revelando illi id, quod est gloriosissimum, & arcanissimum, de hoc Divino Sacramento, ut ipsa refert hunc in modum,

§. I.

SEquenti anno 1615, dum die Jovis sancto agerem cum DEO, audivi in supremo Cœlo, ubi erat Divina Majestas, cum beatis spiritibus resonantem cœlestem musicam, & cantum lætitiæ, jubili, ac laudis, intermixtis luctuosis lamentationibus: quibus auditis, fui rapta in ecstasim, & reperi me in supremo illo Cœlo, cum meis quinque Angelis. Incepi contemplari illa cœlestia tabernacula, & admirabilia, quæ mihi in ea cœlesti Jerosolyma manifestabantur. Subitò vidi circa magnam Arcem, & Palatium (in cujus medio erat Ca-

stellum elegantissimum) ambulantes optimè coordinatos ac dispositos multos Angelos, indutos splendidissimis vestibus, quamvis non absque admixta aliquâ tristitiâ ac dolore, qui instrumentis musicis, & vocibus suavis edebant illam cœlestem musicam. Postquam transivissent quasi infiniti; vidi venientem aliam maximam multitudinem eminentissimorum spirituum, qui omnes erant induti veste candidâ instar nivis, & gestabant manus candidelas accensas. In medio illorum procedebat quidam Dominus infinitæ majestatis, quem nunquam videram; sacræ ejus vestes erant adeò mysticæ, & tam significativæ ipsius magnitudinis, ut nunquam potuerim intelligere, aut advertere, quales fuerint: habebat caput discoopertum, capillum protensum, & compositum, atque in suis sanctissimis manibus portabat juxta suum divinum pectus Hierothecam Eucharisticam, eleganter coopertam, cui imminebat Spiritus sanctus, in specie par-

væ Co-

vā Columbæ, speciosissimā ac Divinæ, & candidæ, instar nivis. Dum quā attentiſſimè aspicerem Majestatem tanti Domini, cognovi ex illustratione, quam tunc habui, esse sacratissimam Personam DEI Patris. Hunc Dominum sequebatur infinitus populus Civium & Palatinorum illius cœlestis Patriæ, Regum, Imperatorū, Principum ac Magnatum, ex diversis statibus, qui omnes gestabant sua insignia in pectore, conformia virtutibus ac donis, quæ acceperant à DEO, viventes vitā mortali. Hunc in modum procedebant etiam infiniti Beati ex statu Ecclesiastico, & similiter ex omni hominum conditione. Ex femineo sexu erant infinitæ animæ beatæ, quibuscum ibat sacratissima Virgo Domina nostra, quam tota ista multitudo comitabatur. Taliter pervenerunt ad portam illius magni Castelli, ubi omnes substituerunt, seque suo ordine collocaverunt, ille verò Dominus Majestatis pervenit ad portam, & ingressus est solus intrò, quasi ad unum passum, ibique in quodam theatro, seu altari reliquit operimentum Hierotheicæ, quam in suis sacratissimis manibus portabat, & conversus ad totam illam infinitatem Beatorum Spirituum, qui omnes erant prostrati, & canebant, atque tractabant instrumenta musicæ cum insigni harmonia & suavitate, ostendit illis quandam imaginem ac repræsentationem sublimissimi Sacramenti Eucharistia, & ego ex speciali illustratione agnovi Christum JESUM, Dominum nostrum, DEUM ac Hominem verum, existentem in Sacramento, ejusque sacratissimum Corpus, & Animam ac Divinitatem, & totam Divinam virtutem, illius merita, & valorem ac pretium infinitum ipsius sanguinis, effusi pro nostra salute ac remedio, tam mysticè ac eo modo, ut cum illustrata à DEO, ista ibi omnia & Magnalia Christi Domini, unico puro & simplici intuitu perspicerem, tamen quasi nihil viderem aliud quàm solum mysterium hujus Divini Sacramenti, etiam viderim altissimum mysterium Beatissimæ Trinitatis, & dictum Dominum non contractum, neque confusè, sed admodum distinctè, & in eadem magnitudi-

ne, eaque omnipotentia præditum, nec non majestate, & autoritate, cum qua existit in cœlo, ubi adoratur ad dextram sui æterni Patris. Postquam hoc vidi, resonante illâ Divinâ musicâ, Majestas illius Domini, se vertit secundò, junctis suis sacris manibus, ad omnes illos Beatos Spiritus, & animas sanctas; datâque omnibus suâ benedictione, cum singulari majestate & amore, rediit ad suum Regium Castellum, ego autem fui rapta in magnam ecstasim, cum meis sanctis quinque Angelis, & paulò post me reperi in meo angulo.

§. II.

Alias mihi Christus Dominus ostendit in isto sanctissimo Sacramento magnitudinem suæ Divinæ Essentia, hoc modo: Cum me præpararem ad communicandum, adverti & vidi in intimo meo corde præsentem Christum JESUM Dominum nostrum, DEUM & Hominem verum, cum longè ardentioribus affectibus, quàm dum sumò Divinam Majestatem sacramentaliter. Tunc temporis venit Sacerdos, ut mihi porrigeret Sacramentum Eucharistiam, atque suscepto Domino, vidi illum multò apertius, & clarius, ac distinctius, & obstupescens, quod viderem Majestatem tanti Domini, tantummodo ipsum aspiciebam admiranda, cum amore, & reverentia, nihil illi dicendo. Ille quoque me amanter intuebatur, & cum magna majestate, atque graviter; & similiter mihi nihil dicebat. Aliquantò post mihi dixit cum exhibitione amoris, & modo gravi: Quid vis? visne aliquid? Tum eram modicè turbata; siquidem ea animi meum subibat cogitatio, quòd mihi fuerit aliquid pro meo solatio petendum, cum me de eo Dominus interrogaret, idèque respondi celerrimè, desiderans nihil velle aliud, quàm quod vellent DEUS: Non Domine, ego nihil volo. Divina Majestas verò, ostendens vultum hilarem, & gravem, mihi dixit: Adverte bene, utrum aliquid velis. Dum audirem id, quòd mihi eo modo dicebat Dominus, attonitè ipsum reverenter aspexi, ac dixi: Tu Domine

mine novisti meum cor, & intima mea. Tunc Dominus respondit: Modò igitur à me suscipe hanc misericordiam. Et ostendit mihi subito, ac manifestavit pro meo captu, suum Divinum Essè, suam magnitudinem & potentiam infinitam, adeò ut hìc mihi fuerit communicata magna cognitio Majestatis JESU Christi Domini nostri, DEI & Homini veri: atque ità fui repleta solatio, sed & egregiè humiliata, nec non confusa, eò quòd susceperem à Divina Majestate tantas misericordias.

§. III.

Ferià quintà Cœnæ Domini (in Martio anno 1622.) graviter ægrotans, vidi prorsus inopinatè quoddà quasi conclave plenum Angelis elegantissimis, & splendide vestitis, atque intrà illud repræsentatam hostiam ejus magnitudinis, cujus sunt illæ, quas consecrant Sacerdotes, & in ipsa conspexi tres particulas sanguinolentæ carnis, quarum duæ erant majores, una verò minor, sub cæteris. Ibi ex Divina illuminatione cognovi, in singulis illis tribus particulis carnis existere Christum Dominum integerrimum, & esse tamen unicum. Existebat autem ibidem integer ac distinctus modo admirabili ac Divino, quem equidem nescio explicare: sed in eo, quod erat album in hostia, nihil præter carnem conspexi, verum è regione ipsius vidi mysterium Sanctissimæ Trinitatis, sub quadam spiritualissima ac Divinissima specie, & tres Divinas Personas distinctissimas, quæ licet sint tres, sunt tamen una Divina Essentia, atq; hoc mihi DEUS clarè manifestavit. Ab isto sacro mysterio Sanctissimæ Trinitatis, derivabatur ad eam sacram Hostiam tota virtus & sublimitas illius Divinæ naturæ, modo quodam ineffabili, quod me majore affecit stupore, & rapuit in majorem ecstasim, in qua diu perduravi. Deinde vidi Beatissimam Trinitatem paulatim appropinquantem Hostiæ, quoad usque se tota cum illa conjungeret, ipsique communicaret. Ubi vidi Personam Filij DEI unitam sanctissimo Corpori Christi Domini, eidemque quasi

principalius assistentem, duæ verò Personæ Patris, & Spiritus Sancti, illic etiam erant modo quodam speciali, ac tam admirando, ut ego ipsum nesciam declarare. Erat magna majestas & magnificentia, quam ibi præferebat Christus Dominus. Angeli, qui aderant, cantabant pulchro tono hymnum: *Pange lingua gloriosi, &c.* quamvis ego non attenderim magnoperè ad musicam, cum essem tota absorpta in mysterio.

§. IV.

Aliàs, in Festo Corporis Christi (in Junio, anni 1618.) agens quadam nocte cum DEO, passa sum ecstasim, intereàq; me reperi in celesti Jerosolyma, ubi vidi gloriam, & beatitudinem, quantum mihi illam pro meo captu DEUS voluit communicare. Post duas horas redij ad me, agensque cum Domino, vidi oculis meæ animæ, quasi illucesceret, ac oriretur quidam Sol mysticus, habens plurimos radios ex purissimo auro, relucentes & claros, qui suis cuspidibus feriebant & incendebant universam Christianitatem; totus rotundus discus istius Solis apparebat instar pretiosæ & purissimæ carnis, mirè coruscantis, instar præstantissimi ac pellucidi rubini, in cujus medio conspexi Majestatem Christi Domini, DEI ac Homini veri, totam ipsius virtutem, sacrum ejus corpus, animamque sanctissimam, & ejusdem Divinitatem, ac totam Beatissimam Trinitatem, quasi per concomitantiam. Existebat ibi Divinus iste Dominus, sicut existit in Venerabili Sacramento, obvelatus in eo mysterio purissimæ & splendidæ carnis: non vidi ullam ibi speciem & figuram humani corporis, verum admirabiliter coelitus à DEO illuminata, vidi eundem Dominum integerrimum, & gloriosum, qualiter à me visum dixi aliàs, ad eum modum, quo videretur, neque agnosceretur Persona Regia; irà nimirum, adeoque rectè ac dissimulanter absconditum intrà ejusmodi ornatus, figuras ac formas quasdam transparentes, ut quamvis ipsum viderem & agnoscerem, meus tamen intellectus non potest assequi vel percipere, quali modo

do & arte illic existeret Persona Regia, quia dum illam intueretur & cognosceret, ita sese occultabat, ut unâ existimaret, eam à se non videri. Durante eo spectaculo, vidi infinitos Angelos, cum magna admiratione & reverentia adorantes illud sacrum mysterium, ac Divinam Sapientiam, & Potentiam DEI Domini nostri, qui talia mysteria est operatus pro sua infinita bonitate, & amore, quo amavit hominem. Subito inceperunt ex eodem Domino erumpere ac prodire radij Divini splendoris, qui ita se extenderunt, ut cum pertingerent ad meum pectus & animam, totus hic Dominus eam intimè penetraverit, seque illi impresserit in eadem specie, in qua ipsum extra me videram: atque biduo vel triduo semper ipsum intuebar intrâ me taliter existentem. Post unam horam adfuit tempus sacræ Communionis, quâ peractâ, vidi Majestatem Christi Domini intrâ meâmet animam, in illa Hostia consecrata. Non erat ibi constriictus, neque parvus, sed magnus, & in sua statura gloriosa, non occupando locum, quem videtur alioquin requirere ipsius magna Majestas. Dum simul contemplerer intra me hunc Dominum dictis duobus admirandis modis exi-

stentem, mea anima vehementer affligebatur, ac timebat, & amplectebatur veritatem nostræ Fidei de Divino Sacramento, dicebatque: Hic existit meus DEUS, ipsum ego sumpsi sacramentaliter, sicut me docet Fides: & conabar me distrahere, ac avertere oculos à mysterio, quamvis mihi id parùm prodesset. Cùm Dominus animadverteret illum meum timorem, dixit mihi: Marina, magnopere times, verum ita perge, & esto certa, quòd, si taliter timerent animæ, non circumvenirentur tot illusionibus, uti fit. Post longum deinde tempus mihi dixit Divina Majestas quàm amantissimè: Agè Marina, cessent jam tui timores ac turbationes, non enim habes, quod timeas. Dic, quare turberis? ideòne, quòd me videas in tua anima duobus miris modis existentem? Et nonne me vidisti aliàs extra te ipsam, tuâ opinione, etiam duobus admirandis modis, ut dum tibi manifestavi Beatissimam Trinitatem, & vidisti tres Divinas Personas, unâque me DEUM ac Hominem verum in mea specie gloriosa. Cùm ita fit, cur tantopere times? Hoc audito, fui inter-nè pacata, egique ipsi gratias pro tantis misericordijs.

CAPUT XXVII.

Quomodo viderit Christum Dominum in Sacra Hostia, in varijs admirabilissimis figuris, & quâ ratione super omnia æstimaverit vivam Fidem hujus Mysterij atque principalem fructum Communionis.

Alias visiones habuit admirabilissimas, dum se illi Christus Dominus præbuit spectandum in sacra Hostia, varijs in figuris & speciebus, quas propterea assumebat.

§. I.

In primis in Sacrificio Missæ habuit multas visiones, tamen bene sibi esset præsens quando erit audienda ex præcepto, die Festo, adeo ut pro viribus conaretur ad illam

attendere, ne penitus à sensibus alienaretur, id, quod illi Dominus concedebat.

Quodam die Quadragesimæ, inquit, eo tempore, quo elevabatur consecrata Hostia, vidi Christum Dominum exhibentem in suo Divino vultu indicia gravis tristitiae ac doloris, ita verò vivacissimè demonstrabat magnam afflictionem, quam ipse anima senserat illis diebus proximis sacræ ejus Passionis, dum animo revolveret tantæ tormenta, quæ tunc erat passurus pro nostris peccatis. Et verò erat vultus tam lamentabilis, ut præ commiseratione, ad quam

quam movebat, cor dirumperet. Sed alio die, dum attolleretur sacra Hostia, ostendit mihi in illa Dominus, modo Divino, expressa ac designata mysteria & gesta sacrae suae Passionis, adeo ut clarissime representarent dolores Salvatoris. Dum essem intenta huic spectaculo, vidi ex illa imagine, quae erat in Hostia, procedentem quandam virtutem, & radios, suis cuspidibus ferientes mei cordis medium, & animae, quam reddebant participem bonorum ac thesaurorum, quos Christus Dominus acquisiuit his doloribus ac tormentis: id quod ego vehementer sum mirata, exarsique idcirco Divino Amore cum tanta vi affectuivm, ut mysticè, non sine acri dolore fuerim ab Amore Divino vulnerata, ac transverberata, forti quodam clavo, qui cor meum confixit.

Alias mihi dixerat DEUS, quod mihi esset manifestaturus arcana suae Justitiae, atque dum aliquando manè essem collecta, vidi calicem ex auro conflatum & argento purissimo, cui imminebat sacra Hostia, & quamvis illam aspicerem, non poteram intelligere, qualis esset: quia partim apparebat instar candidae & elegantissimae nubeculae, partim verò eadem nubecula, ita suavissimo & vehementissimo, ac efficacissimo igne ardebat, ut videretur tota in ignem illum esse transmutata. Subito autem elevatis oculis, vidi circa eam sublimes in aere Angelos, qui ipsam aspiciebant cum magna reverentia & attentione, obstupefacti ac attoniti, & conficiebāt quoddam quasi tabernaculum, aureo cooperatum tegumento, elegantissimè exornato, ex cuius quibusdam partibus prodibant velut igneae linguae, imminentes illi calici, & superpositae Hostiae. Circumspexi deinde, & vidi juxta sanctum istum Calicem Christum Dominum, suā solitā conspicuū gravitate & majestate, qui aspiciebat dictum calicem, & superpositam ipsi Hostiam. Atque dum contemplerer omnia ista mysteria, vehementer obstupescens, & nescirem, quid significarent, dixit mihi Dominus: Attolle oculos, & aspice, quia plura tibi supersunt videnda. Elevatis igi-

tur oculis animae usque ad Caelum, vidi Majestatem DEI Omnipotentis, cujus Divina Justitia quodammodo irascebatur, terribiles intentans minas quibusdam populis, qui erant obstricti gravibus peccatis, & miserabiles, quorum miseriam ego agnoscebam. Vehementer dolebam & affligebar; atque tunc mihi Christus Dominus aperuit significationem horum omnium, dicens, mysterio illius sacrae Hostiae superpositae calici, significari pretiosum, ipsius sanguinem, qui profusus tanto cum amore & misericordia pro peccatoribus, clamat ac intercedit semper pro illis apud Divinam Justitiam. Atque hic, *ajebat*, sacratissimus sanguis, unaque Divinum Corpus oblatum quotidie in sancto Missae Sacrificio, est tantae virtutis & valoris, ut propter ipsum ignosceatur peccatoribus, ac tolerentur populi, qui mererentur destrui propter sua enormia peccata. Quibus auditis, dixi ad Dominum cum lachrymis, & magno dolore: Quid ergo Domine mi, & Dilecte animae meae, jubet Tua Majestas me facere? aut quid petit à me, postquam mihi ostendit haec mysteria? Respondit mihi Divina Majestas: Nè te affligas: Setas tibi id à me esse ostensum, ut ores pro his afflictis, atque in necessitate constitutis populis, quos vidisti. Et cum animo revolverem magnitudinem Divinae Justitiae, quam non videbam amplius, respondi: Sacratissime mi Domine, quid poterit vili vermiculus terrae facere, aut obtinere ab illa suprema Celsitudine & Majestate nostrae DEI ac Domini? Noveris, *ajebat Dominus*, Orationes Fidelium, quae peraguntur in charitate, & gratia DEI, quam acceperunt à me, & propter quam sunt grati & accepti Aeterno Patri, multum valere, & multum prodesse, propter amorè, quo DEUS ipsos complectitur, & ex quo dignatur illis gratificari, ac implere eorum bona desideria, & voluntatem in eo, quod ab ipso petunt. Hoc dicto abiit Dominus, & ego vehementer compatiebar illis desolatis populis, rogando perpetuò Divinam Majestatem, ut eorum misereretur, atque praeterea novā & speciali devotione

ferebar erga sanctum Sacrificium Missæ, adeò ut per multos dies post, nunquam potuerim satiari audiendis Missis.

Hinc etiam proveniebat ingens aviditas, quâ desiderabat videre sacram Hostiam, quando elevabatur tempore Missæ.

Quadam vice, inquit, cum essem in Templo Domus Professæ, acclinato capite, propter meam debilitatem, ad primam murum arcus Sacelli Beatæ Virginis Laurentinæ, adeò ut alter murus mihi tolleret conspectum summi Altaris, ubi tunc dicebatur Missa, dum pulsaretur campanula, quæ pulsari consuevit, quando elevatur sacra Hostia, dixi ad Dominum: Ah mi Domine, non possum te hîc videre, & vix me possum erigere. Tunc mihi Dominus respondit: Manè hîc, quia hîc me videbis; & ecce cum elevaretur Hostia sacra, contempsi illam oculis animæ, atque Christum Dominum inde ubi sedebam, quod me affecit solatio, reddiditque pacatam, & liberavit ab omni turbatione, quam antea habueram.

§. II.

Appropinquante Festo Corporis Christi, postquam fuisset valde afflictus, aliquot diebus, dixit mihi Dominus quàm amantissimè: Consolabor te speciali visitatione in Festo, quod celebratis ob memoriam Instituti Sacramenti Corporis mei & Sanguinis. Hæc promissio mihi attulit solatium, & expectabam ut impleteretur, jam enim sciebam id velle DEUM. Festum autem non fuit celebratum nisi post duos menses, & quinque diebus antè vidi in oratione oculis animæ, Christum Dominum sedentem in valde pretiosa sella, ac vestitum sumptuosissimâ & elegantissimâ togâ talari, quantumcunq; autem illam aspexerim, nunquam potui intelligere, qualis esset, sed videbatur esse ex pretiosissima purpura. Facies Domini ita resplendebat, ut illum non potuerim intueri, & circa ipsum stabant multi Angeli, quos tamen non aspexi, siquidem totus animæ obtutus erat intentus contemplando Domino, & quia illum necdum eo mo-

do videram, dixi: Mi Domine, quid est hoc? Quare tua Majestas sic est ornata? Propter Festum, inquit, quod celebratis, mei Corporis & Sanguinis, ut intelligatis, esse mihi gratum, ac placere. Et qualis est, aiebam ego, Domine hæc toga, tam sumptuosa, ac elegans? Respondit mihi Divina Majestas: Hæc toga representat ac significat gloriam æternam, & virtutes meæ Humanitatis; unde non est mirum, quòd nequeas intelligere ipsius colores & pretium. Hoc dicto, Dominus à me abiit, & ego mirabar id, quod videram; sed in Festo sanctissimi Sacramenti stetit promissis, quo mihi ter quaterve comparuit in Hostia consecrata, cum illo splendore, & eâ veste pretiosa, in qua illum videram ante quinque dies, in mea collectione; & dum ipsum contemplerer tantâ præditum majestate, abripiabatur ab illo mea anima, gaudens, quòd ipsum videret coli, & honorari, atque glorificari à suis creaturis, videbaturque mihi illum semper conspiceret oculis animæ, in illa specie, per totam octavam, & interdum mihi loquebatur, pandebatque sua arcana.

§. III.

Alio anno, in generali supplicatione, quæ eo die instituitur Vallisolei, manè vidi intrâ Hierothecam Eucharisticam in sacra Hostia Christum Dominum, indutum veste candidâ pretiosissimâ, totâ elaboratâ opere Phrygio, & exornatâ purissimo auro, ac pretiosissimis lapidibus. Ibat pedes, manibus aliquantum elevatis, & ab invicem sejunctis, cum magna gravitate, & majestate. Licet autem Hierotheca esset exigua, erat tamen & habebat in eo locum sacratissimum ipsius Corpus totum, illius staturæ, quam Divina Majestas habet, & qualem ordinariè video competentem ætati triginta ac trium annorum: circumdabatur ab Angelis, qui erant induti candidis vestibus, & progrediebantur aliquantum ab illo remoti, cum summa veneratione. Videns igitur ego meum Dominum in medio suarum cælestium & re-

restrium creaturarū adeò ab omnibus honorari, adeoque suā propriā abundantem gloriā ac maiestate, affuebam summo gaudio, toto tempore, quo duravit ea visio, itā ut nullius possem tunc alterius rei meminisse.

Hoc modo ipsum spectavi sex septēme vicibus intrā istam Octavam in supplicationibus; & quodam die, dum sacrum Ferulum, finitā supplicatione, esset repositū ad Altare, coniectis oculis in sanctissimum Sacramentum, vidi Maiestatem Christi Domini, sicut illam videre consuevi: verū sacratissimus ipsius vultus erat quasi accensus, & inflammatus, eum in modum, quo gravis aliqua Persona & prudens, peracto quopiam exercitio corporali, se ostenderet nonnihil fatigatam: demonstrabat tamen etiam in suo vultu tantam auctoritatem, imperium, & potentiam, ut mirarer. Consternata hac novitate, dixi illi, quamvis me summē puderet istius alloquij: Mi Domine, & Dilectē animā meā, unde provenit hæc fatigatio quam præ te fers, cum in tua sacratissima Persona non habeat, nec possit habere locum lassitudo, vel labor? Respondit Divina Maiestas: Exhibui me talem, ut videres, quomodo tui causā fatigatus fuerim, cum viverem in terra, sciresque me tunc fuisse solitum fatigari, tanquam verum Hominem. Postea Sacerdos accessit exempturus ex Hierotheca sacram Hostiam, neque sinē magna difficultate illam eximebat, eò quòd valde arētē esset conclusa, eratque mirum visu, quòd etiam si Sacerdos multum moveret Hostiam, Christus tamen Dominus in ea specie, in qua ego ipsum ibi videbam, non moveretur, sed semper maneret quietus, summa cum serenitate, & gravitate; atque eodem modo, quando incedebat in humeris Sacerdotum, tempore supplicationis, non se movebat ex una parte ad alteram, sed continuè procedebat æquabiliter, cum magna maiestate. Dum autem viderem præsentē hoc Domino quosdam colloquentes de rebus tametsi inculpabilibus, & incuriam, cum qua nonnulli versabantur coram tam Excelso Monarcha, vi-

deremque Divinam Maiestatem tacentē, ac omnia dissimulantem, quasi non videret, vel non audiret, quæ agerentur vel dicerentur, consternabar eā bonitate, patientiā, & mansuetudine, quam demonstrabat, eaque ratione agendi cum suis creaturis, & quòd se itā permetteret ab illis tractari: siquidem se Christus Dominus, erga omnes illos, eo, & incomparabiliter benigniore gerebat modo, quo magnus aliquis, sapiens ac potens, & clemens, inprimisque affabilis Dominus, ex mera sua bonitate toleraret suos famulos, quos singulariter amaret, atque licet ab ipsis videret inadvertenter & inconsideratē committi errores, se præsentē, illos tamen dissimularet, ac præferret eos à se ignorari, seque nihil audire, nè castigaret delinquentes.

Alio præterea anno, in una harum Processionum, vidi Christum Dominum intrā sacram Hostiam, tanquam Regem pretiosissimā redimitum coronā, indutum splendidissimā vestitu Regio: comitabantur illum, serviebantque ipsi plurimi Angeli, ac Spiritus Beati; sed ij, qui ipsum videbantur gestare quasi in humeris, & à quibus se permittebat bajulari, erant homines, quod ego haud parum admirans, dixi illi: Itāne se tua Maiestas tradit hominibus? seque dignatur committere eorum manibus? sicine Domine, cum tibi inferviant, teq; comitentur Angeli, te tradis hominibus, & in eorum collocas manibus? Respondit Dominus: Itā me trado, volòq; me illis tradere in cibum & escam, ut hac ratione vivant vitā Divinā, transformenturque in me. Propterea enim veni in mundum, ut eos quærerem ac redimerem, ideoque me ipsis quā libentissimē donare volo. Finitā supplicatione, Sacerdotes reposuerunt Dominum, cum magna reverentia, in sacro Tabernaculo: sed quia itā eram incensā, & absorpta eo, quòd videram ac audiveram, dixi, nesciens quid dicerem, ut mihi in huiusmodi rebus solet accidere, siquidem mihi ipse Dominus suggerit verba: Domine mi, & Dilectē animā meā, nonne Tua Maiestas venit fatigata?

tigata? Respondit mihi: Non, Amica, sed venio omnino indefessus. Itane, ajebam ego, indefessus & contentus? sed exiguo nostro comitatu, qui sumus tuæ pauperes creaturæ. Tum Dominus dixit, quod me magno affecit solatio: Anima, plus valent, mihi que placent, sine comparatione, pauci boni, & pauperes, quam multi divites hujus mundi: quia priores me delectant, recreant, mihi que satisfaciunt, & in ipsis conquiesco: posteriores autem me molestant, mihi que vehementer displicent. Hi namque sunt picti Gigantes, quos videris efformatos pro solennitate meæ Processionis, qui apparent magni, robusti, pulchri, & elegantes, ac adornati, cum tamen sint nihil, paxilli, bractea, ac falsum sericum, careantque vigore ac vitâ. Quibus verbis auditis, valde fui confusa, & istis sum compassa, illis vero gratulata.

§. IV.

Non omittam tamen monere, quod, licet iste visiones essent tam estimabiles, cor ipsius fuerit longe magis intentum Regiæ ac vere presentie, quàm Christus Dominus existit in Sanctissimo Sacramento, quod nos docet Fides: in hac enim nequit vel umbra requiri fallacia. Ut id confirmem, dicam, quod ipsi contigit, dum quidam Pater Societatis diceret Sacrum pro illa communicanda in ipsius Omtorio. (Anno 1617.) Vidi, inquit, venientem ex caelo Christum Dominum cum magna majestate, qui se incorporavit cum Sacerdote, sicut solet ignis penetrare ferum, impositum ustrinæ, adeo ut cum aspicerem Sacerdotem, viderem in ipso Christum Dominum. Talis erat, donec veniret ad porrigendam mihi sacram Hostiam, non absque magna consternatione, ac timore meo, propter novitatem hujus visionis. Communicavi autem quietè, vehementerque gaudens, quod haberem intrâ me Christum Dominum, & dixi: Hoc utique est certum, ac securum, & sunt veritates fidei, cui non potest subesse deceptio. Respondit vero Dominus: Quamvis ita se res habeat, est nihilominus etiam,

quidquid ego dico & facio, indubitanter verum: sum enim ipsa veritas. Tunc vidi Christum Dominum intrâ me tantâ majestate mihi exhibentem suam Omnipotentiam, ut idcirco magnopere timerim, fuerimque attonita, sicut si aliqua fornicula esset apud pedes Gigantis, à quo posset conculcari.

Magis mystica fuit alia revelatio, in qua ipsi una manifestavit Christus Dominus fructum & effectum principalem Communionis esse, quod DEUS inhabitet animam in hac vita, & in aeterna per magnam unionem amoris.

In Octobri anni 1622. postquam, ait, suscepissem à Domino extraordinarias misericordias, per varias apparitiones, dum communicarem cum meis timoribus, dixi ad Dominum: Saltèm, Domine, hoc est infallibile, quod me docet fides, te hic existere. Divina Majestas mihi respondit: Ità, verum est, sed etiam veræ sunt gratiæ, quas tibi confero. Et postquam communicavissem, vidi intrâ me Christum JESUM Dominum Nostrum, in illa specie, in qua ipsum sumperam, cum tanta claritate, & certitudine, ut viderer mihi non amplius credere illud mysterium, quod mihi videbar intueri, quamvis Fides nunquam imminuatur. Tunc mihi dixit Dominus: Anima, Si quis diligit me, sermonem meum servabit, & Pater meus diliget eum, & ad eum veniemus, & mansionem apud eum faciemus. Post quod dictum mihi fuit representatum intrâ me totum mysterium Sanctissimæ Trinitatis, adeo ut illud viderim, & clarè agnoverim, quantum in hac vita mortali DEUS se solet manifestare, & vidi, quod Divinus ille Dominus fabricaverit intrâ meam animam quandam habitationem ac domum, quam incolebat tota Beatissima Trinitas stabilissimè, & in eo denique conclavi collocabatur quædam grandis mensa, epulum vero, quod in ea proponebatur, erat ipse DEUS, & Essentia Divina, atque Gloria Domini, qui me invitavit ad eam Divinam Cœnam Agni. Ego me humi prostravi, non audens accedere: sed fui ab eo coacta, ut denique illam adiverim. Collocavi me fle-

xis genibus ad eam mensam, & Dominus ab illa assurrexit, meque spiritualiter communicavit. Tota fui absorpta, quòd viderem tale mysterium, & quando sum ad me reversa, reperi me cum meo Domino, sicut antea.

CAPUT XXVIII.

Quomodo illi Christus Dominus ostenderit solennitates & processiones, quas Beati celebrant in Cælo, ob honorem Sanctissimi Sacramenti, & modum quo celebrantur.

Cum Venembris Marina tantis cumularetur gratijs a DEO, in supplicationibus Sanctissimi Sacramenti, quando propter suas continuas infirmitates illis non potuit interesse, voluit ipsam ejusdem Majestas recreare eo tempore, representando illi Processiones, quæ in celo mysticè ab Angelis celebrantur, & Beatis, gaudentibus propter beneficium, quo sunt fructi, & nos fruimur in mundo. Hoc ipsi dixerunt sancti Angeli, illi cohabitantes, quos in quadam Vigilia Corporis Christi (anno 1617.) Vidi, ait, exornatos elegantissimis monilibus, quæ erant confecta ex pretiosis lapidibus diversorum colorum, in quorum singulis erat quasi impressum modo quodam mirabili aliquod mysterium Christi Domini, in hoc Incarnatio, in illo Nativitas, atque ita reliqua in alijs. Dum id mirarer, dixerunt mihi: Nos sumus tanquam ephebi Regis cœlestis; & sicut Reges solent dare, quibusdam suis specialiter dilectis ephebis aliquid ex suo vestitu, ita Rex noster nobis dedit hæc vestimenta, quæ vides. Conster tibi hoc vespere inchoari magnam solennitatem in Cælo, propter singularissimam misericordiam, quam DEUS hominibus exhibet, manendo cum ipsis in sanctissimo Sacramento; & in Beatissimam Virginem Dominam nostram redundare magnum honorem in hoc festo, eò quòd fuerit Arca, in qua fuit clausus Filius DEI, factusque est homo, idem ipse, qui existit in sanctissimo Sacramento. Tum subito inceperunt magnificè de prædicare Beatissimam

Virginem, atque ipsius Immunitatem à peccato, jam inde ab ejus Conceptione, ac deinceps per totam vitam, assumptisque suis instrumentis musicis cecinerunt divinè.

§. I.

IN Festo Sanctissimi Sacramenti (in Martio anni 1622.) mei Domini Angeli mihi cohabitantes, me duxerunt in spiritu ad cœlestem Jerosolymam, & præsentaverunt DEO Domino nostro Trino & Uni, ubi mihi Divina Majestas dignata est ostendere clarissimè mysterium sanctissimæ Trinitatis sub certa specie, & figura, & in medio illius Divini pectoris, modo quodam admirabili, vidi mysterium Sanctissimi Sacramenti Altaris. Paulo post cor-spexi sanctum Archangelum Michaëlem, indutum pretiosa veste gloriæ. Habebat is in suis manibus vexillum eorundem colorum, & in ipsius apice Crucem ex pretiosissimo auro, atque in illa designatam Hostiam, quæ erat Figura hujus Divini Sacramenti, videbaturque esse in ea Dominus. Hoc modo sanctus Archangelus, cum cœmitatu multorum Angelorum, similiter vestitorum, dulciterque concinentium, circumibat totam illam Patriam cœlestè, & per viam erant utrinque Ordines Angelorum prostratorum in pavimento illius Cœli, qui quàm humillimè adorabant illum Dominum, & sanctus Archangelus utrinque tangebatur Angelos vexillo. Finitâ hac Processione, Sanctus Archangelus Michaël constitit coram Beatissima Trinitate, ibique in Cælo inclinavit hastam vexilli,

li, quod prostravit coram Divina Majestate, unaque omnes sancti Angeli, & sanctus Archangelus peroravit, dicendo: supplex te oro, DEUS ac Domine noster magnæ majestatis, Omnipotens, Infinite, Immen- se, nomine omnium spirituum cœlestium, ut in nostri gratiam digneris conservare, & augere in tua sancta Ecclesia, atque in tuis fidelibus devotionem & venerationem erga hoc Divinum Sacramentum. DEUS auditâ ipsius oratione, quàm gravissimè & affabilissimè respondit, esse exauditas à se ipsius & Spirituum Beatorum preces, ostenditque ita fore, ac dedit illis suam Benedictionem. Statim se omnes erexerunt, atque singuli comparuerunt adornati veste splendidiore mille Solibus, & unusquisque seorsim visus mihi est tantus, ut fuerim consternata, dixerimque: Si unicus Angelus, creatura istius Domini est talis, qualis erit ipse Dominus, à quo sunt omnes conditi? nam non tantum vidi, quod exterius comparebat, sed etiam mihi Dominus manifestavit, illuminando me, excellentiam naturæ Angelicæ. Insuper me exornavit Dominus eodem vestitu, eodemque indumento, quamvis diversimodè. Taliter ibi sum satis diu morata, fruendo illis Divinis & fortunatis bonis.

Alio die, intrâ octavam, vidi descendentes ex Cœlo innumerabiles Angelos, splendide ornatos, qui omnes simul adhibitis musicis instrumentis concinebant laudes DEI, ac Hymnum de sanctissimo Sacramento: *Pange lingua*, exquisitâ melodiam, & cœlesti musicâ: instituerunt longissimam Processionem, alij verò quandâ representationem Mortis ac Passionis Dominicæ, nec non institutionis sanctissimi Sacramenti, quæ Divina mysteria ego à DEO illuminata cognoscebam. Et subito vidi Christum Dominum in ea specie, quam habuit vivens in mundo, eratque tanta magnificentia & majestas Divini ipsius vultus, ut bene adverteretur esse DEUS & Homo verus. In manibus autem illius conplexi imaginem ac representationem Sanctissimi Sacramenti, intrâ quandam Hierothecam auream, & omnes Angeli adorabant illum Dominum, exi-

stentem in Sacramento, ac postea me adduxerunt, quæ ipsum etiam adoravi, deditque nobis suam benedictionem. Postridie, iisdem præmissis, & cantato eodem Hymno, dum perventum esset ad Versum: *Tantum ergo Sacramentum*, omnes se pro- volverunt in genua ad illum cantandum, & continuo vidi hoc mysterium in DEO Trino ac Uno, sicut in antecedenti visione.

§. II.

Aliam pompam ac triumphum solennissimum Angelorum illi spectandum exhibuit Dominus, postquam ipsi prius manifestavisset bellum, quod gerunt cum demonibus, per hereticos nostrorum temporum, crudeliter oppugnantibus fidem Sanctissimi Sacramenti, de quibus Angeli referunt gloriosam victoriam.

Cum hoc vidissem, *prosequitur*, reperi me in conspectu cœlestis Jerosolymæ, aliquantum remotam, ubi vidi, quod omnes ij Angeli, qui istam victoriam obtinuerant, flexis coram Domino genibus ei præsentaverint opus ipsius: Dominus autem illis fuerit bene precatus, qui subito consurgentes, admirandis instrumentis atque cantibus edebant suavem atque cœlestem musicam, ut videretur ardere & conflagrare Cœlum amore DEI, ac laudibus mysterij Sanctissimi Sacramenti. Atque hoc modo pulcherrimè coordinati ac dispositi circumiverunt totam illam cœlestem Jerosolymam, unâ cum infinitis Sanctis utriusque sexus, Aulicis ejusdem & incolis ipsos sequentibus, in quorum medio procedebat Majestas Christi Domini, qui indutus erat vestibus regijs, & habebat coronam ex auro purissimo, ac pretiosis lapidibus, in suo sacratissimo capite, & in medio sui sacri pettoris, atque juxta Divinum suum cor gerebat impressum, & quasi intimè secum penetratum, admirabile & sanctissimum Sacramentum, in quo erat ipsemet Dominus. Et hoc mysterium ego videbam atque cognoscebam quasi per aliquam fenestram, quam habebat Dominus ante se, eratque ex auro obrizo, quod resplendebat instar Divini Solis. Tunc temporis jam
mea.

mea anima erat intrā cœlestem Jerosolyman, videns & agnoscens clarissimè, sibi à Domino communicatum esse illud Divinum Mysterium. Postquam omnes circumivissent illam Divinam Civitatem, steterunt in quodam loco maximæ majestatis & fortitudinis, ut videretur esse Divinū quoddam & cœleste Castellum, ac sedes ipsius DEI, ubi Christus Dominus etiam stetit, vertitque se ad omnes illos Beatos Spiritus, qui ei inserviebant, & ipsum laudabant. Cūque se omnes demississent, Dominus Majestatis dedit illis suam sacratissimam benedictionem, ac tum mei Domini Angeli, meusque Angelus Custos me duxerunt, penetrando per omnes alios, donec pervenirent ad pedes Christi Domini, prostraveruntque me coram ipsius Divino conspectu. Dum autem me rursū modicūm elevarent, Dominus admovit suam manum suo sacro pectori, & illi Divino mysterio, ac deinde ipsam imposuit meo capiti, impertiensque mihi suam sanctissimam benedictionem, dixit: Anima mea, ego tibi applico virtutem meæ Passionis & Sanguinis profusi ad majus tuum bonum: deinde dixit Dominis Angelis, à quibus eò fueram adducta, & meo Custodi: Accipite istam meam creaturam, Angeli mei, & constituite illam in suo loco, ac habete illius curam, sicut vobis mandavi, & nunc denuò mando, cum speciali vigilantia. Statim ac Dominus hoc dixit, illi Spiritus beati quàm citissimè me voluerunt abducere, sicut erant jussi à Domino: sed ego, cui bene erat in eo loco, sentiebā difficultatem in abeundo, & aspiciebā Dominum, ut viderem, quid diceret. Advertens autem infinita ipsius Bonitas meā imbecillitatem, dixit sanctis Angelis: Expectate nunc modicūm, quia dum & ego abivero, reducemus illam ad ejus locum, cum minore ipsius difficultate ac desolatione. Itā mea anima mansit aliquantum affixa pedibus Domini, ubi est passā ecstasim valde mirabilem, instar somni spiritualis, non subducente se ejus conspectui Domino, elicuitque intentissimos affectus intimi amoris & agnitionis infinitæ illius Bonitatis Domini DEI nostri. Cūq; itā

esset constituta, reperi me eodem modo in meo angello, ubi aliter abrepta, quasi aliā viā pergerem ad Dominum, desij videri Divinam Majestatem in eo mysterio, in quo erat, ac deinde aliquantō post integrè mihi reddita, me reperi in meo angello, cum meis sanctis Angelis, sicut soleo.

§. III.

Aliam solennissimam Processionem ipse ostendit Dominus, indicando illi arcanum modum, quo id fiat. Quodam die, inquit, post octavam Corporis Christi, vidi Sanctum Patrem Nostrum Ignatium indutum, non, prout illum consuevi videre, vestibus, quales ordinariè gerunt ipsius Religiosi, sed more Sacerdotum, in veste supernè plicata, cujus est usus, quando defertur sanctissimum Sacramentum ad infirmum, quæ tota erat plena & exornata multis nominibus JESU, formatis atque elaboratis ex auro tam pretioso & splendido, ut quodlibet nomen appareret instar clarissimi & splendidissimi Solis, atque singula erant incincta multis radijs. Tenebat Sanctus in suis manibus Hostiam, quæ mihi modò apparebat propriam retinens formam, modo itā, ut in illa intuerer sanctissimum Parvulum, quem species sacramentales tegebant instar veli. Quando vidi hoc tam novo modo Sanctum Patriarcham, abstrahēbam me, sicut soleo facere, & avertebam oculos ab eo, quod mihi repræsentabatur, atque cogitabam, quidnam id esse posset. Gloriosus Sanctus, etsi videret ac penetraret, quid fieret in meo corde, tacebat ac factum meum dissimulabat, non me multū cogendo ad aspiciendum, imò recedebat modicūm, donec Dominus, quemadmodum facere consuevit, mihi auferret illum timorem, quem habebam, meq; disponderet, ut possem videre mysterium, quod statuerat mihi ostendere. Aliquantō post, cū me jam Dominus disposuisset, denuò Sanctus Pater noster Ignatius se mihi taliter spectandum exhibuit, vidique ipsum longè manifestius & clarius, atque etiam dictum mysterium, & præterea adesse multos homi-

K k

nes

nes, sicut dum multi in aliquo Templo conveniunt, ubi celebratur solenne Festum, vel supplicatio. Sed non attendi, quales homines essent, quia tota eram abrepta in contemplando mysterio, quod meis oculis objiciebatur, non satis sciens, quid esset. Tunc mihi dixit Dominus: Hoc tibi volui ostendere, ut scires, hodie in cœlo à sanctis Beatis, qui vixerunt in terra, & fructi sunt admirandis fructibus hujus Divini Sacramenti, etiam celebrari Festum Institutionis ipsius, cum maximo gaudio, ac lætitia, & gratiarum actione pro tam specialibus donis, eximioque favore sibi præstito, & collato in terra: quia verò meus servus Ignatius adeò excelluit in devotione, quàm semper fuit addictus Nomini JESU, quod nomen gerit Dominus hujus Festi, & ipse ob hanc suam devotionem assumpsit, ut sibi esset auxilio in omnibus, quæ egit, appellavitque ab eo suam Religionem,

ideo illi exhibetur hic specialis honor, ut inter cœlites peragat istud mysterium.

Hoc dicit Serva ista DEI, estque admodum conforme doctrinæ Theologorum, de gloria accidentali, & specialibus gaudijs, quibus fruuntur Beati in Cælo, propter quadam peculiaria ipsorum opera, vel ab ipsis instituta in terrâ, aut quibus hic viventes fuerunt delectati. Et quia Sanctus Pater noster Ignatius etiam specialissimo est prosequutus cultu sanctissimum Sacramentum, innotuitque frequentem sacra Communionis usum, qui profusus fuerat in mundo datus oblivioni, & ipsius Filij eundem promoverunt, tuisque sunt hoc mysterium strenuè contra hæreticos nostrorum temporum, in regionibus septentrionalibus; ob has omnes causas, cum ipsis, quas Dominus dixit, habet specialem gloriam accidentalem in cælo, quam manifestavit taliter gestando Hostiam cum ea veste vestita, nominibus JESU, quemadmodum vidimus.

CAPUT XXIX.

De puritate necessaria pro sacra Synaxi, & de Sacramento Pœnitentiæ, quo obtinetur.

Summà opus est anima & corporis puritate, ut accedatur ad suscipiendum DEUM, in admirabili Sacramento Eucharistia. Ad obtinendam verò hanc puritatem ordinatur Sacramentum Pœnitentiæ, quod præcedit Communionem, quando adsunt macula eluenda, atque de hoc habuit sequentem visionem quodam festo Epiphaniæ, in quo Ecclesia etiam celebrat Baptismum Christi Domini. Cùm essem, inquit, hoc die afflictà à doloribus, & paterer ingentem sitim, derepente sum passa ecstasim, duxeruntque me Domini mei Angeli ad crepidinem cujusdam fontis, qui erat hujusmodi: Descendebat rivus angustus, sed valde profundus ex colle, & incidebat in concham fontis: ex concha prodibant duo magni canales aquæ defluentis in stagnum circumdatum lapidibus, instar lavacri, quod totum erat constructum ex elegan-

tissimis, optimèque formatis lapidibus. Vidi in eo lavacro multos Angelos DEI, qui eluebant pannos, & aliquantò inferius in alia lotrina conspexi quasdam Virgines, quæ videbantur aliquid lavare, tamen nihil lavarent, sed quasi contorquebant pannos lotos. Evanuerunt è meis oculis mei Domini Angeli, & circumspexi quaquaversum, nec eos vidi. Fui afflictà, quòd me viderem solam, & præ magna siti, quæ patiebar, tentavi transire rivum, ut biberem aquam defluentem ex canalibus. Sed detinuit me unus ex sanctis Angelis, occupatis lotionem, ac dixit: Quid facis? cave, nè submergaris. Hoc audito, substiti, & retrocessi, atque ascendi per unum latus collis secundum oram rivi, quæsitura transitum; quo tandem invento, transivi, semperque aspiciens, an viderem meos Dominos, non vidi illos, & attollens oculos ad cælum, vidi illum rivum oriri ex quodam throno & sede, ubi erat Agnus Divinus in Cælo,

Cælo, ac defluere in eam concham. Eram vehementer attonita, dum contemplerer istud mysterium, spectaremque Angelos lavantes, neque scirem, quidnam id significaret. Quidam illorum mihi dixit: Quare hæres, contemplando hoc mysterium? Nõne scis, Sacerdotes esse Angelos DEI, ita enim illos vocat Scriptura sacra? Et Ecclesia Catholica, significata per hunc fontem, atque istud lavacrum, est plena sanguine Agni, unaq; Divinis ejus meritis & gratijs, qui ad ipsam defluit ab illo Divino throno, & à Divino Agno: atque in isto sanguine Sacerdotes lavant animas per Sacramentum Pœnitentiæ. Hoc significat id, quod vidisti, quia hodie fue-

runt multæ ablutæ, quæ sunt bene confesæ. Tum ego interrogavi: Domine, Virgines autem quid lavant? Respondit mihi: Non lavant, quod bene vides, sed quasi clarificant pannos jam lotos & mundos; quia eadem animæ jam purgatæ per Sacramentum, dum & ipsæ cooperantur gratiæ, addicendo se mortificationi ac bonis operibus, se puriores reddunt, & clariores. Quod fueris monita, nè transires illud stagnum aquæ, profundum & angustum, nè mergereris, ideò factum est, ut non tentares temere, quoad ista perscrutari secreta judicia DEI: quia te perderes hac temerariâ audaciâ. Hoc tibi Dominus voluit patefacere in ista visione.

A. M. D. G.

Kk 2

LIBER

CAPIT